BEKÂRLIK

SADAKATLE YAŞAMAK

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK
RUHSAL OKUMALAR

JENILYN SWETT

Güzel, kışkırtıcı, şeffaf, yaşam veren, ikna eden, ilham veren ve umutla dolu olan bu ruhsal okuma, bekârlara bir armağan ve hazinedir. Jenilyn'in kırılganlığı ve şeffaflığı ilgi ve merak uyandırıyor. Bekârlığın zorluklarının ve bereketlerinin özünü yakalıyor ve bize, Tanrı'ya ve birbirimize karşı bizim de kırılgan olabileceğimizi hatırlatıyor. Lütuf ve alçakgönüllülükle, bekârları yalnızca Tanrı'nın huzurunda sadakatle yaşamaya teşvik etmekle kalmıyor, aynı zamanda hepimize İsa'ya dönmemizi ve toplumda birbirimizle birlikte yürümemizi söylüyor. *Bekârlık: Sadakatle Yaşamak* kitabı, Mesih'i daha çok tanımayı arzu eden herkes tarafından tekrar tekrar okunması gereken bir kitaptır.

—**Suzanne R. Bates**, Danışmanlık Programı Öğretim Üyesi, Covenant Theological Seminary

Jenilyn Swett, bekârlığı Hristiyan gözüyle sunmuş ve yazdıkları en başta bekâr yaşamın mücadeleleri, zorlukları ve ayrıcalıkları konusunda dürüstlük taşıyor. Saptamalarını Kutsal Yazılar'la ve Kutsal Kitap teolojisiyle öyle temellendiriyor ki, samimiyeti, uygulamalı bilgeliği ve sadık yetişkinleri hem kedere hem de sevince yönlendirme kapasitesiyle, kitap söze gerek kalmadan kendisini gösteriyor.

—**Daniel M. Doriani**, Teoloji Profesörü ve Rektör Yardımcısı, Covenant Theological Seminary

Bekârlık: Sadakatle Yaşamak kitabı beni güzel anlamda hazırlıksız yakaladı. Bekârlığımda yol arkadaşım olan birisi tarafından Kutsal Kitap gerçekleriyle ve nezaketle teşvik edilmeyi bekliyordum. Oysa bu ruhsal okuma, evli olmayan ve tümüyle Mesih için yaşama arzusunda olan hepimiz için teselli dolu öğüt ve uygulamalı nasihatlerle daha da derinlere işliyor. Bekâr yaşam konusunda Mesih merkezli bir içgörüye ihtiyaç duyan herkese bu kitabı şiddetle tavsiye ediyorum.

—**Ellen Mary Dykas**, Kadın Hizmeti Koordinatörü, Harvest USA; Yazar, *Zehirli İlişkiler: Mesih'te Sığınak Bulmak*

Bekârlık: Sadakatle Yaşamak kitabı, Tanrı Sözü ışığında yaşamın bu eşsiz döneminin fırsatlarını ve zorluklarını değerlendirmek için zengin, Mesih merkezli bir davettir. Bilgelik, şefkat ve Kutsal Kitap'a dayalı içgörüyle, Jenilyn Swett Müjde kimliği, ilişkiler, sadakat, hayal kırıklığı ve umut konusunda uygun sorularla okuyucuya rehberlik ediyor. Sonuç olarak da elimizde yalnızca bekâr Hristiyanlara değil, kilisede onları sevmek, desteklemek ve onlarla birlikte büyümek isteyen herkese kesinlikle bereket olacak güçlü bir ruhsal okuma var.

—**Duke Kwon**, Baş Pastör, Grace Meridian Hill, Washington, DC

Bekârlıkla ilgili otuz bir farklı kısa ama derin düşünmelerle, Jenilyn bekâr, evli, tekrardan bekâr ve tekrardan evli olanlar için ilişkilerimizin daha derindeki amaçları üzerine düşünebilecekleri bir ortam sağlamış. Eğer bekârsanız, onun sesini ve bakış açısını empati dolu, dürüst, yardımcı ve özgürleştirici bulacaksınız. Ama eğer bekâr değilseniz, lütfen yine de bu kitabı okuyun. Hem bekârlık deneyimini anlamanıza (veya hatırlamanıza) yardımcı olacak, hem de kendinizi yaşamın hangi durumunda bulursanız bulun, size bilgelik ve lütuf sağlayacaktır.

—**Tim S. Lane**, Başkan, Pastörel Bakım Enstitüsü, Tim Lane & Associates; Yazar, *Unstuck: A Nine-Step Journey to Change That Lasts*

Bekârlık: Sadakatle Yaşamak kitabı, çoğunlukla üzerinde pek konuşulmayan bir konuyla ilgili harika bir kaynaktır. Düzenli bir formatla, Jenilyn her sayfada yeni düşünceler ve uygulamalarla şaşırtıcı bir konu yelpazesini ele alarak, hassasiyeti şevkle birleştiriyor ve Kutsal Kitap'a dayalı içgörüyü de okuyucuyla ilişkilendiriyor. Tanrı'yı ve diğer insanları sevme isteğiyle harekete geçmekle kalmayacak, aynı zamanda Tanrı ve diğer insanlar tarafından sevildiğinizi hissedeceksiniz. Bu, her kilisenin rafında bulunması gereken bir kitap.

—**S. J. Lim**, Kuzeydoğu Bölge Koordinatörü, Reformed University Fellowship

B E K Â R L I K

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Bekârlık
Özgün Adı: Singleness
Yazar: Jenilyn Swett
Çevirmen: Samet Şahin
Çeviri editörü: Göksel Erdoğdu
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-605-70441-9-8
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2021 by Jenilyn Swett. All rights reserved. Originally published by P&R Publishing Company. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Aralık 2022

B E K Â R L I K

SADAKATLE YAŞAMAK

JENILYN SWETT

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK

RUHSAL OKUMALAR SERİSİ

Deepak Reju

Seri Editörü

Elise, Avery, Jordan, Samantha, Isabel, Renee, Norah ve Lily için.

Ben bu yazılar üzerine çalışırken vefat eden Büyükannem Charlotte Cecil Seett Walter'ın ve tatlı dostum LeeAnn Petty'nin anısına. Bu iki güzel kadın kendi bekârlık yıllarını sadakatle geçirdiler ve bana umudumuzu ve güvenimizi her şeyden çok İsa'ya bağlamanın ne olduğunu gösterdiler.

İçindekiler

Ruhunuzu Nasıl Beslersiniz? 11
GİRİŞ: 13

Emniyetli Bir Temele İnşa Etmek 17
1. GÜN: Gerçek Kimlik 19
2. GÜN: Gören Tanrı 21
3. GÜN: Bilen Tanrı! 23
4. GÜN: Vaat Eden Tanrı 25
5. GÜN: Bedeniniz Önemlidir 27
6. GÜN: Müjde Önemlidir 29

İlişkiler Geliştirmek 31
7. GÜN: Bedene Ait Olmak 33
8. GÜN: Arkadaşlıklarla İlgilenmek 35
9. GÜN: Erkek ve Kız Kardeşler 37
10. GÜN: Birbirimize İhtiyaç Duymak 39
11. GÜN: Tanının 41

Zor Olanın Matemini Tutmak 43
12. GÜN: Matem Daveti 45
13. GÜN: Kaybedilenin Yasını Tutmak 47
14. GÜN: Yalnızlık 49
15. GÜN: Reddedilme ve Kalp Kırıklığı 51
16. GÜN: Boş Rahim ve Boş Kollar 53

Olgunlukta Büyümek 55
17. GÜN: Kutsallaştırılma Okulu 57
18. GÜN: İyi Bir Şekilde Beklemek 59
19. GÜN: Korku ve Kaygı 61
20. GÜN: Kendimize Acıma Duygumuza Vaaz Etmek 63

21. GÜN: Konukseverlik Sergilemek 65
22. GÜN: Bekârlıkta Şabat Dinlenmesi 67
23. GÜN: Romantik İlişkide Muhakeme 69
24. GÜN: Cinsel Sadakat 71
25. GÜN: Sevinç Disiplini 73
26. GÜN: Evlilikleri Onurlandırmak 75
27. GÜN: Diri Bir Kurban 77

Uzun Mesafede Dayanmak 79
28. GÜN: Bir Umut Parıltısı 81
29. GÜN: Kıtlık Mı, Yeterlilik Mi? 83
30. GÜN: İsa'ya Bakın 85
31. GÜN: Hepimiz Bir Düğünü Bekliyoruz 87
Sonuç 89

Ruhunuzu Nasıl Beslersiniz?

HER GÜN biraz, ruhunuza çok büyük fayda sağlayabilir.

Kahvaltı sırasında çocuklarıma Kutsal Kitap okuyorum. Çok fazla okumuyorum. Belki sadece birkaç ayet. Ama bunu hafta içi her gün yapmaya çabalıyorum.

Eşim ve ben yatağa gitmeden önce çocuklarımızdan biri için dua ediyoruz. Her gece bir diğer çocuğumuz için dua ediyoruz. Genellikle sadece birkaç dakikamızı alıyor. Uzun, geniş dualar etmiyoruz. Ama bunu her gece yapmaya çalışıyoruz.

Uzun sürmeseler de, bu uygulamalar ruhça geliştiren, umut dolu ve etkili uygulamalardır.

Bu ruhsal okuma için de aynısı geçerlidir. Her bir günün okuması kısadır. Aç ruhunuzu besleyecek birkaç ufak Kutsal Yazı parçası vardır. İşe giderken metroda veya otobüste okuyun. Akşam yemeğinde bir arkadaşınızla veya eşinizle okuyun. Otuz bir gün boyunca her gününüzün bir parçası hâline getirin ve size çok büyük fayda sağlayacaktır.

Peki neden?

Biz Kutsal Yazılar'la başlıyoruz. Tanrı'nın Sözü güçlüdür. Aslında bütün evrendeki en etkili güçtür. Kralların yüreklerini değiştirir, düşkünleri teselli eder ve körlerin ruhsal gözünü açar. Yaşamları değiştirir ve alt üst eder. Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın kendi sözleri olduğunu biliyoruz ve bu yüzden Kutsal Kitap'ı bizzat O'nu tanımak için okuyor ve inceliyoruz.

Kutsal Yazı çalışmamız uygulama içermektedir. Teoloji, yaşam tarzımızı değiştirmelidir. Söz'ü kendi savaşınızla ilişkilendirmeniz çok önemlidir. Bu ruhsal okumayı okurken, çoğu zaman *siz* sözcüğünü göreceksiniz çünkü Jenilyn doğrudan doğruya siz okuyuculara sesleniyor. Her okuma, üzerinde düşünme sorularını ve uygulamaya yönelik bir öneriyi içeriyor. Eğer soruları yanıtlarsanız ve uygulamaya yönelik alıştırmaları yaparsanız, bu deneyimden çok daha fazlasını alacaksınız. Bunları atlamayın. Kendi ruhunuz için bunları yapın.

Kutsal Yazı çalışmamız ibadet içermektedir. Kutsal Kitap'ı çalışırken, Tanrı'nın bekârlıkla ilgili söyleyecek çok şeyi olduğunu göreceksiniz. Mesih'e olan sevginizin canlı olduğu ve gerçeğin yanı başınızda olduğunu hissettiğiniz iyi günler vardır. Bir de kötü günler vardır; yalnızlık, hayal

kırıklığı ve özlemle doludurlar. Yüreğiniz çiğneniyor gibi hissedersiniz ve bekârlık çok zor gelir. Ama Tanrı sizi unutmamıştır. Baba, sevgisinin bir tanıklığı olarak ve ruhunuzu kurtaracak büyük Kurtarıcı olarak Oğlu İsa'yı gönderdi. Bu Müjde tasarısı, O'nun Sözü'nün merkezidir ve O bunu size sunuyor. O'nun sevgisini tanımanızı ister. Tanrı bekârlığınızda yanı başınızda yürür. O'nu daha iyi tanımanız için gözlerinizi açar. Okudukça, çalıştıkça, dua ettikçe ve bize Tanrı'nın Mesih'teki zenginliklerini öğreten imanlılarla buluştukça, umudumuz büyür. Evrenin Kralı'na olan sevginiz büyüdükçe, O'na tapınmadan, ibadet etmeden duramazsınız. Kutsal Yazıları çalışmamız bizi ibadete götürür.

Bu ruhsal okuma bekârlıkta sadakat* üzerine düşünmek için harika bir başlangıç noktası sunmaktadır. Eğer bu ruhsal okumayı faydalı bulursanız (ki bulacağınıza inanıyorum!), Tanrı'nın ve Sözü'nün bekârlık hakkında ne dediğini kendinize hatırlatmak için ileriki bir zamanda tekrardan okuyun. Eğer bu konuda daha fazlasını istiyorsanız, Jenilyn bu ruhsal okumanın sonunda Kutsal Kitap'a dayanan sağlam kaynakların bir listesini sunmuştur. Onları satın alın ve faydalanın.

Hazır mısınız? Başlayalım.

Deepak Reju

* *Ç. N.* Kitap boyunca sadakat (veya sadık) kelimesinin sıklıkla kullanıldığını göreceksiniz. Burada kısa bir açıklama yapmak, kelimeyi daha doğru bir şekilde anlamamıza yardımcı olacaktır. Yazarın İngilizcede kullandığı sadakat (faithfulness) kelimesi, aslında içerisinde iman (faith) kelimesini de içermektedir. Maalesef, dilimizde köken ve anlam itibarıyla her ikisini de çağrıştıran böyle bir kelime yoktur. Aslında kitap boyunca birçok farklı yerde bu kelimeyi farklı şekillerde çevirmek mümkündü. Ancak kitabın adı doğrudan *Bekârlık: Sadakatle Yaşamak* olduğundan dolayı, yazarın vermek istediği bütünlüğü bozmamak adına bu kelime her yerde *sadakat* veya *sadık* şeklinde çevrildi. Yazarın buradaki sadakat vurgusu, yaşamın her durumunda ve özellikle bekârlıkta, Tanrı'ya bağlı, O'na ve buyruklarına sadık ve dolayısıyla O'na güvenerek iman dolu bir yaşam sürmektir.

Giriş

BEKLEDİĞİM yaşam bu değil. Kendimi bildim bileli hep evlenmek istedim. Büyürken, üniversiteden sonraki birkaç yıl içerisinde muhtemelen evleneceğimi düşünüyordum. Çocuklarım olacaktı ve kendi ebeveynlerimle ve tanıdığım diğer birçok yetişkinle benzer bir yolu izleyecektim. Kilisemin, Hristiyan yaz kampımın ve üniversite hizmetimin beni hazırladığı yaşam buydu. Evliliğin ufukta görünmeyebileceği ihtimalinden hiç kimse bahsetmedi. Bekâr olmak demek, fiilen, yalnızca bir koca bulmak ve evlenmek üzere beklenilen ve hazırlanılan bir zaman demekti.

Şimdi neredeyse kırk yaşındayım. Yaşamım boyunca yalnızca birkaç önemli romantik ilişkim oldu ve her ne kadar umut etsem de, Rab'bin aklında benim için bir koca olup olmadığını bilmiyorum. Bu bekârlık yılları kolay olmadı. Bazı zamanlarda bekârlığım bana çözülmesi gereken bir problem gibi veya hatta tedavi edilmesi gereken bir hastalık gibi geldi. Diğer zamanlardaysa sanki bir bekleme örüntüsü gibiydi; sanki yaşamımın başlaması için evlenmeyi bekliyor gibiydim. Yıllar içerisinde, bilge akıl hocalarının, arkadaşlarımın ve bolca duanın yardımıyla, Tanrı'nın benim bekârlığımı böyle görmediğini anlar duruma geldim.

Özellikle birkaç yıl önce yaptığım bir konuşma, benim kendi bakış açımı Tanrı'nın bakış açısıyla daha uyumlu hâle getirmeme yardımcı oldu. Pastörümle oturdum ve daha başlamadan biten bir ilişkiyle ilgili hayal kırıklığımı onunla paylaştım. Pastörüm dinledi, acıyan yüreğime destek oldu ama görüşmemiz bitmeden önce bana şöyle sordu: "Hiç Pavlus'un doğru bir noktaya değindiğini düşündün mü?" Ondan hangi noktadan bahsettiğini açmasını istedim… Sonuçta Pavlus birçok noktaya değiniyor.

"Bekârlıkla ilgili olan. Pavlus bekârlığın iyi bir şey olduğunu söylüyor. Rab'be hizmet etmek için bir fırsat olduğunu söylüyor." Pastörüm Pavlus'un 1. Korintliler 7. bölümde bekârlıkla ilgili methedici sözlerine atıfta bulunuyordu. Bu bölümü kendi okumalarımda hep atlamak istemiştim: "Evli olmayan erkek, Rab'bi nasıl hoşnut edeceğini düşünerek Rab'bin işleri için kaygılanır. Evli erkekse karısını nasıl hoşnut edeceğini düşünerek dünya işleri için kaygılanır. Böylece ilgisi bölünür... Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum, özgürlüğünüzü kısıtlamak için değil. İlginizi dağıtmadan, Rab'be adanmış olarak, O'na yaraşır biçimde yaşamanızı istiyorum" (32-35. ayetler).

İlgileri bölünen evli insanlara kıyasla, bekâr insanların ilgilerini "dağıtmadan, Rab'be adanmış olarak" yaşama fırsatları vardır. Pastörüme tam olarak ne cevap verdiğimi hatırlamıyorum ama tahminimce benim tarafımdan iyi huylu bir homurdanma gelmiştir. Yine de, pastörümün sorusu ve Pavlus'un değindiği nokta aklıma girdi ve bunları dikkatle düşünmek zorundaydım.

O günden bu yana, bekârlığı da tıpkı evlilik gibi, yaşamın kendi eşsiz dönemlerinden biri olarak görmeye çalıştım. Her dönemin Rab'le olan ilişkide büyümek ve O'nun halkına hizmet etmek açısından kendine özgü bereketleri, zorlukları ve fırsatları vardır. Bekârlık bizim evlilikte mümkün olmayacak bir şekilde "Rab'bin işleri için kaygılanmamıza" olanak tanır (1.Ko. 7:34), dolayısıyla Rab'be sadık bekârlık, bizden zamanımızı, kaynaklarımızı, ilişkisel sermayemizi ve kendimizi O'nun hizmetine nasıl sunabileceğimiz üzerinde düşünmemizi gerektirir. Bekârlık ayrıca bazı özel güçlükler ve yükler de getirir ve Tanrı bu zorluklarda özel şekillerde müdahale edip yardımcı olur.

Arzu ettiklerinden veya beklediklerinden daha uzun süredir bekâr olan veya yeniden bekâr duruma düşen diğer Hristiyanlarla konuştukça, çoğumuza sadık bekârlığın neye benzediğine dair net bir resmin asla sunulmadığını fark ettim. Kiliselerimizde öğrenci yetiştirme süreci genellikle evliliğe veya evlilik yoluna odaklanıyor. Hizmet önderlerimizin, yakın arkadaşlarımızın ve ailelerimizin çoğu bizzat uzun süren bekârlıklar geçirmemişlerdir. Bunun ışığında da gelişmemiz için ihtiyaç duyduğumuz rehberliği, desteği ve toplumsallık duygusunu bulmakta zorlanıyoruz.

Eğer bekârlığımızda sadakatle yaşayacaksak, öncelikle Mesih'teki kimliğimize ilişkin sağlam bir anlayışa ve bunun yanında da sağlam bir bekârlık teolojisine sahip olmamız gerekiyor. Ayrıca bekârlığın zor olan yönlerini görmemiz ve acımızı Rab'bin önüne getirmemiz gerekiyor. O sadakatle sevinç ve teselli verecektir ve bunu yaparken kullanacağı bir araç da O'nun halkının sevgisidir. Mesih'in bedenine, Tanrı'nın lütfunun hem alıcıları hem de kâhyaları olarak tümüyle ortak olabileceğimiz bir yerel bir kilise ailesine ihtiyacımız vardır. Bu ilişkiler büyüyüp gelişmemiz için esastır ve umarım ki bu doğrultuda, bu ruhsal okumada size eşlik etmeleri için bir Hristiyan arkadaşınızı, bir akıl hocanızı veya hatta bir küçük grubu davet edersiniz.

Bu kitap büyülü bir hap veya yara bandı olmak üzere tasarlanmamıştır. Bu kitabın amacı Kutsal Yazılar'ın günümüz kültüründe bekârlık deneyimine ilişkin neler söylediğini göstererek içgörü sunmaktır. Aynı zamanda kitabın amacı, pastörümün bana yaptığı gibi nazikçe dürtmek, Pavlus'un bekârlığın faydalarıyla ilgili sözlerinde doğru bir noktaya değinip değinmediği üzerinde düşündürmektir. Umudum bu okumaların ve derin düşünmelerin, evliliğin garanti olmadığı zamanlarda birbirimizi Mesih'in öğrencileri olarak nasıl yetiştireceğimiz konusunda daha geniş çaplı konuşmalara katkı sunmasıdır.

Bu bağlamda, ben bu geniş çaplı konuşmada yalnızca tek bir sesim. Asla evlenmemiş olan ancak hâlâ evliliği arzu eden birisi olarak yazıyorum. Bu arzuyu paylaşmayan ve aynı yoğunlukta hissetmeyen bekâr insanlar da var. Boşanmadan ötürü veya eş kaybından ötürü kendilerini yine bekâr durumda bulan başka insanlar var. Ve yine başka insanlar da var ki, onlar için Kutsal Kitap'a dayalı sadakat, arzu ettikleri eşcinsel ilişkilere sahip olmak yerine, yaşam boyu evlilikten ve cinsellikten uzak olma çağrısını takip etmek anlamına geliyor. Her birimiz için, aile dinamiklerimiz ve kültürel ve dini arka planlarımız bizim bekârlık deneyimimizi özel şekillerde etkiliyor. Umarım, bizim kişisel deneyimlerimiz ve arzularımız farklılaşsa bile, bu ruhsal okumaya harcadığınız zaman size Kutsal Yazılar'ın gerçekleriyle teşvik olur ve sizi bekârlığımızda tekrar tekrar İsa'ya bakmaya davet eder.

Eğer an itibarıyla bekâr değilseniz ama bu ruhsal okumayı hayatınızdaki bekâr kişilerle daha iyi bir şekilde ilgilenebilmenize yardımcı olsun diye okuyorsanız, burada olduğunuz için mutluyum. Umarım, bu küçük kitap gelecek konuşmalar için bir başlangıç noktası olarak hizmet eder ve size sevdiğiniz bekâr insanları dinlemeniz ve onlardan öğrenmeniz için yardımcı olur. Bu ruhsal okumayı sizinle birlikte okuması ve üzerinde konuşmanız için tanıdığınız ve önem verdiğiniz bekâr bir kişiyi dahi davet edebilirsiniz.

Yaşamım benim beklediğim yaşam değil. Ama Tanrı'ya, özellikle kilise ailem aracılığıyla, bekârlığımda beni bugüne dek ayakta tuttuğu ve ihtiyaçlarımı karşıladığı için çok ama çok şükrediyorum. Ayrıca bekârlığım her ne kadar istenmedik bir şey olsa da, Tanrı'nın bana tekrar tekrar gösterdiği üzere, bekârlığımın diğer insanlara nasıl bereket olduğunu görmekten de teşvik buluyorum.

Umudum ve duam, bekârlık deneyiminiz nasıl olursa olsun, devam eden sayfaların size bereket olmasıdır. Aynı yoldaki bir yolcu olarak, bana bu yolda katıldığınız için mutluyum. Her şeyden çok da buradaki sözlerin ve fikirlerin sizi, bizi kurtaran ve özgürleştiren İsa'ya yönlendirmesi için dua ediyorum. O bu yolu bizden önce yürümüştür, bizimle birlikte yürümektedir ve bizi karşılamak üzere beklemektedir.

EMNİYETLİ BİR TEMELE İNŞA ETMEK

Bekârlığımızda, "Rab'bin işleri için" nasıl kaygılanacağımız hakkında konuşmaya başlamadan önce (1.Ko. 7:34), köklerimizi derinlemesine Rab'bin kendisine salmamız gerekiyor. O kimdir ve bize sevgisini nasıl göstermiştir? Mesih'teki kimliğimizle ilgili doğru olan nedir? Tanrı yaşamlarımızı üzerine inşa etmemiz için bize emniyetli (bkz. Yşa. 33:6 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi), yaşamın her evresinde ve denenmesine emniyetli kalacak olan bir temel sunmuştur. Sonraki birkaç gün boyunca, bazı temel gerçekler üzerinde düşüneceğiz.

1. GÜN

Gerçek Kimlik

Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize "Tanrı'nın çocukları" deniyor! Gerçekten de öyleyiz. (1.Yu. 3:1)

EĞER yaşamınızda büyük bir taşınma deneyimi yaşadıysanız, yeni bir yere geçişle birlikte gelen o kimlik krizini de anlayabilirsiniz. Üniversite mezuniyetimden sonra farklı bir eyalete taşındığım zaman bunu şiddetle hissettim. Sanki üniversitemden yirmi isim kartıyla ayrılmıştım. Taşıdığım roller, mesleki unvanlar, dostlarım tarafından bana takılan adlar, kimliğimin tüm işaretleri oradaydı. Ancak o topluluktan binlerce kilometre uzakta, o isim kartları bir anlam ifade etmiyordu ve çok geçmeden de sökülüp atıldılar. Kim olduğumu ve nereye uygun olduğumu bilmek zordu.

Otuzlarımın sonunda bekâr bir kadın olarak, insanların bana "Kocanız ne iş yapıyor?" veya "Kaç çocuğunuz var?" diye sordukları o giriş sohbetlerinden payımı aldım. Evli olmadığımı ve çocuğumun olmadığını öğrendikleri zaman kaçınılmaz olarak garip bir durum oluyor ve konuşmanın hızı kesiliyor. Çalıştığım kilisenin internet sitesindeki tanıtıcı biyografim herhangi bir eş ve çocuk bahsi olmadan her zaman kısa görünüyor. Evli akranlarım kimliklerinin çok büyük bir bölümünü eş olmakta ve çoğu durumda da ebeveyn olmakta bulurken, kim olduğumu ve nereye uygun olduğumu bilmek yine zor gelebiliyor.

Üniversite sonrası o günlerde, kimlik duygumu yeniden inşa etmek için başlangıç noktam, benden alınamayacak olan isim kartı oldu: "Tanrı'nın kızı." On beş yıl sonra, iki büyük taşınmanın, yaşam değişimlerinin ve "Eş" ismini ekleme yönündeki süregelen arzunun yanında, hâlâ tutunduğum isim bu isimdir. Tanrı'nın kızı olarak adlandırılmak kıyaslanamaz bir armağandır.

Yuhanna, Mesih'teki kimliğinden o denli derinden emindi ki, kendisinden "İsa'nın sevdiği" olarak bahsetti (Yu. 20:2). Yuhanna'nın yazıları tekrar tekrar Tanrı'nın İsa'da açıklanan kendi halkına yönelik derin, yakın sevgisinden bahsetmektedir (bkz. Yu. 10:14-17, 27-30; 17:20-26; 1.Yu.

4:10-12). Artık Tanrı'nın düşmanları veya köleleri olmayalım, O'nun *çocukları* olalım diye bize öylesine büyük bir bedelle verilen sevgi bu sevgidir. Evrenin Yaratıcısı'na erişime sahibiz çünkü O bizim Babamız'dır (bkz. Rom. 8:14-17). İsa'da sevecen bir savunucuya sahibiz çünkü O bizim büyük ağabeyimizdir (bkz. İbr. 2:17). Ve Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak emniyetli, değişmez, görkemli bir kimliğe sahibiz (bkz. Ef. 1:3-14).

Bu Hristiyan kimliği, bize dair en önemli şeydir. Her şeyden önce, bekârlığımızla değil, Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak kimliğimizle biliniyor ve tanımlanıyoruz. Medeni durumumuz, adresimiz, işimiz ve kilise topluluğumuz zamanla değişebilir ama Mesih'teki kimliğimiz sabit kalır. Karı veya koca, baba veya anne, en iyi arkadaş veya ev arkadaşı isimlerini taşıyalım ya da taşımayalım, bizim esas kimliğimiz asla dünyasal ilişkilerimizde bulunmaz. Göksel Babamız hepimize –bekâra, evliye, boşanmışa veya dula– bakar ve aynı şeyi, kendi sevgili çocuklarını görür. Ve gerçekten de öyleyiz.

Düşünün: Şu anda takmakta olduğunuz farklı "isim kartları" neler? Bu unvanlardan, rollerden, isimlerden sizin için en önemli olanları hangileri? Hangilerini takmak sizin için zor? Takmak istediğiniz ama takamadığınız isim kartları var mı?

Harekete Geçin: 1. Yuhanna 3:1 ve Romalılar 8:14-17 ayetleri üzerinde bir süre derinlemesine düşünün. Tanrı'nın çocuğu olarak adlandırılmak yaşamınızda nasıl bir fark yaratıyor? Bu sizin bekârlığa dair düşüncelerinizi nasıl etkiliyor veya nasıl etkileyebilir?

2. GÜN

Gören Tanrı

Hacer, "Beni gören Tanrı'yı gerçekten gördüm mü?" diyerek kendisiyle konuşan RAB'be "El-Roi [Beni gören Tanrı]" adını verdi. (Yar. 16:13)

"BAYAN JENILYN, bana bakın!" Eğer çocuklarla zaman geçirmişseniz, bu gibi heyecanlı yakarışları çok kez duymuşsunuzdur. En küçük yaştan itibaren, görülmeye derin bir arzu duyarız. Sevinçlerimizin, başarılarımızın ve hatta yaralarımızın bizi seven insanlar tarafından fark edilmesini ve ilgi görmesini isteriz.

Büyürken, görülme arzusu devam eder. Aynı zamanda bizi sevenler çoğu zaman bizi görmekte başarısız olurlar veya etrafımıza bakar ve izleyen kimsenin olmadığını görürüz. Hizmette sıklıkla duyduğum bir şeydir bu. Kişi kendi emeğinin, acısının, değerinin ve güzelliğinin görülüp onaylanmasını ister ve bu olmayınca da sancı duyar. Bu sancıyı hissettiniz mi? Belki iş yerindeki katkılarınız görmezden gelinmiştir, sosyal buluşmalarınız sadece bebekler veya çıkılan romantik akşam yemekleri hakkındaki konuşmalarla geçmiştir ya da tek başınıza ebeveynliğin zorlu bir gününe daha katlanmışsınızdır. Elbette, önemli sayıdaki evli insan da bu görülme arzusunu dile getiriyor ve evliliğin bu sancının ilacı olmadığını biliyorum. Ancak bir eşin yokluğu, kişiyi sanki özel biçimde görülmez hissettirebiliyor.

Hacer bir hizmetçiydi ve yabancıydı. Muhtemelen yaşamının büyük bir kısmını, kendisini görülmez hissederek geçirmişti veya ona yalnızca saygısızlık ve suçlamalarla bakılmıştı. Ama nihayetinde hanımı Saray'ın alaycı bakışlarından kaçtığında, O'nun peşinden giden Rab oldu. Rab'bin habercisi onu buldu, onu adıyla çağırdı ve ona zorluk ve teşvik dolu sözler söyledi. Meleğin sözlerine bakıldığında, Hacer'in içten dışa tümüyle görüldüğü ve bilindiği açıktı. Bu, Hacer için korkutucu olabilirdi veya onun utançla suspus olmasına sebep olabilirdi ama ifşa olmuş veya mahkûm edilmiş hissetmek yerine, Hacer Rab'be çekim duydu. Rab'bin bakışı soğuk veya eleştirel değil, ilgili ve şefkatliydi.

O gün Hacer, İsrail'in Tanrısı'nın görülmeyenleri, zayıfları, utanç ve korkuyla saklananları gören bir Tanrı olduğunu öğrendi. Tanrı yalnızca onları görmekle de kalmaz, aynı zamanla onların peşinden gider, onları dinler, teselli eder ve sadık itaate çağırır.

Bekârlığımızda, görülmez hissettiğimiz zamanlar vardır. Zor bir günün sonunda birisinin bizim düşük omuzlarımızı fark etmesini, iyi işimizi onaylamasını, bize kulak vermesini sancıyla bekleriz. Ama arkadaşlarımız veya eşlerimiz tarafından görülmez kalsak dahi, Tanrımız hâlâ gören Tanrı'dır. Çölde Hacer'i gördü ve siz geç saatte masanızda çalışırken, ikinci kez bulaşık dolu bir lavaboyu temizlerken, bir dizi bölümü daha izleyip gözyaşlarıyla uykuya dalmaya çalışırken de sizi görmektedir. Değerinizi görür, acınızı görür, emeğinizi görür ve sizi O'nun sevecen bakışları altında sadakatle emek vermeye devam etmeye çağırır.

Düşünün: Görülmezlik hisleriyle mücadele ediyor musunuz? Eğer öyleyse, genellikle görülmez hissettiğiniz ve özellikle görülmeyi arzu ettiğiniz durumlar neler?

Düşünün: Hacer'in çölde o gün yaşadığı gibi, Rab tarafından özel olarak görüldüğünüzü hissettiğiniz bir deneyim oldu mu? Tanrı sizi gördüğünü size nasıl hatırlattı veya bunun güvencesini size nasıl verdi?

Harekete Geçin: Yaşamınızda şu anda görülmez hissediyor olabilecek birini düşünün. Bu kişiye ulaşın ve ona kendisinin hem siz hem de Rab tarafından *görüldüğünü* hatırlatın.

3. Gün

Bilen Tanrı

Ya RAB, sınayıp tanıdın beni! (Mez. 139:1)

139. MEZMUR son derece kişisel bir mezmurdur. Mezmuru okurken, sanki bir kralla Tanrısı arasında geçen özel bir konuşmaya kulak misafiri oluyormuş gibi hissedersiniz. Ancak bu mezmurun Kutsal Kitap'taki ilahi kitabına dahil edilmiş olması, hepimizin Tanrı'yla böyle bir konuşma yapmaya davet edildiği anlamına geliyor. Mezmur boyunca, bize Tanrı'nın bizim eylemlerimizi, düşüncelerimizi, tuttuğumuz yolları veya alışkanlıklarımızı, kelimelerimizi, fiziksel bedenlerimizi, günlerimizi, kaygılarımızı ve yüklerimizi (ayrıca bkz. Mez. 94:19) ve günahlarımızı bildiğini hatırlatılıyor. Bir dakika durun: Tanrı'nın sizi bu kadar yakından bilmesi muazzam değil mi?

Davut'un burada tarif ettiği ve övdüğü bilgi, bir öğrencinin bir konu hakkındaki bilgisi veya hatta yakın bir insan ilişkisindeki o ilişkisel ve fiziksel bilgi değildir. Bunun yerine, yalnızca "bizi ören" (Mez. 139:13) Kişi'nin sahip olabileceği türden olan derin ve kalıcı bilgidir. Tanrı bizim kim olmak üzere yaratıldığımızı ve ne için tasarlandığımızı (bkz. Ef. 2:10) tamı tamına bilir ve günahın iyi yaratılışımızı nasıl lekelediğini de bilir (bkz. Rom. 3:23). Sırlarımızı, hem utanç yaratan hem de hassaslığımızdan ötürü paylaşmaya çekindiğimiz sırlarımızı bilir (bkz. Mez. 44:21).

Tanrı'nın 139. Mezmur'da tarif edilen bize dair bilgisi yüreklerimizi nasıl cesaretlendirebilir?

Asla yalnız olmadığımızdan emin olabiliriz. Asla O'nun huzurundan kaçamayız. En karanlık yerlerde bile, her şeyi bilen Tanrımız hâlâ bizi yönlendirmekte ve bizi tutmaktadır (bkz. 9-12. ayetler).

Tanrı bizi yarattığı ve günlerimizin hikâyesini yazdığı için, *büyük bir ilgi, bilgelik ve maksatla yaratıldığımıza güvenebiliriz.* Tanrı'nın eserleri harikadır ve bu, her birimiz için geçerlidir (bkz. 14. ayet).

Kaygılı, karmaşık veya kaybolmuş hissettiğimizde, Tanrı bizi, bizim kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanır ve *içgörü ve yön bulmak için O'na gelebiliriz* (bkz. 23-24. ayetler).

Tanrı'ya günahımız konusunda dürüst olabiliriz. O bizim "gücendiren yönlerimizi" bizden daha iyi bilir (24. ayet) ve bizi *kendi* yönüne doğru yönlendirmek ister. Davut bunu bizzat biliyordu. En utanç dolu günahı ortaya çıktıktan sonra, Tanrı'nın affını ve devam eden ilgisini aldı (bkz. 2.Sa. 11-12; Mez. 51).

Tanrı'ya acımızla, yüklerimizle ve en derin arzularımızla gelebiliriz. Acımızı küçümsememiz veya karşılanmamış arzularımızın sancısını yok saymamız gerekmez. En kırılgan hissettiren parçalarımızın dahi sevgiyle bilindiği gerçeğinde teselli ve huzur bulabiliriz. Karanlıkta veya uykunun savunmasızlığında (bkz. 18. ayet), anne rahminde (bkz. 13-15. ayetler), günahta veya utançta (bkz. 11-12. ayetler), Rab'bin bilgisinde yeniden güvence bularak Davut'un izinden gidebiliriz.

Tanrı'nın bize dair yakın bilgisinde sevinç ve zevk bulabiliriz. Rab'bin bizi bilip tanımaya tenezzül etmesi ne kadar harika ve değerlidir (bkz. 6, 17. ayet).

Tanrı en iyimizi ve en kötümüzü, en güzelimizi ve en çirkinimizi ve aradaki her şeyi bilir. Her detayı bilir ama bizi yine de sever (bkz. Rom. 8:31-39). Benim için ve belki sizin için de, en harika kısım budur.

Düşünün: Tanrı'nın size dair yakın bilgisi hakkında genellikle nasıl düşünüyorsunuz? Bu hoş karşıladığınız, utançla kaçındığınız ya da kolaylıkla unuttuğunuz bir şey mi? Buna niçin bu şekilde karşılık veriyorsunuz?

Düşünün: Yukarıda listelenen teşvik kaynaklarından şu an en çok hangisinin aklınıza kazınması gerekiyor?

Harekete Geçin: Mezmur 139:23-24 ayetleri üzerinde derinlemesine düşünün. Bu ayetlerle dua edin, yüreğinizi Tanrı'yla paylaşın ve O'ndan içinizdeki sağlıksız veya günahlı şeyleri ortaya çıkarmasını isteyin.

4. GÜN

Vaat Eden Tanrı

[O'nun] tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi. O'nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. (2.Pe. 1:3-4)

BEKÂRLIĞINIZLA ilgili hiç şu tür yorumların yapıldığını duydunuz mu? "Mutlu olmayı hak ediyorsun!", "Tanrı'nın aklında senin için birisi olduğunu biliyorum!" veya en klasik olanı, "Hiç ummadığın bir anda Tanrı karşına birisini çıkaracak!" Bu sözler genellikle sevgiyle ve içten iyimserlikle söyleniyor. Bu duygulu sözlere inanasınız geldiği oluyor mu? Benim oluyor. Ama nihayetinde arkadaşlarımızın ve ailemizin bize sunabileceği en faydalı katkılar bunlar mıdır?

Maalesef, bu soruya verilecek cevap 'hayır'dır. Tanrı'nın vaatlerinin sarsılmaz kayasıyla temellenmek yerine, bu basmakalıp sözler, hüsnükuruntunun şüpheli kumlarıyla temellenmektedir. Eğer umudumuzu bunlar gibi duygulu sözlere bağlarsak, kendimizi hayal kırıklığına mecbur kılarız çünkü Kutsal Yazılar asla dünyasal mutluluğu veya arzuların gerçekleştirilmesini vaat etmez. Ayrıca Tanrı'nın nasıl çalıştığına ilişkin çarpık düşüncelere kapılırız. Tanrı formüllere göre çalışmaz veya biz her şeyi düzeltip belirli bir noktaya getirene kadar bizden bir şeyleri esirgemez.

Petrus yaşamını İsa'ya adadı (bkz. Yu. 6:66-69), O'na ihanet etti, O'nun çarmıhına ve dirilişine tanıklık etti ve İsa'nın sunduğu lütfu ve yenilenmeyi birinci elden deneyimledi (tüm hikâye için bkz. Yu. 18-21. bölümler). 1. ve 2. Petrus'ta, Petrus acı çekmekte, "ateşten gömlek" giymekte (1.Pe. 4:12) ve sahte öğretmenlerin aldatmalarına maruz kalmakta olan kiliselere yazıyor. Hoş sözler ve aşırı duygusallık yetmeyecekti. Petrus böyle yapmak yerine, İsa'yı ve O'nun "çok büyük ve değerli vaatlerini" sundu. Bu vaatlerin sadece birkaçı şöyle:

- Bu dünyadaki yaşam zorlu olacaktır ama yalnız bırakılmayacağız (bkz. Yu. 16:33; 14:26-27).

- İsa, Tanrı'yla ilişkimizin olabilmesi için bizim için aracılık eder ve bizi savunur (bkz. İbr. 7:25; 1.Yu. 2:1).
- Biz Mesih'te kaldıkça, bize yapmamız için vermiş olduğu iş meyve verir (bkz. Yu. 15:5-17).
- İsa bizi karşılamak, gözyaşlarımızın tümüyle silineceği yere buyur etmek için hazırlanmaktadır (bkz. Yu. 14:1-7; Va. 21:4).

Hikâyelerimize veya çevremizdekilerin hikâyelerine dair bilmediğim birçok şey açığa kavuşturulacaktır. Petrus bir fragmana sahip olan sayılı kişilerdendi: İsa ona imanı yüzünden şehit edileceğini söyledi ama Petrus yine de Mesih'i takip etmeyi seçti. Ama Petrus, İsa'ya Yuhanna'nın hikâyesinin nasıl ilerleyeceğini sorduğunda, İsa cevap verdi: "Bundan sana ne? Sen ardımdan gel!" (Yu. 21:22; ayrıca bkz. 18-21. ayetler).

Bugünün ayetlerinde neler görüyoruz? Petrus bu dünyadaki yaşamının peri masalı gibi bitmeyeceğini biliyordu. Ama yine de, acılarla karşılaşanlara güvenle hizmet edebilsin diye İsa'yı takip etti ve O'nun bilgisinde büyüdü. Petrus bize, bizi kendisini izlemeye çağırmış olan Kişi'ye ilişkin bilgimiz aracılığıyla, bize de ihtiyaç duyduğumuz şeyin tümüyle verileceğini söylüyor. Bu gerçekten de nasıl büyük ve değerli bir vaattir! Bizi asla hayal kırıklığına uğratmayacak bir vaattir (bkz. Rom. 5:1-5).

Düşünün: Bekârlığınızla ilgili sizi hayal kırıklığına uğratan veya size zarar veren bazı basmakalıp sözler neler? Bu sözler hangi açıdan sizde bu etkileri bırakıyor?

Düşünün: Hangi şekillerde Tanrı'nın vaatlerinin dışında kesinlik veya umut arıyorsunuz? Böyle yapmayı bu kadar kolay veya çekici hâle getiren nedir?

Harekete Geçin: Tanrı'nın bu okumada bahsedilen veya bunların dışında kalan vaatlerinden yola çıkarak, size vaat edilen ve vaat edilmeyen şeylerin ışığında bu basmakalıp sözlere nasıl lütufkârca karşılık verebileceğinizi düşünün.

5. GÜN

Bedeniniz Önemlidir

Bu nedenle bedenin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin. Bedeninizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın. Ölümden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedeninizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun. (Rom. 6:12-13)

KUTSAL KİTAP'IN bize İsa'nın acıktığını söylemesini seviyorum. Eğer İsa'nın aynı zamanda tümüyle insan olduğuna teminat arıyorsak, sadece bu gerçeğe bakmamız yeterli olur. İsa bir bedene sahip olmanın; uykuya ihtiyaç duymanın, dokunmanın ve dokunulmanın, stresin ve ıstırabın fiziksel etkilerini hissetmenin ve şiddetin acılarına katlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilir.[1] İsa ayrıca ayartılar dünyasında bekâr kalmanın nasıl bir şey olduğunu da bilir.

Bu dünya, bedenlerimizle gösteriş yapmakta ve onları kötüye kullanmaktadır. Dış görünüşümüz genellikle cinsel çekiciliğe göre değerlendirilmektedir. Böylesine fazla cinselleştirilmiş bir kültürde, bizde dokunmalar konusunda karışık duygu ve düşünceler içerisindeyiz; ufacık bir dokunma veya sarılma bile uygunsuz veya müstehcen görülebiliyor. Bu, bekârlıkta cinsel sadakat göstermek isteyen kişilerin öz-değerlerini sorgulamalarına, dokunuşa aç olmalarına ve hadımla aynı duygulara dalıp "kuru bir ağaçtan" başka ne olduklarını sorgulamalarına (Yşa. 56:3) sebep olabilir. Ancak Kutsal Yazılar bedenlerimizle ilgili bambaşka bir mesaj veriyor.

Tanrı kendi benzeyişini bu dünyaya beden almış insanlar aracılığıyla açıklamayı seçti ve yarattığı insana baktığında, "çok iyi" olduğunu söyledi (Yar. 1:31; ayrıca bkz. 27-30. ayetler). Ancak Adem ve Havva günah işlediğinde, sonucu bedenleri çekti. İlk defa, insanlar bedenleriyle ilgili utanç ve güvensizlik hissediyor (bkz. Yar. 3:7-8) ve verdikleri emekten ötürü de acı duyuyorlardı (bkz. Yar. 3:16-19). Ama Tanrı onlara bir vaat verdi: Günün birinde, Kurtarıcı insan biçiminde, beraberinde gelen açlık ve her şeyle gelecek ve günah üzerinde zafer kazanacaktı (bkz. Yar. 3:15).

Adem ve Havva gibi, Tanrı'nın benzeyişini kusurlu bir şekilde taşıyoruz. Bedenlerimizi kullanışımız ve kötüye kullanışımızla, bedenlerimizle günah işliyoruz. Ancak Pavlus yine de Romalılara yazdığı mektupta, Tanrı benzeyişinin tek kusursuz taşıyıcısı olan Mesih'le bir olmamız aracılığıyla,[2] "günah karşısında ölü, Tanrı karşısında diri" olduğumuzu (6:11) ve günahın artık bedenlerimizde hüküm sürmediğini söylüyor. Artık "ölümden dirilenler" olarak, bedenlerimiz (ve tüm yaşamlarımız) bu dünyada Tanrı'nın işinin araçları olabilirler.

Mesih'te, iyi bedenlerimiz iş yerinde, evde ve toplumda emek verebilir. Bedenlerimiz tapınırken şarkı söyleyebilir, diz çökebilir ve el kaldırabilir; hareket edebilir, oyunlar oynayabilir ve Tanrı'nın yaratılışını keşfedebilir. Mevcudiyetimiz ve gündelik yardımlarımızla ve kardeşlerimizle sevgi dolu, saygılı dokunuşlar sunarak, birbirimizin bedenleriyle ilgilenebiliriz. Ve bedenlerimiz açlık, bitkinlik, acı ve hatta cinsel arzunun ayartısını hissettiğinde, İsa'nın dirilmiş bedenine bakabiliriz. O'nun hâlâ taşıdığı yara izleri, bizim için kültürümüzden veya sunabileceği herhangi bir ilişkiden çok daha tatmin edici ve çok daha güzel bir yaşam vaadini güvence altına almıştır (bkz. Yu. 20:24-29).

Düşünün: Kendinizi bedeninizin iyiliğini ve değerini hangi şekillerde sorgularken buluyorsunuz? Bu sorularda nelerin katkısı var? Bu sorularınız hakkında veya bedeninizle ilgili sahip olduğunuz suçluluk veya utanç duyguları hakkında güvendiğiniz biriyle konuşmayı düşünün.

Düşünün: Bedeniniz bugüne dek nasıl Tanrı'nın dünyadaki işinin araçları oldu? Bunun birkaç örneği nelerdir?

Harekete Geçin: Bugün bedeninizi maksatlı bir biçimde kullanın. Keyif aldığınız fiziksel bir aktivitede bulunun, bir şey yaratın, şarkı söyleyin veya bir enstrüman çalın, birine sarılın. Tanrı'ya bedeniniz ve bedeninizin yapabildikleri için şükredin.

6. GÜN

Müjde Önemlidir

Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. (1.Yu. 4:9-10)

BU RUHSAL OKUMANIN ilk birkaç günü sizde nasıl bir etki uyandırdı? Teşvik aldınız mı? Tanrı size yeni bir şey gösterdi mi? Ya da zıt duygular içerisinde misiniz? Tanrı'nın *sizi* gerçekten görüp bildiğini, gerçekten vaatlerini yerine getirdiğini sorguluyor musunuz? Belki de bedeninizle ilgili olan dünkü okuma, sizde bedeninizi kötüye kullanmış olmanızdan ötürü suçluluk duyguları veya başkalarının yaptıklarından ötürü suçluluk duyguları yarattı.

Bugün bekârlığınızda umutlu veya yaralı, güvenli veya ürkek, cesaret dolu veya şüpheli olun, duralım ve temelimizi Müjde'ye atalım. Bugünkü metin Müjde'yi özetliyor: Tanrı bizi sevdiği için, O'nunla ilişkimizi düzeltecek kurban olması için İsa'yı gönderdi. Bu kurban neden gerekliydi? Günahımız Tanrı'nın kutsallığına tümüyle tersti ve borcumuz ödeyebileceğimizden çok fazlaydı (bkz. Rom. 6:23). Ama Tanrı, Oğlu İsa'nın kanıyla bu borcu kendisi ödedi (bkz. Rom. 5:11; Kol. 1:19-23) ve İsa'nın dirilişi bizi O'nda yaşamak üzere ölümden yaşama geçirmektedir (bkz. 1.Ko. 15:20-28). Bu neden böylesine iyi bir haberdir ve neden bekârlığımız açısından önemlidir? Sizin (ve benim!) hatırlaması gereken birkaç şey var.

Siz sevilebilecek durumda değilken, ilk önce Tanrı sizi sevdi (bkz. Rom. 5:8-11). Bu sevgi kalıcıdır ve hiçbir şey sizi ondan ayıramaz (bkz. Rom. 8:38-39). Sevilmediğinizi veya sevilebilecek durumda olmadığınızı, unutulmuş, yalnız ve herkesten uzak hissettiğinizde, Babamız'ın fedakâr sevgisine tutunun.

Eğer İsa'ya inanıyorsanız, ilk ve son kez *günahınızın bedeli çarmıhta ödenmiştir* (bkz. Yu. 3:16-18; Kol. 2:14; İbr. 10:11-14). Bağışlanmak için "büyük Başkâhinimiz" (İbr. 4:14) ve "Baba'nın önündeki Savunucumuz" (1.Yu. 2:1) olan İsa'ya gelebilirsiniz.

Mesih'in ölümü aracılığıyla (kendi çabalarınız aracılığıyla değil), *aklanırsınız*; Tanrı'yla aranız düzeltilir (bkz. Rom. 5:18). Günahın gücünden özgür kılınırsınız ve Tanrı'nın kutsallaştıran işleyişi sizde etkin olmaya başlar (bkz. Rom. 6:22-23). Bu özgürlük, Tanrı'nın sizin yaşamınıza yerleştirdiği arkadaşlarınızı, kilise ailenizi ve komşularınızı sevmenize ve onlara hizmet etmenize olanak tanır (bkz. Gal. 5:13).

Bekârlığınız Tanrı'nın vaatlerini yerine getirdiğinden şüphe duymanıza sebep olduğunda, çarmıha ve boş mezara bakabilir ve *İsa'nın yaşamının, ölümünün ve dirilişinin, Eski Antlaşma'nın içerisine işlenmiş olan Tanrı vaatlerini yerine getirdiğini* görebilirsiniz (bkz. Yar. 3:15; Mez. 22; Yşa. 52:13-53:12). Tanrı sadık kalmıştır ve size olan vaatlerini yerine getireceğinden emin olabilirsiniz.

Mesih'in dirilişi ve bizim O'nunla olan sonsuz yaşam umudumuz, bekâr olmanın acılarını ve zorluklarını deneyimleme şeklinizi değiştirebilir. Ne olursa olsun, *cesaretimizi yitirmeyiz* çünkü Mesih'in yaşamı içimizde etkindir (bkz. 2.Ko. 4:7-18).

Müjde, temelimiz ve gelecek umudumuzdur. Tanrı'nın sevgisinin bu iyi haberine cevabımız, O'na ve çocuklarına göstereceğimiz itaatkâr sevgidir (bkz. 1.Yu. 5:1-3). Bu kitabın geri kalanında, bu cevabın bekârlığımızda nasıl görüneceği üzerinde duracağız.

Düşünün: İtiraf etmeniz gereken günahlar var mı? Onları Tanrı'ya getirin ve o günahların bedelinin İsa'nın kefaret ödeyen kurbanı aracılığıyla ödendiğini hatırlayın.

Harekete Geçin: Müjde üzerinde gerçekten derinlemesine düşündüğünüz son zaman ne zamandı? Bugün burada alıntı yapılan metinleri okumaya zaman ayırın. Bu metinleri sizinle birlikte okuması için bir arkadaşınızı davet edin ve Tanrı'nın Sözü'nün size bugün nasıl teşvik olduğunu ve sizin ona nasıl cevap vereceğinizi tartışın. Eğer Müjde sizin için yeniyse, olgun bir Hristiyan'dan sizinle onun üzerinde konuşmasını isteyin.

İLİŞKİLER GELİŞTİRMEK

Çeşitli tüm ilişkilerimizde, her şeyden önce "bekâr insanlar" değiliz, Tanrı'nın çocuklarıyız (bkz. Gal. 4:5-7). Ama Tanrı'nın bekâr oğulları ve kızları olarak, evli kardeşlerimizden farklı olabilecek ilişkisel fırsatlarımız ve ihtiyaçlarımız vardır. Birlikte sadakatin ardından gidebilmek için, sizleri duayla bana katılmaya ve özellikle kilisede nasıl sağlam ilişkiler geliştirebileceğimiz konusunda düşünmeye davet ediyorum.

7. GÜN

Bedene Ait Olmak

Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz. (Rom. 12:4-5)

"KİLİSE" üzerine düşündüğünüzde, aklınıza ne geliyor? Bir bina mı? Bir tapınma zamanı mı? Bir grup insan mı? Kutsal Yazılar, Hristiyan yaşamı için böylesine merkezi olan bir kavramı anlamamıza yardımcı olmak adına bize bir grup benzetme sunuyor ve buna "çok sayıda üyeden" olan "tek bir beden" benzetmesi de dahildir.

Tanrı nasıl adamın, Aden Bahçesi'nde kendisine verilen işi yapmak üzere yalnız kalmasının iyi olmadığını söylediyse (bkz. Yar. 2:18), O'nun tasarısı hiçbirimizin imanı tek başımıza sürdürmemesidir. Adem'e nasıl Havva'yı sağladıysa, Rab bize de vermiş olduğu işte emektaşlar sağlamaya devam etmektedir. Bazılarına yakın emektaşlar olarak eşlerini sağlasa da, tüm Hristiyanlara imanlıların oluşturduğu bedeni sağlamaktadır. Başları Mesih'le birlikte, kilisenin üyeleri, birlikte Tanrı'nın yüceliği ve birbirlerinin karşılıklı gelişimi için çalışırlar (bkz. Kol. 1:18; 2:19). Bedenin üyeleri olarak rollerimizi yerine getirmek söz konusu olduğunda, bekârlık kendine özgü zorlukları ve fırsatları beraberinde getirmektedir.

Zorluk, kilisenin bekâr insanlar için yalnızlık çekilecek bir yer olabilmesi gerçeğinden doğar. Yalnız başınıza, etrafınız çiftlerle ve ailelerle sarılı bir şekilde olmak ve kilisenin öğretisinde ve programlarında dışarıda bırakılıyor gibi hissetmek acı verici olabilir. Eğer canımız yanarsa da, kabuğumuza çekilmek kolay olabilir. Ama Romalılar 12. bölümde Pavlus, Mesih'in bedeninin her bir üyeye ihtiyacı olduğunu yazar ve dolayısıyla bizim yokluğumuz beden için bir kayıptır.

Fırsat ise bekâr insanlarla kilise arasındaki o eşsiz karşılıklı bağımlılıktan doğar. Bizim, bizi sadık bekârlık mücadelemizde ayakta tutacak olan kilise bedenine ihtiyacımız vardır ve kilise bedeninin de Tanrı'nın bireyler için olan tasarısı içerisinde bizim etkin bir şekilde işlev gösterme-

mize ihtiyacı vardır. Bu karşılıklı bağımlılık vasıtasıyla, bekârlığımızda özlem duyduğumuz o uzun vadeli ilişkisel yatırımın birçok yönüne katılım gösterebiliriz: (1) bu ruhsal ailede, ruhsal annelerimize ve babalarımıza başvurabilir, kardeşlerimizin paydaşlığından zevk alabilir ve kızlar ve oğullar yetiştirebiliriz (bkz. 1.Ti. 5:1-2); (2) birbirimize hizmet ederek, birbirimizi kendimizden üstün sayarak, zamanımızı ve kaynaklarımızı özgürce paylaşarak, fedakârca sevgi gösterebilir ve sevgi bulabiliriz (bkz. Rom. 12:9-21; Flp. 2:3-8); ve (3) vefa gösterip vefa bulabilir, yani durumlar zorlaştığı zaman dahi bağlılık gösterip bağlılık bulabiliriz (bkz. Ef. 4:1-3; İbr. 12:12-14).

Bekârlığımızda kilise ailemize, kendi çekirdek ailemiz olduğu zaman aynı şekilde gösteremeyeceğimiz önceliği ve yatırımı gösterebiliriz ve bu, "Rab'bin işleri için kaygılanma" fırsatlarından bir tanesidir (1.Ko. 7:32). Ama aynı zamanda kilise ailemize, kendi çekirdek ailemiz olduğu zaman aynı şekilde deneyimlemeyeceğimiz bir bağımlılık duyarız. Mesih'in bedenine ait olduğumuzda, hem bedene sunduğumuz katkılar hem de bedene olan bağımlılığımız bir bütün olarak bedeni güçlendirir ve üyelerine bereket olur.

Düşünün: Bu zamana kadar Mesih'in bedeniyle olan deneyiminiz nasıldı? Kilisede bağlılık, fedakâr sevgi ve ruhsal aile deneyimini yaşayıp yaşattınız mı?

Düşünün: Kiliseyle olan deneyimleriniz Mesih'le olan ilişkinizi nasıl etkiledi?

Harekete Geçin: Eğer kilisede şu anki dahiliyetiniz istediğiniz gibi değilse, bunu değiştirmek için bir adım atın. Bir konuşma başlatın, fırsatların arayın, dua etmeye başlayın. Eğer istediğiniz gibiyse, bedeni güçlendirmek ve teşvik etmek için bugün bir şey yapın.

8. GÜN

Arkadaşlıklarla İlgilenmek

"Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur." (Yu. 15:13)

ERGENLİK ve genç yetişkinlik yıllarımız boyunca, arkadaşlarımızla çokça zaman geçiririz. Bizimle gülerler, bizimle ağlarlar ve olduğumuz kişi üzerinde genellikle önemli bir rol oynarlar. Ama yirmili yaşlarımızda, çalışmak zamanımızı domine etmeye başlayabilir; coğrafi yer değişiklikleri bizi yeni yerlerde yeni arkadaşlar arama durumunda bırakabilir ve akranlarımızın yaşam dönemleri ve deneyimleri çeşitlenmeye başlayabilir. Zamanımızı, dikkatimizi ve sevgimizi çalmaya çalışan şeylerin artmasıyla ve ortak zemin oluşturma fırsatlarının azalmasıyla birlikte, iyi arkadaşlıklar bulunması zor ve onları bulduğumuzda da ilgilenilmesi zor bir hâle gelebilir. Yaşamın ileriki zamanlarında, artan çalışma sorumlulukları, yaşlanan ebeveynler ve kendi çocuklarıyla veya torunlarıyla meşgul olan akranlarımız, arkadaşlıkların önünde engel teşkil edebilir. Yaşamın birçok döneminde, arkadaşlık kolay biçimde esas olmaktan ziyade tercihe bağlı bir şey olarak görünebilir. Hoş bir müfredat dışı aktivitedir, eğer uyabilirseniz.

Ancak İsa, çarmıha gerilmesinden önceki gece, öğrencileriyle akşam yemeği yerken, sevgiyi dostların birbirini sevmesiyle açıklamayı seçti. Onlara sevginin en büyük örneğinin kişinin bir aile üyesi, bir eş veya hatta bir düşman için canını vermesi olmadığını; bunun yerine, kişinin kendi dostları için canını vermesi olduğunu söyledi. O gece, O'na yakında ihanet edecek olan iki adamla ve O'nu asla kendisinin onları sevdiği kadar sevmeyecek olan diğer adamlarla otururken, onlara dost dedi (bkz. Yu. 15:15).

İsa'nın arkadaşlığın fedakâr sevgisini ilk methedişi bu değildir. Markos 2. bölümde, dört arkadaşın iyileşsin diye felçli bir adamı kararlılıkla İsa'ya getirmeye çalıştığını görüyoruz. Arkadaşları adamı belirli bir mesafe taşıdıktan sonra, kararlı sevgileriyle onu üst kata çıkardılar ve damda bir gedik oydular; öyle ki, onu şilteyle aşağıya, İsa'ya doğru indirebilsinler. Mar-

kos bize İsa'nın "onların imanını görünce" (5. ayet) adamın günahlarını bağışladığını ve sonrasında O'nu iyileştirdiğini aktarıyor. Bu dört arkadaş, arkadaşlarının en çok ihtiyaç duyduğu şeyin İsa'ya götürülmek olduğunu biliyordu ve sevgiyle, arkadaşlarını oraya taşımak için gerekeni yaptılar.

Bazen şiltedeki arkadaş bizizdir. Bazen de şilteyi taşıyan ve damda gedik açan arkadaşlarızdır. Arkadaşlığımızda, birbirimizi İsa'ya taşırız ve yol boyunca, birbirimize fedakâr sevgiyi gösteririz. Bu sevgiyi paylaşabilmemizin tek sebebi, önce İsa'nın bize bu sevgiyi sunmuş olması, canını bizim için çarmıhta vermiş olmasıdır.

Arkadaşlıklara öncelik vermek zor olabilir ve zamanın ve geçiş dönemlerinin sonucunda arkadaşlıklar değişebilir. Arkadaşlıklar geliştirmenin ve kendimizi başkalarına açmanın yarattığı kırılganlık risklidir. İsa tüm bunları iyi biliyordu. Arkadaşlıklarımız içerisinde başkalarını yaralayacağız ve kendimiz de yaralanacağız ama burada dahi, bağışlama sergileme (bkz. Ef. 4:32), arayı düzeltme (bkz. Lu. 17:3-4) ve mümkün olduğunca barış içinde olma (bkz. Rom. 12:18) fırsatımız vardır. Ancak arkadaşlıklar bir dönem veya bir ömür sürsün, bizim en sadık dostumuz olan İsa'nın sevgisini yansıtacak bir şekilde sevebilir ve sevilebiliriz.

Düşünün: Yaşamınızdaki en önemli arkadaşlardan bazıları kimler oldu? Arkadaşlığınızda fedakâr sevgiyi nasıl deneyimlediniz?

Düşünün: Arkadaş edinme ve arkadaşlıklarınızla ilgilenme açısından karşılaştığınız bazı engeller neler?

Harekete Geçin: Bugün bir arkadaşınıza ulaşın. Telefonda sohbet edin veya bir araya gelmek için bir plan yapın ve arkadaşınız için nasıl dua edebileceğinizi sorun. Onu İsa'ya taşıyın.

9. GÜN

Erkek ve Kız Kardeşler

Yaşlı adama çıkışma, babanmış gibi yol göster. Genç erkeklere kardeşinmiş gibi, yaşlı kadınlara annenmiş gibi, genç kadınlara tam bir yürek temizliğiyle kız kardeşinmiş gibi yol göster. (1.Ti. 5:1-2)

SADECE bir kız kardeşle büyürken, her zaman bir erkek kardeş istedim. Belki bunun sebebi, annemin altı erkek kardeşinden çok keyif almam veya arkadaşlarımın ağabeylerine hayranlık duymamdır. Sebebi her neyse, bir erkek kardeşin benim aileme, bir kız kardeşin katamayacağı bir manevi şey katabileceğini hissediyordum. Bu bizim ruhsal ailemiz için de geçerlidir. "Tanrı insanı kendi suretinde... erkek ve dişi olarak yarattı" (Yar. 1:27). Bu nedenle, kilise bedeninin bir arada iyi bir şekilde işlev gösterebilmesi (bkz. 1.Ko. 12:12-27) ve Tanrı'nın suretinin dünyada sergilenebilmesi için, erkeklerin ve kadınların bir arada hizmet etmelerine ihtiyacımız vardır.

Elbette, yaşamdaki deneyimlerimiz bize erkek-kadın arkadaşlıklarının karmaşık bir hâl alabildiğini, çünkü çekim duygularının kolaylıkla araya sızabildiğini göstermektedir. Hem seküler hem de Hristiyan kültürümüzün etkisiyle, karşı cinsi ya romantik veya cinsel partner adayı ya da tehlike olarak görebiliriz. Ama Kutsal Yazılar bize yaşamlarımızdaki erkeklere ve kadınlara bakmamız için farklı bir gözlük sunuyor: Onlar erkek ve kız kardeşlerimizdir.

Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak, İsa aracılığıyla birbirimizle erkek ve kız kardeşler kılındık. Yaşamlarımız boyunca kimliğimizin tüm değişen yönlerine rağmen bu gerçek, yaşımızdan, mesleğimizden veya medeni durumumuzdan bağımsız olarak sabit kalacak ve sonsuza dek geçerli olacaktır. Hatta, karı ve koca bile her şeyden önce erkek ve kız kardeştirler ve bu, ölümden sonra evlilik bitse dahi devam edecek olan bir ilişkidir (bkz. Mat. 22:30).

Bugünkü ayetlerde, Pavlus ruhsal oğlu Timoteos'a kilisesinin tüm üyelerini ailesi gibi sevmesini, onlarla saygı, teşvik ve ahlaki paklık içerisinde ilişki kurmasını salık veriyor. Pavlus'un onu teşvik ettiği üzere, Timoteos'un "davranışta [ve] sevgide" (1.Ti. 4:12) imanlılara örnek olmasının bir

yolu buydu. Birbirimizle gerçek kardeşler olarak ilişki kurarak, Timoteos'un örneğini takip edebiliriz. Bu sizin aklınızda nasıl canlanıyor?

Kilise ailesi içerisinde bu ruhsal kardeşlik ilişkilerini, küçük gruplara katılarak, yan yana hizmet ederek, bir arada ibadet ederek, aile sofrasında yemekler paylaşarak ve gündelik işlerimizde ve yaşamlarımızda birbirimize destek olarak geliştirebiliriz. Birkaç örneğe değinmek gerekirse, ruhsal erkek ve kız kardeşlerin birbirlerine iş arama sürecinde irtibat sağlamada yardımcı olduklarını, bir arkadaşın evine çatı yaptıklarını, acil durumlarda yardıma koştuklarını (araba arızası, evde kemirgen hayvan çıkması veya hastalık olması durumlarında) ve bir spor dalı, bilgi yarışması veya şiir gibi çeşitli hobilerle eğlendiklerini gördüm.

İsa'nın kendisi çekinmeden bizleri erkek ve kız kardeşler olarak adlandırıyor (bkz. İbr. 2:11). Duam, O'nun bize kilisede bu kardeşlik ilişkilerini geliştirmede yönlendiriş sunması ve bizim bundan zevk almamızı sağlamasıdır. Yine dua ediyorum ki, Tanrı bizi bekârlığımızda, bu ilişkilerin ne kadar canlı ve güzel olabildiğini göstermede örnek olarak kullansın.

Düşünün: Karşı cinsle ilişkileriniz genelde nasıl? Onlardan kaçınıyor musunuz, peşlerinden mi gidiyorsunuz, romantik partner adayı veya tehlike olarak mı görüyorsunuz? Yoksa kardeşler olarak mı görüyorsunuz? Buna neden olan şey nedir?

Düşünün: Bugüne kadar karşı cinsten birinde Tanrı'nın suretinin özel biçimde nasıl yansıdığını gördünüz?

Harekete Geçin: Bu hafta kilisenizde erkek ve kız kardeşlerle birlikte zaman geçirme fırsatı yaratın. Onlarla olmaktan zevk alın, onlara hizmet etmenin yollarını bulun ve Tanrı'nın bu kardeşlik ilişkileri aracılığıyla nasıl çalıştığını fark edin.

10. GÜN

Birbirimize İhtiyaç Duymak

İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı. (Elç. 2:44-45)

İLK KEZ ev aletleri alışım harika bir takım çalışmasıydı. İnternet üzerinden kullanılmış bir çamaşır yıkama ve kurutma makinesi bulduktan sonra, kiliseden kız ve erkek kardeşler benim strateji oluşturmama yardım ettiler, bir kamyonet ve taşınma ekipmanları verdiler ve makineleri de eve götürmek için yardımcı olmaya geldiler. Neredeyse parmağımı dahi oynatmadım ve bu süreç, başkalarına ve kilise bedeninin sağlayışına olan ihtiyacımın alçaltıcı bir hatırlatıcısı oldu.

Bekârlıkta, olağan şeyler onlara yalnız başımıza katlandığımız için ilave bir yük getirebilirler. Sizi havaalanına götürecek birini bulmak, hastalık zamanları, hayatta önemli kararlar vermek gibi birçok şey, yanınızda sabit bir kişi olmadıkça daha ağır gelebilir. Böyle hissediyor musunuz? Hangi ihtiyaçlar size yük olabiliyor? Bazılarımız için, kendi başımızın çaresine bakmaya yönelik gururlu bir kararlılık, ihtiyaçlarımızı dile getirmeyi özellikle zorlaştırabilir. Ancak asla bu yaşamı yalnız yaşamak üzere yaratılmadık (bkz. Yar. 2:18)!

Elçilerin İşleri 2. bölüm bize Mesih'teki beraber yaşamın neye benzediğinin güzel bir resmini göstermektedir: Kilisenin ayırt edici özelliği, birbirimizin ihtiyaçlarıyla cömertçe ilgilenmemizdir. Bu ilk imanlılar Müjde'nin iyi haberine bu şekilde yanıt verdiler ve böylece, seyirci olan dünya karşısında kiliseyi ayırt edici kılan şeyin bir kısmı da buydu (bkz. Elç. 4:32-37). Burada bize iki açıdan meydan okunmaktadır.

İlk olarak, *başkalarının ihtiyaçlarının karşılanmasına yardım etmemiz* gerekmektedir. Kutsal Yazılar bizi sık sık, elimizde az bir şey olsa bile, maddi açıdan cömertçe vermeye çağırmaktadır (bkz. 2.Ko. 8:1-5). Mesih'in bedeni olarak zaman, ruhsal armağanlar, yaratıcılık, uzmanlık becerileri gibi diğer kaynaklarımızdan da vermemiz gerekmektedir. Yemek sipariş etmek veya bir projede yardım sunmak gibi küçük hizmet eylemleri bile bizim için birbirimizi sevmenin yolları olabilir (bkz. 1.Pe. 4:8-11).

İkinci olarak, *ihtiyaçlarımızı bildirmemiz* gerekmektedir. Eğer diğerlerinin ihtiyaçlarından haberleri olmasaydı, kilisenin ilk imanlıları kendi kaynaklarını nasıl dağıtabilirlerdi ki? Birçoğumuz için, yardım istemek yardım sunmaktan daha zor olabilir. Başkalarına "ihtiyaç sahibi" veya "borçlu" görünmek istemeyiz. Ama ya elimizdeki tüm kaynakların nihayetinde Rab'be ait olduğuna gerçekten inansaydık (bkz. 1.Ta. 29:14-16)? Ya Mesih'in bedeninde "bir üye acı çekerse, bütün üyeler[in] birlikte acı" çekeceği fikrini (1.Ko. 12:26) ciddiye alsaydık? O zaman daha kolay bir şekilde yardım istemez miydik?

Bazen isteriz ve hayır cevabını alırız. Bu hayal kırıklığına uğratıcı veya cesaret kırıcı olabilir ancak Tanrı'nın bizim ihtiyacımızı bir şekilde karşılayacağına güvenebiliriz (bkz. Mat. 6:25-34). Başka zamanlarda bizden yardım istenir ve bizim hayır demememiz gerekir. Hepimizin sınırları vardır ve neye evet veya neye hayır diyeceğimizi duayla düşünmemizde sorun yoktur (bkz. Yak. 5:12). Ancak cevap evet olduğunda (ki sağlıklı bir kilise bedeninde çoğu zaman öyle olur), verme, alma ve Mesih'in hizmetkâr sevgisini yansıtma fırsatıyla bereketlenmiş oluruz (bkz. Yu. 13:14-15, 35).

Düşünün: İhtiyaçlarınızı dile getirmenizi zorlaştıran nedir?

Düşünün: Kilise bedeninize sunabileceğiniz hangi özel kaynaklarınız var? Sizi onları özgürce sunmaktan alıkoyan bir şey var mı?

Harekete Geçin: Eğer şu anda bir ihtiyacınız varsa, onu bildirin! Kilisenizdeki bir arkadaşla veya önderle konuşun. Eğer ihtiyacınız yoksa, yakın zamanda bir başkasının ihtiyacını karşılamak için fırsat arayın.

11. GÜN

Tanının

Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı.
(Yar. 2:25)

ADEM VE HAVVA hâlâ bahçede, yuvalarındayken, çıplaktılar; Tanrı'nın ve birbirlerinin önünde tümüyle tanınıyorlardı (bkz. Yar. 2:15-25). Ancak bahçenin esenliği ve güvenliği günah ve utançla parçalandı. Tanrı'nın buyruğuna itaatsizlik ettikleri anda, Adem ve Havva derhal kendilerini örttüler ve Tanrı'dan saklandılar (bkz. Yar. 3:6-10).

İfşa olduğumuzda, Adem ve Havva gibi ilk içgüdümüz utanç duymaktır. Ama bu asla Tanrı'nın bizim için olan isteği değildi. Hem Tanrı hem de başkaları tarafından tanınırken, güvende hissetmemiz, utanç hissetmememiz gerekiyordu. Ama deneyimlerimizden biliyoruz ki, tanınmak korkutucu ve savunmasız hissettirebilir ve bu yüzden de çoğunlukla bundan kaçınırız.

Bekâr insanlar için tanınmaktan kaçınmak özellikle kolay olabilir. Evliliğin ve ebeveynliğin yakınlığı içerisinde, günahlı eylemler ve alışkanlıklar çoğunlukla daha hızlı bir şekilde ortaya çıkabilir çünkü etkileri hızlıca büyüyüp yayılır. Bekârlıkta günahımızın başkaları tarafından nasıl göründüğünü yönetmemiz ve günahlı alışkanlıklarımızı gizlememiz daha kolay olabilir. Günahlarınızı hiç başkalarından saklıyor musunuz? Bu dünyada tanınmamıza, bilinmemize izin vermemiz nasıl bir şey olurdu?

Her şeyden önce, *Tanrı tarafından tanınabiliriz*. Tanrı zaten sizi hiçbir insanın tanımadığı kadar yakından tanımaktadır (bkz. Mez. 139). En kötü hâlinizdeyken, O sizi sevdi (bkz. Rom. 5:8). O'dan saklanmamız gerekmiyor çünkü Mesih'te, korkacak bir şeyimiz yoktur. Hiçbir ceza (bkz. 1.Yu. 4:17-19), hiçbir mahkûmiyet (bkz. Rom. 8:1), hiçbir sevgi kaybı riski (bkz. Rom. 8:35-39) yoktur. Dolayısıyla karanlıkta ve günahın utancı içerisinde saklanmak yerine, Tanrı'yla gerçeğin ışığında yürüyebilir ve Mesih aracılığıyla O'nun arındırışını ve bağışlamasını tecrübe edebiliriz (bkz. 1.Yu. 1:3-9).

İkinci olarak, *başkaları tarafından tanınabiliriz*. Işıkta yürümek Tanrı'yla *ve* diğer kişilerle paydaşlık sağlar (bkz. 1.Yu. 1:7). Hristiyan topluluğunda, karanlıkta saklananı ifşa eder ve onu ışığa getiririz (bkz. Gal. 6:1-2; İbr. 10:23-25; Yak. 5:16). Işıkta, birbirimize doğru olanı hatırlatır ve "Rab'bi neyin hoşnut ettiğini" birlikte ayırt ederiz (Ef. 5:10; ayrıca bkz. 4:15).

Çoğumuz için, başkalarının önünde çıplak olmak kâbus konusudur. Ama Tanrı günahla utanca boğulan Adem ve Havva'yı ne soydu, ne de onları kendilerinin uydurdukları incir yapraklarına bıraktı. Bunların yerine, onlara lütufkârca yeni giysiler verdi (bkz. Yar. 3:21). Şimdi, bize daha da iyi bir giysi vermiştir: Mesih'in kendisi (bkz. 3:27). Ve Mesih'i giyinenler için artık utanç yoktur (bkz. Rom. 8:31-34).

Bekâr ya da evli olalım, bize bu gerçeği hatırlatacak olan Hristiyan kardeşlere ihtiyacımız var. Sizi diğer Hristiyanlarla bire bir veya küçük gruplar olarak istikrarlı biçimde buluşmaya teşvik etmek isterim. Böyle yapmak, Mesih'in ışığında birlikte yürürken tanınmaktan kaçınmamamız için ihtiyaç duyduğumuz güveni ve emniyeti geliştirmeye yardım edebilir.

Düşünün: Sizi başkaları ve Tanrı tarafından tanınmaktan kaçınmaya iten nedir?

Düşünün: Tanrı'nın sizi Mesih'le giydirmiş olduğunu bilmek, size tanınmanıza izin vermeniz açısından nasıl güven veriyor?

Harekete Geçin: Eğer yaşamınızda burada açıklanan türden bir paydaşlığa sahip olduğunuz başka Hristiyanlar yoksa, Tanrı'nın size böyle bir ilişki geliştirebileceğiniz bir veya iki kişi çıkarması için dua edin. Eğer böyle kişiler varsa, onlara bugün ulaşın ve uğraşmakta olduğunuz bir şeyi onlarla paylaşın.

ZOR OLANIN MATEMİNİ TUTMAK

Kutsal Yazılar bize bekârlığa ilişkin olumlu, umutlu bir bakış sunsa da, bu her zaman bizim kişisel deneyimlerimizi yansıtmaz. Genellikle çift olmayı öne çıkaran bir kültürde, bekârlık soyutlayıcı, hayal kırıklığına uğratıcı ve doğrudan zor olabilir. Bu gerçeği küçümsememiz veya geçiştirmemiz gerekmez. Kutsal Yazılar bizi sorularımız, bocalamalarımız, yürek sancılarımız konusunda dürüst olmaya ve onları Rab'bin önüne getirmeye davet etmektedir. Şimdi Kutsal Kitap'ın mateme yönelik sözlerini ve bizim bekârlığımızda matemimizi yaşayabileceğimiz özel yolları inceleyelim.

12. GÜN

Matem Daveti

Ey halkım, her zaman O'na güven; içini dök O'na. Çünkü Tanrı sığınağımızdır. (Mez. 62:8).

HAYATINIZDA yüreğinizi (içinizi) dökebileceğiniz insanlar var mı? Yanlarında güvende olduğum insanları düşünüyorum; onlara yüreğimi dökebiliyorum çünkü onlarlayken "evimde" hissedebiliyorum. Kısacası, onlara *güveniyorum*. Onların beni umursamalarına ve beni dinleme konusunda istekli olmalarına güveniyorum. Muhakemeyle ve bilgelikle karşılık vereceklerine güveniyorum. Yüreğimi döktükten sonra beni daha az sevmeyeceklerine güveniyorum.

Göksel Babam'ın sevgisine ne kadar daha çok güvenebilirim (bkz. Rom. 8:38-39) ve bugünkü ayetin bizi davet ettiği gibi, O'na ne kadar daha çok dönebilirim? Beni herkesten daha derinden tanıyan ve beni yine de seven Kişi'ye yüreğimi dökebiliyor olmak nasıl da büyük bir armağandır! Kutsal Kitap'a dayanan matemin özü budur: Yüreklerimizi Tanrı'ya dökmek ve O'nda sığınak bulmaktır.

Pastörüm bir keresinde matemi, şikâyetlerimizi Tanrı'ya getirmek ve O'nun arkasından şikâyet etmek yerine, *O'nunla* onlar hakkında yüz yüze konuşmak olarak tanımlamıştı. Matem tutmak, O'nda huzur bulana dek, O'nunla güreş tutmaktır.[1] Mezmurlar bir sürü matem ilahisiyle doludur ve bu ilahiler Rab'be derin sorular yöneltir ve hem dışsal denenmeler hem de içsel mücadeleler konusunda dürüst bir şekilde konuşurlar. Davut, Tanrı'nın uzak olduğunu hissedişini, yüreğindeki elemi ve karşılaştığı tehlikeleri paylaşır ve şöyle der: "Ne zamana dek, ya RAB, sonsuza dek mi beni unutacaksın?" (Mez. 13:1). Tanrı'nın yardımı için yakarır. Ancak çoğumuzu etkileyen sözlerle kendi yüreğini dökerken, nihayetinde kendisine Tanrı'nın karakterini ve yaptıklarını hatırlatarak huzur bulur: "Kurtuluşum ve onurum Tanrı'ya bağlıdır; güçlü kayam, sığınağım O'dur" (Mez. 62:7).

Getsemani Bahçesi'nde İsa, yüreğini Babamız'a döktü, yüzleşeceğini bildiği şeyi O'ndan alması için Tanrı'ya ıstırapla dua etti. Yalnızca sözleriyle değil, tüm bedeniyle matem tuttu; o dereceydi ki, "Teri, toprağa düşen kan damlalarını andırıyordu" (Lu. 22:44). Ancak ıstırap dolu duala-

rının sonunda, Baba'nın isteğine teslim olmuş bir huzur vardı (bkz. Mat. 26:36-46; Mar. 14:32-42; Lu. 22:39-46).

Bekârlıkta, matemini tutacak şey çok olabilir. Gelecek birkaç gün boyunca bu şeylerden bazılarına bakacağız ve böyle yapmamız önemlidir. Kutsal Yazılar bizden bu yaşamın acılarını yok saymamızı veya küçümsememizi istemiyor. Bizi bu acılarla Rab'be gelmeye, en derin sorularımızı, şikâyetlerimizi ve yürek sancılarımızı O'na getirmeye ve kendimize "her zaman O'na güvenmeyi" ve "Tanrı'nın sığınağımız" olduğunu hatırlatmaya çağırıyor. Matem bizi tekrardan O'nda huzur bulmaya götürmek içindir.

Düşünün: Yanlarında güvende ve "evinizde" hissettiğiniz bazı insanlar kimler? Onlarla ilgili hangi şeyler sizin onlara güvenmenizi, güvende hissetmenizi sağlamaktadır?

Düşünün: Yüreğinizi Tanrı'ya dökme özgürlüğünü ve bunun güvenini hissediyor musunuz? Eğer öyleyse, böyle yapmanıza ne olanak tanıyor? Eğer öyle değilse, sizi ne alıkoyuyor?

Harekete Geçin: Bir başka keder mezmuru olan 13. Mezmur'un yapısını örnek alarak bir matem duası veya ilahisi yazın. (1) Tanrı'ya yakarın ve şikâyetinizi getirin. (2) Tanrı'dan yardım dileyin. (3) Tanrı'yı karakteri ve geçmişte sizin için yapmış olduklarından ötürü övün. (4) Tanrı'nın yaptıklarına karşılık verdiğiniz cevapla sonlandırın.

13. GÜN

Kaybedilenin Yasını Tutmak

"Ne mutlu yaslı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler." (Mat. 5:4)

OTUZLU YAŞLARIMA girerken, kendimi bekârlığıma daha da üzülür hâlde buldum. Babam çocukluğumun geçtiği evi sattığı zaman keder duydum çünkü kısmen, (varsayımsal olarak) müstakbel kocamı asla o eve getiremeyecektim. Çiftlerle yediğim akşam yemeklerinden sonra eve arabada gözyaşlarıyla dönüyor, masada benim yanımdaki sandalyenin boş olmamasını istiyordum. Bir başka büyük kararı daha yalnız başıma vermem gerektiğinde, bir partnerin eksikliğinden ötürü derin bir üzüntü duydum. Siz de bekârlığınızla ilgili şeyler konusunda keder duyuyor musunuz?

Matta 5. bölümde, İsa en iyi bilinen vaazlarından birine, özellikle mutlu (bereketli) olan kişilerin bir listesini sunarak başlar. İsa'nın burada tarif ettiği insanlarla kendimi özdeşleştirmek bana genellikle zor geliyor. Ben yumuşak huylu muyum? Merhametli miyim? Barış sağlayıcısı mıyım? Bu bereketler için gereken ölçütleri karşılıyor muyum? Özellikle de kendimi, özellikle de bekârlığım konusunda "yaslı olan" olarak tanımlamakta isteksiz oluyorum. Şu anda bekâr olan insanların birçoğu ya ölüm ya da boşanma sebebiyle eşlerini kaybetmiş olan insanlardır ve böylesine yakın bir ilişkinin sonlanmasından ötürü yas yaşıyorlar. Ama ben aslında hiç sahip olmadığım veya bana vaat edilmemiş bir şeyin yasını tutabilir miyim? Benim yaşadığım kayıp hissi, başkaları onu anlamasa bile, Tanrı'nın gözünde meşru mudur?

Bir psikolojik danışman, bekârlıkta "belirsiz kayıp" olgusunu çalışmıştır. Belirsiz kayıp, var olan veya olmayan bir kişinin yokluğunun yasını tutmak, bunun hiç bitmeyeceğini hissetmek ve yaşama devam edememektir.[1] Bunun bilincinde olsak da olmasak da, evlilik için umut beslemek beraberinde keder getirebilir. Belirsiz kaybı ilk duyduğumda, üzerimde bir ışık yandı; hissettiklerimi uygun bir şekilde tarif ediyordu.

Kutsal Yazılar da yas tutmanın bu daha kapalı (göze çarpmayan) türünü doğrulamaktadır. Süleyman'ın Özdeyişleri 13:12 şöyle der: "Ertele-

nen umut hayal kırıklığına uğratır; yerine gelen dilekse yaşam verir." Bu sözler elimdeki Kutsal Kitap'ın sayfalarında bulunduğu için minnettarım. Bu sözler arzularım yerine gelmediği zaman ortaya çıkan sancıyı görerek, arzularıma değer veriyorlar. Her yas türünde olduğu gibi, bu kederin hızlı bir çözümü yoktur. Evlilik için umutlanıyor olmasanız bile, belki de ilişkisel çatışmadan doğan yası yaşamışsınızdır; hayallerinize veda etmiş veya sevdiğin insanlara ya da yerlere elveda demişsinizdir.

İsa, hangi türden yas yaşayanların Tanrı'dan teselli bulacağına ilişkin herhangi bir ölçüt koymamıştır. O'nun sözleri yaslı olan herkes için geçerlidir. İster yaşamın en büyük kayıplarını yaşayalım, ister daha küçük, daha az görünür kayıplarını yaşayalım, Tanrı'nın teselli bereketi hepimize cesaret olabilir. Tanrı yüreklerimizi bilir ve umutta direnmenin yüreklerimizi hasta edebildiğini bilir. O bizim üzüntümüze kulak verir, hatta gözyaşlarımızı tulumda biriktirir (bkz. Mez. 56:8) ve bizi birbirimizin kederine dahil olmaya ve birlikte ağlamaya çağırır (bkz. Rom. 12:15).

Sonrasında kalp kırıklığından ve çocuk sahibi olmamaktan doğan kedere ve bu özel deneyimlerin tesellisine bakacağız ama bekârlığımızla ilgili yasını tuttuğumuz ne varsa, İsa teselliyi sunmaktadır. Üzüntümüzle, bitkin yüreklerimizle, kayıplarımızla ve boşa çıkmış hayallerimizle O'na gelebiliriz ve O'nun varlığından ve şefkatli ilgisinden gelen teselliyi alacağımızı bilebiliriz.

Düşünün: Bekârlığınızda hangi kayıpları veya hangi ertelenmiş umutları deneyimlediniz? Siz yas tutarken Tanrı'nın tesellisi sizin için nasıl oldu?

Düşünün: Yasınızı başkalarıyla konuşabildiniz mi ve mateminizi Tanrı'nın önüne getirebildiniz mi? Eğer cevap hayırsa, sizi böyle yapmaktan ne alıkoydu?

Harekete Geçin: Biraz zaman ayırın ve şu anda hangi şekillerde yas tuttuğunuzu veya keder yaşadığınızı yazın veya üzerinde etkin biçimde düşünün. Tanrı'nın tesellisini dileyin ve ayrıca konuşmak için bir arkadaşa ulaşın.

14. GÜN

Yalnızlık

Hâlime bak, lütfet bana; çünkü garip ve mazlumum. (Mez. 25:16)

KENDİ EVLİLİĞİ içerisinde zaman zaman yalnız olduğunu söyleyen arkadaşıma çok şey borçluyum. O ve kocası o zaman bizim arkadaş grubumuzun en yaşlılarıydı ve beş yıldır evlilerdi. Evlilikleri topluluğumuza bereket olan ve benim hayran kaldığım türden bir evlilikti. Benim o zaman yirmi üç yaşındaki bakış açımla, bu kadın artık "hedefe varmıştı." Ama bir gün, bekâr olmaktan ötürü hissettiğim yalnızlığı onunla paylaşıyordum ve kendisinin de benzer şeyler hissedebildiğini söyleyerek beni şaşırttı. Bu konuşma, benim yalnızlık anlayışımı yeni bir çerçeveye oturtan bir konuşma oldu. Yalnızlık sadece bekârlığa özgü bir şey değildi ve bir ilişki içerisinde olarak çözülebilecek bir şey de değildi.

Yalnızlık bu dünyada hepimizin hissettiği bir şeydir. Sadece bir arkadaş arzusundan ibaret değildir ve tek başımıza olmanın eş anlamlısı da değildir. Benim için, yalnızlık içimdeki bir boşluğun farkında olmak ve huzursuz hissetmektir. Bir şey eksiktir; bir şey tatmin edilmemiş, karşılanmamıştır. Herhangi bir anda, bu boş alan onu kolaylıkla görmezden gelebileceğimiz veya unutabileceğimiz kadar küçük olabilir. Ama diğer zamanlarda, öyle büyüktür ki, sanki beni yutacakmış gibi hissettirebilir. Tek başımayken bu boşluğu fark etmek daha kolay olabilse de, bunu başkalarıylayken de hissedebilmekteyim. Yalnızlık bana tümüyle yalnız başıma olduğumu söyler; yaşadığım şeyi yaşayan, düşündüğüm şeyi düşünen, hissettiğim şeyi hisseden tek kişinin ben olduğumu söyler. Kimsenin kendisini benimle bağdaştırması mümkün değildir ve bunu yapabilecek biri olsa bile, bu boşluğu muhtemelen dolduramaz.

Yalnızlıkla sıkışıp kalmak kolay olabilir ama Davut'un bugünün ayetindeki matemi, bizim yalnızlık anlarımızda tutunacak dalımız olabilir. O'nun matemini kendi matemimiz yapabiliyor ve Tanrı'ya yalnız hissettiğimizi itiraf edebiliyor muyuz? Bu, güven ve alçakgönüllülük gerektirir. Hissettiğimiz boşluğu daha değersiz şeylerle doldurmaya veya sadece

acımızı uyuşturmaya çalışmak yerine, O'na gelebiliyor muyuz? Tanrı'dan dikkatini, yüzünü bize çevirmesini isteyebiliyor muyuz? O'nun lütfunu isteyebiliyor ve O'nun bu lütfu nasıl sağlayabileceğine dikkat edebiliyor muyuz? 25. Mezmur bize lütfun neye benzediğine dair bazı hatırlatmalar yapmaktadır: (1) Tanrı'nın bize Sözü aracılığıyla sağladığı gerçeği ve rehberliği (bkz. 4-5, 8-10. ayetler); (2) Tanrı'nın dostluğu ve O'nda kalma daveti (bkz. 13-14. ayetler); ve (3) Tanrı'nın kurtarışı, bağışlaması ve sarsılmaz sevgisi (bkz. 5-7. ayetler).

Davut gibi, İsa da yalnızlığın ıstırabını yakından tanıyordu. Kendi gibi olan tek kişi gerçekten de yalnızca kendisiydi (bkz. İbr. 1-2). Evinden ve Babası'ndan çok uzaklardaydı (bkz. Yu. 14:2-4). Yeryüzündeki arkadaşları güvenebileceği yoldaşlar değildiler (bkz. Yu. 22:54-62). Eğer ben yalnızlık yolunda yürüyorsam, Getsemani Bahçesi'ne ve çarmıha bakabilir ve İsa'nın benden önce bu yoldan geçtiğini bilebilirim (bkz. Mat. 26:30-27:50). O'nu takip ederken, oldukça yalnız hissettirebilen bu yeryüzü yolunun, Tanrı'nın sarsılmaz sevgisine ve sadakatine giden yol olduğunu (bkz. Mez. 25:5-7), bizi eve götüren yol olduğunu hatırlarım.

Düşünün: Siz yalnızlığı veya yalnızlık deneyiminizi nasıl tanımlarsınız? Deneyiminizi sözlere dökmek, yalnızlığınızın matemini Tanrı'ya götürmenize ve bu konuda başkalarıyla konuşmanıza nasıl yardımcı olabilir?

Düşünün: Yalnızlığınızın ortasında Tanrı'nın size lütfunu gösterdiğini gördünüz mü? Nasıl?

Harekete Geçin: Mezmurlar 25:16 ayetini ezberleyin ve bir sonraki yalnız hissedişinizde bu ayeti duanız yapın.

15. GÜN

Reddedilme ve Kalp Kırıklığı

[RAB] kırık kalplileri iyileştirir, yaralarını sarar. (Mez. 147:3)

KEŞKE böyle olmasaydı diye düşünsem de, çoğumuzun bekârlık yolculuğumuzun bir noktasında reddedilme, karşılık bulamamış sevgi ve ayrılma deneyimi yaşaması kaçınılmaz görünmektedir. Belki bunların üçünü de yaşarız ve belki bunları tekrar tekrar yaşarız.

Kalp kırıklığı ve reddedilme karmaşık ve acı vericidir. Durumlar ne olursa olsun, bir ilişkinin sonlanması bizim emniyet duygumuzu sarsabilir ve değerimizi sorgulamamıza yol açabilir. Dahası, birçok bekâr kişi sadece *özel* reddedilmeler (açıkça ifade ettiğiniz ilginizin karşılık bulmaması) yaşamakla kalmaz, ayrıca *genel* bir reddedilmişlik duygusu yaşar. Birisi tarafından fark edilmediğinizi veya arzulanmadığınızı hissederek geçen aylar ve yıllar, özel birisi tarafından olmasa da genel olarak herkes tarafından reddedilmiş gibi hissettirebilir. Ve bu da canımızı yakabilir.

Benim birden çok kez kalbim kırıldı ve Davut gibi, durmak bilmez gözyaşlarım oldu (bkz. Mez. 42:3). Üzüntü zamanlarında, bugünkü ayet benim için değerli bir vaat oldu ve Rab'bin acımla bizzat ilgilendiği gerçeğine tutundum. Tanrı'nın lütfuyla –O'nun yakınlığı, dostların şefkati ve geçen zamanın armağanıyla– gözyaşları sonunda durdu. İyileşme sürecimin bir kısmı, İsa'nın Mezmurlar 147:3'i nasıl ete kemiğe büründüğü üzerinde düşünmemdi.

- İsa iki kederli kadınla ağladı, onların kardeşinin ölümünden ötürü yüreği kırıktı (bkz. Yu. 11:35).
- Toplum tarafından reddedilmiş olanları O kabul etti. Onların "yaralarını sarmakla" kalmadı, ayrıca onlara kişisel değer duygularını da geri kazandırdı ve onları toplumla yeniden etkileşime girebilmek üzere özgür kıldı (bkz. Mar. 5:25-34; Lu. 5:12-26).
- Bir kadın zinada yakalanmanın büyük utancıyla ve reddedilmeyle karşılaştığında, İsa onun için savunuculuk yapıp ona bağışlama ve özgürlük sunarak, onu ölüm cezasından kurtardı (bkz. Yu. 8:1-11).

- Kalbi kırık annesini ve sevgili öğrencisini gördüğünde, çarmıhta durarken, onları birbirlerine emanet etti. Istırabının dibini yaşarken bile, İsa hâlâ başkalarına bakıyor ve parçalanmış yürekleri onarma arzusu taşıyordu (bkz. Yu. 19:26-27).
- Birçok bozulmuş ilişkinin yaralarını ve utancını taşıyan bir kadına, İsa kendi varlığını, sevgisini ve saygısını sundu. Kadına muhtaç olduğu umudu ve vaat edilen Mesih'i birçoklarına tanıtma fırsatını verdi (bkz. Yu. 4:1-30).

Kırık kalplerimizle İsa'ya geldiğimizde, kalabalıklar tarafından, en yakın arkadaşları tarafından ve hatta Babası tarafından reddedilmiş olan (bkz. Mat. 26:48-50, 69-75; 27:15-23, 46), reddedilmenin ne olduğunu yakından bilen birisine geliriz. O kendi varlığıyla kırık kalplerimize iyileşme ve umut sunar ve bizi bağışlaması ve onarmasıyla, reddedilmişliğin yaralarını sarar. Ve O'nun için ne kadar değerli olduğumuzu görmek için de tek yapmamız gereken O'nun yara izlerine bakmaktır. Hiçbir ayrılık, hiçbir karşılık bulmamış sevgi bunu değiştiremez.

Düşünün: Hem genel hem de özel reddedilmişliği nasıl tecrübe ettiniz? Bunun ışığında, İsa'nın reddedilmeyi yaşamış olması gerçeğinin sizin için ne anlama gelmesi gerekiyor?

Düşünün: İsa'nın kırık kalplerle ilgilendiği örneklerden hangileri sizin için özellikle öne çıkıyor? Bunlar sizin için ne anlama geliyor?

Harekete Geçin: Kalp kırıklığından ve reddedilmeden gelen yaralarınızı veya yara izlerinizi düşünün. Onlar için dua edin ve Tanrı'dan, İsa'nın sizin yaralarınızı sarmak üzere nasıl etkin olduğunu size göstermesini isteyin.

16. GÜN

Boş Rahim ve Boş Kollar

O kısır kadını evde oturtur, çocuk sahibi mutlu bir anne kılar.
RAB'be övgüler sunun! (Mez. 113:9)

EVLİLİĞİ BEKLEMEK çoğu zaman çocuk beklemek anlamına gelir. Bazıları için, uzun süre çocuk beklemenin sancısı, eş beklemenin sancısından daha da şiddetli olabilir. Siz bunu bizzat hissettiniz mi veya çocuk sahibi olamamakla mücadele eden insanlar tanıdınız mı? Kutsal Yazılar, çocukların güzelliğini ve Tanrı halkına sadakatle ebeveynlik etmeleri yönündeki çağrıyı aktarması açısından, sanki bu yaraya (çocuk sahibi olamama yarasına) tuz basıyor gibi görünebilir (bkz. Mez. 127:3-5; Özd. 22:6). Ancak bu aktarılanlar ne kadar baskın görünseler de, Kutsal Yazılar'ın iki küçük karakteri sessizce onurlandırdığını görüyoruz: hadım erkek ve kısır kadın. Kutsal Yazılar bu karakterlerin hikâyelerini anlatması ve onların matemlerini dinlemesiyle, çocuk sahibi olamamanın acısına değer vermektedir.

Bir hadımın babalık ihtimali elinden alınır ve soyuna son verilmiş olurdu. Yeşaya 56. bölümde, Rab hadımın matemini dile getiriyor: "Ben kuru bir ağacım" (3. ayet). Ancak Rab antlaşmasını benimseyen hadımlara şu vaadi sunuyor: "[Onlara] oğullardan da kızlardan da daha iyi bir anıt ve ad vereceğim; yok edilemez, ebedi bir ad olacak bu" (5. ayet). Tanrı'nın ailesinde, bu adamların bir mirası olacaktı.

Kutsal Yazılar Saray, Hanna ve Elizabet dahil olmak üzere, bize uzun süredir çocuk sahibi olamayan birçok kadının hikâyesini aktarır. Kısırlıkları yalnızlığa, kedere ve bitkin düşündüren beklemelere yol açıyordu. Bu kadınlar duaları nihayetinde doğum aracılığıyla yanıtlanmış olsa da, çocuk –tıpkı evlilik gibi– bize vaat edilmemektedir. Ancak Kutsal Kitap'taki olay örgüsü kısır kadını boş kollarla bırakmaz. Hem bugünün ayeti hem de Yeşaya 54. bölümdekine benzer metinlerde, boş kolların doldurulduğu bir resim sunuyor: "Çünkü terk edilmiş kadının, evli kadından daha çok çocuğu olacaktır" (1. ayet).

Yeşaya'nın hadımlar ve kısır kadınlar için olan vaatleri, nihayetinde yeni yaratılışta tamamlanacak olsa da, bu vaatler kendisini Tanrı'nın ai-

lesinde bugün dahi göstermeye başlamaktadır. İmanda bizden daha genç olanlara, Pavlus'un Timoteos'a ve başkalarına yaptığı gibi, ruhsal ebeveynler olarak hizmet etme fırsatına sahibiz. Pavlus, Timoteos'a, "imanda öz oğlum" diye sesleniyordu (1.Ti. 1:2). Pavlus kendisini sadece bir akıl hocası, büyük ağabey veya arkadaş olarak görmedi. Kendisini imanda bir baba olarak gördü. Bu babalığıyla, pastörlük ettiği kiliselerdeki erkeklere örnek oldu ve bu kiliselerin kadınlarını da anne ilgisi ve bilgeliği göstermeye çağırdı (bkz. Tit. 2:3-5).

Çocuk sahibi olamamak –bekârlıkta veya evlilikte– derin hayal kırıklığı, keder ve hatta utanç doğurabilir. Ama garantisi olmayan iyi bir şey için bekleyip dua ederken, ruhsal ebeveynler olarak hizmet etme fırsatları arayabiliriz. Kilisemizde ve çevremizde hem yaşta hem de imanda bizden daha genç olan ve ruhsal anneler ve babalar tarafından gözetilmek isteyen birçok kişi vardır. Ruhsal çocuklarımız bizim teselli ikramiyemiz değildirler. Onlar Tanrı'nın ailesinde birlikte paylaştığımız bereketin ortaklarıdırlar ve gelecek kuşakta imanı güçlendirmeye yönelik çabalayıp meyve görmek isteyen erkeklere ve kadınlara sevinçtirler.[1]

Düşünün: Hadımın, kısır kadının veya infertiliteyle (kısırlıkla) mücadele ettiğini bildiğiniz bir tanıdığınızın deneyimi, sizde yankı uyandırıyor mu? Hangi şekillerde?

Düşünün: Ruhsal anneler ve babalar sizin yaşamınızda bir fark yarattılar mı? Nasıl yaratabilirler?

Harekete Geçin: Eğer hayatınızda bir ruhsal oğlunuz veya kızınız varsa, sadece haberdar olmak için ona bugün ulaşın. Eğer böyle biri yoksa, kilise ailenizde gelecek kuşak genç Hristiyanlara yatırım yapabileceğiniz yollar arayın.

OLGUNLUKTA BÜYÜMEK

Hristiyan yaşamı, Tanrı bizdeki kutsallaştırıcı işini yaparken devamlı bir büyüme ve olgunlaşma yaşamı olarak görülmelidir (bkz. Ef. 4:12-16). Tanrı bizi çocukları yaptığı ve Mesih'in bedeniyle birleştirdiği anda, bizim O'na daha benzer olmamız için, O'nun sevdiği şeyleri sevmemiz ve O'na itaatten zevk almamız için bizi sürekli olarak şekillendirir (bkz. 2.Ko. 3:17-18; 5:17-21). Bu her zaman kolay değildir ama Tanrı bizi bu büyüme için donatacağı sözünü vermiştir (bkz. 2.Pe. 1:3-4). Sonraki birkaç gün boyunca, Tanrı'nın kutsallaştıran işinin ve sağlayışının bekâr insanlar olarak gündelik yaşamlarımızda nasıl göründüğünü inceleyeceğiz.

17. GÜN

Kutsallaştırılma Okulu

Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var. (Flp. 1:6)

BİR KERESİNDE kırklı yaşlarının ortalarındaki bir adamın hatırasını dinlemiştim. Kilisede düzenlenecek olan bir grup yemeğine bekârların patates cipsi getirmeleri söylenmişti. "Bu yaşıma kadar patates cipsi yiyerek geldiğimi mi düşünüyorlar? Kesinlikle bir güveç yemeği getirebilirdim!" Bunu kültürümüzde yaygın olan bir algıya parmak basmak için paylaşmıştı: Evlilik, olgunlukla eş tutuluyor. Bu algı size tanıdık geliyor mu?

Evlilik genellikle "kutsallaştırılma okulu" olarak tarif edilir; Hristiyan olgunlaşma müfredatında bir uzmanlık dersidir. Evlilik kesinlikle "demirin demiri bilediği" (Özd. 27:17) yoğun bir yoldur. Kocalar ve karılar birbirlerine hizmet eder, kendilerini inkâr eder ve çatışmaları birlikte idare ederler (bkz. Ef. 5:22-33; 1.Pe. 3:1-7). Ama bu, olgunluğun evliliğe özgü bir ayrıcalık veya ödül olduğu anlamına gelmez. Bekârlık da bir kutsallaştırılma okulu olabilir.

Pavlus'un yazdıkları olgunluk ve dönüşüm vurgularıyla doludur; okuyucuyu Tanrı'nın devam eden işine umut bağlamaya ve bir gözlerini ileride yatan yüceliğe dikmeye iter. Bugünün ayeti, Filipi'deki kiliseye bir güvence ve teşvik sözü olarak sunuluyor. Pavlus, Mesih geldiği zaman, Tanrı'nın bizde başlamış olduğu kutsallaştırma işini tamamlayacağından emindir. Mesih'teki büyümeniz ve olgunlaşmanız konusunda Pavlus'un güvenini paylaşıyor musunuz? Hiç şöyle merak ettiğiniz oluyor mu: "Ya Rab, bana özgü günahlarla ne kadar daha bocalayacağım?"

Bugünün ayeti bir özet cümle niteliğindedir ve Filipililer mektubunun geri kalanı boyunca, Tanrı'nın kendi halkındaki kutsallaştıran "iyi işini" nasıl devam ettirdiğini görürüz. Pavlus burada hem bekâr hem de evli imanlılara hitap ettiğinden dolayı, biz de bekârlığımızda Tanrı'nın bizi olgunlaştırdığı özel yolları düşünebiliriz. *Tanrı zihinlerimizi şekillendirir*; bizim bilgide ve muhakemede büyümemizi sağlar. O'ndaki imanımızı güçlendirir ve biz ilişkilerimizde ve mesleklerimizde O'nun isteğinin ar-

dınca giderken bize rehber olur (bkz. Flp. 1:9-10). *Tanrı bizi Mesih'in alçakgönüllülüğünde yürümeye çağırır.* Rahatlıklarımızı ve özgürlüklerimizi kilise ailelerimizde ve geniş çevremizde başkalarına hizmet etmek üzere bir kenara bırakma fırsatları arayabiliriz (bkz. Flp. 3:7-11). *Tanrı, Mesih'in doğruluğuna her şeyden çok değer vermemizi sağlar* ve buradaki her şeye, kendi kibirli kazançlarımız ve kendi kendimize yetme çabamız da dahildir (bkz. Flp. 3:7-11). Durmadan yola devam edebilmemiz için, *Tanrı bizi Mesih'e aidiyetimizde güven altına almıştır.* Diriliş umuduna gözlerimizi çevirerek, bir şeyler zor, cesaret kırıcı veya umutsuz göründüğünde bile ileriye gidebiliriz (bkz. Flp. 3:11–16).

Ödevler farklı olabilir ama Tanrı'nın Mesih'te olgunluk için olan müfredatı, ister bekâr ister evli olalım, aynıdır. Pavlus'a katılıp, Tanrı'nın bizde bu iyi işi yaptığından emin olabiliriz ve O'nun işinin hem bizdeki hem de başkalarındaki belirtilerini kutlayabiliriz.

Düşünün: Bekârlığın ve evliliğin olgunlukla ilişkisine dair sizin algılarınız neler? Bunlar nasıl gelişti? Bunlar Hristiyan olgunluğuna ilişkin Kutsal Kitap'a dayalı bir bakışı yansıtıyor mu?

Düşünün: Tanrı'nın kutsallaştıran iyi işi son zamanlarda sizin yaşamınızda nasıl gerçekleşti?

Harekete Geçin: Bugün veya bu hafta birisine hizmet etmek için beklenenin veya rahatın dışına çıkacak bir şey yapmayı düşünün. Bir başka deyişle, yemeğe yalnızca patates cipsi getirmeyin. Bir güveç yemeği getirin ve sonrasında da bulaşıklara yardım edin!

18. GÜN

İyi Bir Şekilde Beklemek

"Benim payıma düşen RAB'dir" diyor canım, "Bu yüzden O'na umut bağlıyorum." RAB kendisini bekleyenler, O'nu arayan canlar için iyidir. (Ağı. 3:24-25)

BİR KIŞ AKŞAMI, sevdiğim bir aileyle akşam yemeği yiyordum ve çocuklara yemekten sonra dondurma yemek için McDonald's'a gideceklerine söz verdiler. Bu aile yakın zamanda bir karaoke mikrofonu edinmişti ve akşam yemeğinden sonraki temizlik safhası sürecinde, bir karaoke turu başladı. Çok geçmeden, üç yetişkin ve iki çocuk dans ediyor, gülüyor ve coşkuyla şarkı söylüyorduk. Ama üçüncü bir çocuk kanepede oturmuş, surat asıyordu çünkü tek yapmak istediği şey gidip dondurmasını yemekti.

O kızın aklı dondurmada olduğu için bunca eğlenceyi kaçırdığını seyretmek bana acı verdi. Erkek kardeşi ve kız kardeşi de dondurmayı bekliyorlardı ama onlar beklemekten keyif alabiliyorlardı. O kızsa tümüyle perişan durumdaydı.

Onda kendimi gördüm. Sizde beklemekle mücadele ediyor musunuz? Bekârlığımda, beklediğim şeye öyle odaklanabiliyorum ki, Tanrı'nın şu anda yaptığı şeyleri göremez oluyorum. Sanki bir koca meydana çıkana kadar veya bir başka hayalim gerçekleşene kadar her şey askıya alınıyor ve bu askı sürecinde genellikle zaman israfı ve perişanlık oluyor. Öyleyse beklerken surat asmak yerine, mikrofonu almam ve coşkuyla şarkı söylemem için ne olması gerekiyor?

İlk olarak, tüm Tanrı halkının bir şey beklediğini hatırlamam gerekiyor. Kutsal Yazılar'daki sayısızca hikâye ve mısra, bize iyileşmeyi ve adaleti (bkz. Yşa. 61), düzelmeyi (bkz. Rom. 8:18-25), İsa'nın gelip her şeyi yenilemesini (bkz. Vah. 21:1-7) beklediğimizi hatırlatıyor. Ve günbegün, haberler almayı, işimizin değişmesini, okulun bitmesini, ilişkilerin onarılmasını bekliyoruz. Bekleyen bir halkız. Bu konuda yalnız değilim.

Ama ikinci olarak, en önemli şeyin bekleyişimin *hedefi* olduğunu hatırlamam gerekiyor. Hedef bu dünyanın geçici şeyleri olamaz. Umudum nihayetinde evlilikte, çocuk sahibi olmakta, ev almakta, terfi almakta veya

bir sonraki tatilime çıkmakta değildir. Umudum Rab'dedir ve O'nu her şeyden çok arayıp aramadığımı sınamam gerekiyor. Ağıtlar kitabından olan bugünkü ayetler, bize çok sağlam bir şekilde şu hatırlatmaları yapıyor: İyi Tanrımız, beklemek uzun ve zor geldiğinde bile, kendisini bekleyenlerin ihtiyaçlarını sağlamakta ve onlar uğruna çalışmaktadır.

Ağıtlar kitabının yazarı adalet, düzelme ve özgürlük bekliyordu ama nihayetinde Tanrı'yı bekliyordu. Tanrı bekleyiş zamanımızın hep şarkılarla ve kahkahalarla geçeceğini vaat etmez ama kendisini vaat eder. Bu nedenle bekleyişimizde O'nun varlığını arayabilir, O'nun varlığına güvenebiliriz. O'nu ararken, O'nun bizden bekleyiş zamanımızı nasıl kullanmamızı istediğini daha net bir şekilde görebiliriz.

Düşünün: Şu anda neyi bekliyorsunuz? Hangi yönden sadece durumlarda bir değişim beklemek yerine Tanrı'yı beklemektesiniz?

Düşünün: Bekleyişin ortasında Tanrı'nın iyiliğini tattığınız bir zamanı düşünün. Bu sizi bekleyişinizde nasıl ayakta tuttu? Bu size Tanrı'nın kim olduğuna dair ne gösterdi?

Harekete Geçin: Durumunuz değişene kadar yapmaya yanaşmadığınız iyi ve özgürleştirici bir şey düşünün. Bu ay o şeyi veya benzer bir şeyi yapmak için adımlar atın. Yaratıcı olun, size katılacak bir veya iki arkadaş bulun ve bekleyişimiz sırasında Tanrı'nın iyiliğinin bir hatırlatıcısı olarak bu deneyimden keyif alın.

19. GÜN

Korku ve Kaygı

"Bu nedenle size şunu söylüyorum: 'Ne yiyip ne içeceğiz?' diye canınız için, 'Ne giyeceğiz?' diye bedeniniz için kaygılanmayın... Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir?"
(Mat. 6:25, 27)

KORKU, kaygı ve endişe çoğumuz için tanıdık şeylerdir. Maddi durumumuz ve iş güvencemiz konusunda endişe ederiz. Hastalıktan, ölümden ve kayıptan korkarız. Bazen endişelerimiz beyaz gürültü gibidir; arka planda zar zor fark edilir durumdadır. Diğer zamanlardaysa kaygılarımız dikkat dağıtıcı olabilir; bizi fiziksel, zihinsel ve ilişkisel olarak etkiler. Bazı durumlarda, korkularımız felç edici olabilir, bizi kendimizi soyutlamaya götürür ve günbegün işlevsellikten veya ilerlemekten alıkoyar.[1]

Bekârlık evli olanların deneyimlemeyebileceği korkuları ve kaygıları beraberinde getirir (veya tam tersi olur). Eğer hasta olursam veya işimi kaybedersem, bana kim bakacak? Yaşamdaki büyük kararları veya geçiş dönemlerini tek başıma nasıl idare edeceğim? Ya evlilikteki fiziksel yakınlığı asla yaşayamazsam veya asla çocuk sahibi olma fırsatım olmazsa? Yaşlandığım zaman bakımevinde beni kim ziyaret edecek? Cenazemi kim planlayacak? Bir endişe bir başka endişeye götürür ve hızlıca umutsuzluğa yuvarlanabiliriz.

İsa, Matta 6. bölümde kendilerine özgü kaygılara sahip olan kalabalığa seslenirken, onların endişelerine değindi. Onların dikkatini, onları önemseyen göksel Babaları'na çekti: "Bakın! Bakın yukarıda uçan kuşlara. Tanrı'nın onları nasıl beslediğine bakın! Şuradaki zambaklara bakın. Ellerinizi çayırlara sürün ve Tanrı'nın onları nasıl giydirdiğine bakın! Bunları önemseyen Kişi sizi *çok daha fazla* önemsiyor!" (bkz. 26-30. ayetler). Küçükten büyüğe doğru giden bir savdır bu: Eğer Tanrı kuşları ve zambakları önemsiyorsa, sizi *ne kadar daha fazla* önemser? Gözlerimizi göksel Babamız'a diktiğimizde, kendi rahatlığımızın ve güvenliğimizin ardından gitmeyip sadakatle O'nun egemenliğinin ardından gittiğimizde (bkz. 33.

ayet) ve O'nun her şeye egemen takdiriyle gösterdiği önemsemenin belirtilerini fark ettiğimizde, korkularımız bir mantığa oturur.

İsa bu dünyada sıkıntılarımızın olacağını söyledi (bkz. Yu. 16:33). En kötü korkularımız gerçek olabilir. Korkmamıza gerek olduğunu hiç ama hiç düşünmediğimiz durumlarla karşılaşabiliriz. Ancak bugünkü metinde, İsa bize önümüze çıkabilecek sıkıntılarla ilgili gereksiz endişelere kapılmamamızı, sıkıntılarımızı günübirlik değerlendirmemizi söylüyor (bkz. Mat. 6:34). Tanrı bizim her gün sahip olduğumuz ihtiyaçları bilir ve bize "yaşam ve kutsallık" için ihtiyacımız olan şeyi verir (2.Pe. 1:3; ayrıca bkz. Mat. 6:11).

Gözlerimizi endişelerimizden çekmek ve Babamız'a bakmak, bize ayrıca yalnız olmadığımızı görme fırsatını verir. Korkularımız bizi kolaylıkla kendimizi soyutlamaya götürebilir ama gözlerimizi kaldırıp çevremize baktığımızda, etrafımızın erkek ve kız kardeşlerle sarılı olduğunu görürüz. Korkularımızla birlikte boğuşurken, birbirimizin O'nun egemenliğinin ardından gitmesine yardımcı oluruz ve dikkatimizi Tanrı'nın önemseyişinin büyük ve küçük hatırlatıcılarına çekeriz.

Düşünün: Yaşamınızda zorlu veya korkutucu olan bir duruma dönüp bakın. O durum içerisinde ve o durum aracılığıyla Tanrı'nın size sağladıklarını nasıl görebilirsiniz?

Düşünün: Özellikle bekârlıkla ilgili sahip olduğunuz bazı korkular veya kaygılar neler? Bunları birisiyle paylaştınız mı? Paylaşmadıysanız, kiminle paylaşabilirsiniz?

Harekete Geçin: O korkuları ve endişeleri akılda tutarak, Tanrı'nın yaratılıştaki işine dikkat etmenize yardımcı olacak bir şey yapın. Bir yürüyüş yapın, bir buket çiçek alın veya bir doğa belgeseli izleyin. Eğer yapabilirseniz, bunu güvendiğiniz bir Hristiyan arkadaşınızla yapın. Tanrı'nın ellerinin işinin, her günün sıkıntısı karşısında nasıl O'nun sağlayışına güvenmenize yardımcı olabileceğini birlikte düşünün.

20. GÜN

Kendimize Acıma Duygumuza Vaaz Etmek

Ama şunu anımsadıkça umutlanıyorum... (Ağı. 3:21)

BU DÜŞÜNCE süreci size tanıdık geliyor mu? Bu süreç, bir hayal kırıklığı, yalnızlık veya dışarıda kalmışlık hissiyle başlıyor. Yalanlar ve elemler ardı ardına gelmeye başlıyor: Görülmüyorum, istenmiyorum, unutulmuşum. Yaşamımdaki herkese karşı öfke ve hayal kırıklığı hissediyorum. Neredeyse, hiç kimsenin, hatta Tanrı'nın bile beni umursamadığına ve sonsuza dek yalnız olacağıma ikna olmuş durumdayım.

Bugüne dek bu kendine acıma döngüsüne birçok kişinin battığını gördüm ancak bunu fark edebilmemin tek sebebi birçok kez kendimin bu döngüde sıkışıp kalması oldu. Kendine acıma kişinin, "kendi isteklerini hiç frenlemeksizin, kendi dertleri üzerinde durması ve bunları uzatması" olarak tanımlanabilir.[1] Kendimizi buna kaptırdığımızda, dert ve güvensizlik üzerinde uzunca durduğumuzda, Tanrı'da hâlihazırda güvenli bir ikamet yerimiz olduğunu (bkz. Mez. 91) ve Mesih'in bizzat bizde ikamet ettiğini (bkz. Ef. 3:14-19) unuturuz. Günahlı imansızlıkta sıkışıp kalır, Müjde'de sahip olduğumuz kesin umuda tutunmakta başarısız oluruz (bkz. İbr. 6:13-20). Öyle ben-odaklı oluruz ki, başkalarına karşı yargılayıcı düşünceler besleyip onlara karşı günah işlememiz muhtemel olur.

Kendine acıma özellikle bekâr insanlar için bir ayartı olabilir. Soyutlanma durumunda kendine acıma gelişebilir ve yalnız geçirilen uzunca zaman bu gelişim için verimli topraklar olabilir. Ayrıca görünen o ki, sayısal azınlık olmak –kiliselerinde veya sosyal çevrelerinde bekâr insanların oldukları gibi– bu hislere katkıda bulunabilmektedir. Bunu bilerek, kendine acıma hissiyle savaşmaya hazır olmak zorundayız. Çünkü bu his özellikle bizi yalnızca Tanrı'dan ve birbirimizden uzaklaştırmaya yaramaktadır. Siz hiç kendine acıma hissiyle mücadele ettiniz mi? Eğer öyleyse, bu his yaşamınıza nasıl yansıyor?

Ağıtlar 3. bölümde, yazar görmüş ve deneyimlemiş olduğu acıları naklediyor ve katlandığı tüm şeylerin suçunu Tanrı'ya yüklüyor. Yazar bizzat bu kendine acıma döngüsüne batıyor gibi görünüyor; esenliğinin olmadı-

ğını, tüm umudunu kaybettiğini ve mutluluğun ne olduğunu dahi hatırlamadığını söylüyor (bkz. 17-18. ayetler)! Ama kendisinin bu umutsuz yerde sıkışıp kalmasına izin vermiyor. Önemli bir "Ama..." eklemesiyle, kendisine vaaz ederek, neyin gerçekte doğru olduğunu kendisine hatırlatmak amacıyla dönüp duran düşüncelerine müdahalede bulunarak, tekrardan tırmanışına başlıyor. Bu, bizim için de aynısını yapmamız gereken zamanlara bir örnek teşkil ediyor. 22-26. ayetlere dayanarak, Tanrı'nın *karakterini* (O sevecendir, sadıktır ve iyidir); O'nun *sarsılmazlığını* (O sabittir ve değişmez); O'nun *merhametlerini* (O her gün ihtiyaçlarımızı karşılar); ve O'nun *kurtarışını* (O bize İsa'da bağışlanma ve lütuf sunar) hatırlayabiliriz.

Kendimizi, acılarımızı nakledip Ağıtlar'ın yazarına eşlik eder bir durumda bulduğumuzda, yazarın izinden gidip kendimize Müjde'yi vaaz edebiliriz. Umudumuz Rab'dedir; kendimizde, başkalarında, durumlardaki bir değişimde veya acılarımızın sonlanmasında değildir. Umudumuz kuşaklar boyunca sadık ve sarsılmaz olan Kişi'dedir. Biz O'nda kalarak, Tanrı'ya ve başkalarına karşı işlediğimiz günahlardan özgürce tövbe edebiliriz, dertlerimizi ve yüklerimizi İsa'ya getirebiliriz (bkz. Mat. 11:28-30) ve Tanrı'nın merhametlerinin nasıl her gün umut getirdiğini kutlayabiliriz.

Düşünün: Sizi kendine acıma döngüsüne sokan veya acılarınızı nakletmeye iten şeyler neler? Eğer emin değilseniz, bir arkadaşınızla veya bir danışmanla bunu konuşun.

Düşünün: Kendine acıma hangi şekillerde sizi Tanrı'dan ve başkalarından uzaklaştırıyor?

Harekete Geçin: Ağıtlar 3:1-26'yı okuyun. Güvendiğiniz bir arkadaşınızla veya bir akıl hocasıyla bu metin hakkında konuşun. Kendine acıma hissi içerisinde sıkışıp kaldığınız bir sonraki seferde kendinize bu gerçekleri daha kolay biçimde hatırlatabilmek için, şu an ne yapabilirsiniz? Arkadaşınız bu noktada sizi nasıl denetleyip sorumlu tutabilir?

21. GÜN

Konukseverlik Sergilemek

Mesih sizi kabul ettiği gibi, Tanrı'nın yüceliği için birbirinizi kabul edin. (Rom. 15:7)

BUGÜNÜN KONUSUNA ilk tepkiniz nedir? *Konukseverlik* kelimesi sizin ezilip büzülmenize mi sebep oluyor? Ya da duymazdan gelmenize mi? "Bu başka birisi için, benim için değil!" mi diyorsunuz? Ya da mangalı yakmaya veya suyu kaynamaya koyup birisini davet etmeye istekli misiniz? Tepkiniz hangisi olursa olsun, İsa'nın takipçileri olarak, hepimize konuksever olmamız söyleniyor. Ancak belki sizin ve benim bu kelimeyi tanımlama şeklimiz biraz farklıdır.

Konukseverlik başkalarını, ihtiyaçların karşılandığı ve rahatlığın sunulduğu bir yere memnuniyetle kabul etmektir; bir başka deyişle, en geniş tabirle insanlara evinde hissettirmektir. Bu elbette sizin kendi evinizde (ne kadar büyük veya küçük olursa olsun) olabilir ancak bir kahve dükkanında, ofisin mola odasında, pazar sabahı kilise sıralarında ve hatta bir telefon konuşmasında dahi olabilir.

Romalılar 15'te Pavlus, okuyucuları onların Mesih'te buldukları hoş karşılamanın aynısını göstermeye çağırıyor. 3. ayette, "Mesih bile kendini hoşnut etmeye çalışmadı", başkalarının iyiliği için çalıştı diye hatırlatıyor. İsa bizim dört dörtlük ev sahibi olan Tanrı'nın ailesine kabul edilebilmemiz için canını verdi. En başından beri, Aden'de, Tanrı bizim O'nun varlığının sürekli rahatlığına olan ihtiyacımız da dahil olmak üzere tüm ihtiyaçlarımızın karşılanacağı bir yuva yarattı (Yar. 3:8). Adem ve Havva'nın günahı onların bu mükemmel yuvadan sürgün edilmeleriyle sonuçlandığında bile, Tanrı onların ihtiyaçlarını karşılamaya devam etti, onlar için giysiler yaptı ve onlara hikâyenin böyle bitmeyeceğine dair umut verdi (bkz. Yar. 3:14-15, 20-21).

Adem ve Havva'nın Aden'den ayrıldıkları günden bu yana, insanlar yuva hasreti çekiyorlar. Ama Tanrı sürekli kendi halkını, başkalarına – konuklara, yabancılara, yetimlere ve imandaki kardeşlere– konukseverlik sergilemeye ve böylece yuva hissi sunmaya çağırmıştır (bkz. Yas. 24:19-22;

İbr. 13:2; 1.Pe. 4:9). Konukseverlik başkalarını eğlendirmekle veya etkilemekle ya da kendimizi iyi göstermekle alakalı değildir. Konukseverlik bunlardan ziyade, başkalarının iyiliğini aramak ve onlara Mesih'in hoş karşılayışının somut bir deneyimini sunmaktır. Bunu yaşamın her döneminde yapabiliriz. Bekârların şu şekillerde konukseverlik sergilediklerini gördüm:

- Arkadaşlarına akşam yemeği ısmarlayarak (dışarıda yemek ısmarlamak veya evde yapılan yemeği götürmek) veya güvensizliklerine göğüs gerip başkalarını yemek veya tatlı için evlerine çağırarak;
- Çocukların gelme durumlarına karşılık evde oyuncaklar bulundurarak;
- Tatil günlerinde bir araya gelinecek kutlama günlerini veya başkalarının yaşamlarındaki anlamlı etkinlikleri düzenleyerek;
- Kahve yapmaya, karşılama görevlisi olmaya veya farklı insanlarla kilise sonrasında öğle yemekleri düzenlemeye gönüllü olup kiliseyi daha iyi ve samimi (hoş karşılayan, kabul eden) bir yer hâline getirerek; ve
- Davetkâr bir ofis alanı yaratarak (atıştırmalık zulası dahil!).

Ne kadar fazlasına veya azına sahip olursak olalım, ne kadar özgüvenli olursak olalım veya kişiliklerimiz nasıl olursa olsun, başkalarına zaman ve mekân yaratabilecek ve onları sohbete ve anlamlı ilişkiye davet edebilecek belirli bir Tanrı vergisi kapasiteye sahibizdir. İsa'nın konuksever yüreğine bu şekilde yanıt verir ve O'nu bu şekilde yansıtırız.

Düşünün: Siz kendi yaşamınızda Mesih'in konukseverliğini nasıl tecrübe ettiniz? Başkaları O'nun konuksever yüreğini size nasıl yansıttı?

Düşünün: Konukseverlik sergilemekle ilgili sizi ne heyecanlandırıyor? Sizi konukseverlik sergilemekten ne alıkoyuyor?

Harekete Geçin: Bu hafta birisine konukseverlik edebilmek ve ona evinde hissettirebilmek için zaman ve mekan yaratabilmek üzere sahip olduğunuz veya yaratabileceğiniz bir fırsat düşünün. Bu konuda dua edin ve bunu gerçekleştirin!

22. GÜN

Bekârlıkta Şabat Dinlenmesi

"Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün... hiçbir iş yapmayacaksınız."
(Çık. 20:8-10)

7/24'LÜK DÜNYAMIZDA, Şabat Günü buyruğuna itaat etmemizi güçleştiren sayısız şey vardır. Bekâr yetişkinler olarak, durmadan çalışma ayartısı yaşayabilir veya sağlıklı bir iş ve dinlenme ritmi tutturabilme açısından engellerle karşılaşabiliriz. Okuldan alınacak çocukların veya eve dönüşümüzü bekleyen eşlerin yokluğunda, geç saate kadar ayakta kalmak, ofiste işlere devam etmek veya akşamlarımızı etkinliklerle doldurmak kolay olabilir. Hafta sonlarımız günlük işler veya fatura ödemeleri gibi şeylerle harcanabilir. Pazar günleri kiliseye gitmek için kalkmak yerine yatakta durup uykuda kalmak ayartıcı olabilir.

Şabat'ı onurlandırma buyruğu bize zamanımızın Tanrı'ya ait olduğunu hatırlatır ve sevdiğimiz şeylere nasıl zaman ayırıyorsak, O da kendi halkının, zamanlarını O'na ayırmalarını ister. Ayrıca Şabat, Tanrı'nın bizi durmadan çalışmak üzere yaratmadığının da bir kanıtıdır. Gerçekten, biz O'nun benzeyişinde yaratıldık ve O bile yaratma işinden sonra dinlenmiştir (bkz. Yar. 2:2-3). O nasıl yedinci günü ayırdıysa, İsrail halkına da bir günü dinlenme ve ibadet için ayırmaları buyrulmuştur. Tanrı'nın haftalık iş, dinlenme ve toplu ibadet ritmi için olan tasarısını takip ederken, Yaratıcımız'ı onurlandırma, sınırlılıklarımızı alçakgönüllülükle kabul etme ve Tanrı'yla ve diğer insanlarla olan paydaşlığımızda yenilenme fırsatı buluruz.

Tanrı'nın Şabat buyruğu bizden bir yanıt talep eder. Nasıl Tanrı vergisi sınırlılıklarımız içerisinde işlev gösterebilir ve bizde güçlendirici etki yapacak ibadet, dinlenme ve paydaşlık için zaman ayırabiliriz? Birkaç öneri şöyle:

- İş programınızın engellemediği sürece, pazar gününü ibadet, dinlenme ve Tanrı'nın halkıyla paydaşlık günü olarak koruyun (bkz. İbr. 10:25).

İşle ilgili görevleri, ev işlerini ve diğer günlük işleri haftanın diğer altı gününde halledin. Eğer evde uyuyarak geçireceğiniz bir güne ihtiyacınız varsa, o gün cumartesi günü olsun ve pazar günü öğleden sonra kiliseden eve dönünce güzelce kestirmeyi bekleyin.

- Pazar günü ibadete katılmanın yanı sıra, kilise ailenizle vakit geçirmeye çalışın. Bu vakit geçirme, akşam bir küçük gruba katılmak, birlikte bir yemek yemek veya frizbi oynamak için buluşmak ve birlikte Tanrı'nın yarattıklarından zevk almak olabilir.
- Düzenli olarak Tanrı'yla yalnız kalmaya zaman ayırın. Kutsal Kitap okuyun, dua edin, günlük tutun, sizi O'na daha çok yaklaştıracak kitaplar okuyun. İsa bile Tanrı'yla bu tür zamana ihtiyaç duydu (bkz. Mar. 1:35).

Şabat'ın amacı bize yük olmak değil, bize fayda olmaktır (bkz. Mar. 2:27). Tanrı'yla ve halkıyla bu haftalık dinlenme ritmi, bizi önümüzdeki altı gün için besler ve bize şunu hatırlatır: Asla uyumayan ve biz uyurken bir şeyleri büyüten bir Tanrı'ya ibadet ediyoruz (bkz. Mez. 121:4; 1.Ko. 3:6).

Düşünün: Şabat'ın hangi yönü sizin için en büyük zorluğu oluşturuyor? Toplu ibadete katılmak mı, işten çekilip dinlenmek mi, Tanrı'yla baş başa kalmak mı, yoksa kilise ailenizle paydaşlık etmek mi? Bunu zorluk hâline getiren nedir?

Düşünün: *Rahatlamak* ile *Tanrı'yla dinlenmek* arasındaki fark nedir? Tanrı'yla dinlenmeyi en iyi şekilde nasıl tecrübe edebilirsiniz?

Harekete Geçin: Önümüzdeki hafta için programınıza ve planlarınıza bakın. Şabat'ı daha özgürce onurlandırabilmenize ve ondan zevk alabilmenize olanak tanıyacak olan bir değişiklik yapmayı hedefleyin. Sizi denetleyip sorumlu tutabilmesi için bir arkadaşınıza veya akıl hocanıza bu hedefinizi anlatın.

23. GÜN

Romantik İlişkide Muhakeme

Duam şu ki, sevginiz, bilgi ve her tür sezgiyle durmadan artsın. Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilesiniz ve böylece... Mesih'in gününde saf ve kusursuz olasınız. (Flp. 1:9-11)

BİRİSİYLE ÇIKMAK nasıldır? Eğlenceli mi? Umarız. Korkutucu mu? Belki. Anlaşılmaz mı? Muhtemelen. Kafa karıştırıcı mı? Kesinlikle. Bu konu gündeme gelince nasıl hissediyorsunuz? Romantik ilişki her bekâr insanın deneyimlediği bir şey olmayabilir ama hayatınızdaki birinin romantik ilişkinin anlaşılmaz kafa karıştırıcılığıyla karşılaşacak olma ihtimali yüksektir. Kutsal Yazılar bize bu alanda nasıl bir rehberlik sunuyor?

Günümüzün romantik ilişkileri ve yaşamın Kutsal Kitap'ın doğrudan değinmediği diğer birçok yönü için, Tanrı bize Kutsal Ruh'u, Kutsal Yazılar'ın tüm bildirisini ve muhakemeyi (ayırt etme yetisini) vermiştir. Filipililer 1. bölümde, Pavlus artan muhakeme için, yani İsa'nın sevgisinin ve bilgisinin bizim O'nun neye "mükemmel" diyeceğine ilişkin anlayışımızı yönlendirmesi için dua eder. Bu bizim romantik ilişkiler konusunda tam da ihtiyaç duyduğumuz türdeki anlayıştır.

İlk olarak, *nasıl* çıktığımızı muhakeme etmemiz gerekir. Romantik ilişkilere nasıl sağlıklı ve Tanrı'ya sadık bir şekilde yaklaşabileceğimiz konusunda Tanrı'nın yönlendirişini aramak ve güvendiğimiz akıl hocalarıyla ve arkadaşlarla konuşmak önemlidir (bkz. Özd. 27:17; Flp. 4:9). Bu her kişi için hikâyesine ve bağlamına göre farklı olabilir.

Flört uygulamaları bize en uygun kişiyi bulma veya "mükemmel" eşleşmeyi yakalama şansını satmaktadır. Bu yaklaşımlar çekici olabilir ama her türlü probleme ve gerçekçi olmayan beklentiye yol açabilirler. Kimle çıkıyor olursanız olun, o kişinin tıpkı sizin gibi günahkâr bir insan olacağını hatırlamak önemlidir ama umut ederiz ki, bu kişide Mesih'in lütfunun devam eden dönüştürücü işleyişini (bkz. 2.Ko. 3:18) ve Ruh'un meyvelerini (bkz. Gal. 5:22-23) görürsünüz.[1] Ne olursa olsun, siz Mesih'te erkek ve kız kardeşsiniz ve bu kişi saygıya, değere ve sevecen ilgiye layıktır.

Üçüncü olarak, çıktığımız süre *boyunca* muhakeme sergilememiz gerekir. Birisiyle çıkmak bizim neye değer ve öncelik verdiğimiz, nasıl yetiştirildiğimiz, bir ilişkide nasıl işlev gösterdiğimiz, Tanrı'nın bizi bireysel olarak ve (belki de) çift olarak neye çağırdığı hakkında bazı şeyler gösterir. Bu, Tanrı'ya yaraşır bir evlilik olma yolunda ilerleyen bir ilişki midir (Ef. 5:22-33)? Bu muhakeme, dış dünyadan kopuk bir şekilde olamaz. Çevremizden, bizi tanıyan, seven, bize iyi sorular soracak olan, bizi sorumlu tutacak olan, bize kendi bakış açılarını sunacak olan ve gelecek ne gösterirse göstersin bizim yanımızda olacak olan insanlardan katkı almaya ihtiyacımız vardır.

Birisiyle çıkmak riskli bir şey olabilir ve çoğumuz "yüreklerimizi korumamız" üzere sevgiyle uyarılmaktayız.[2] Yüreklerimiz konusunda pervasız olmak kesinlikle istemeyiz ancak gerçek şu ki, kendimizi *herhangi bir* ilişkiye açmak belirli bir risk gerektirmektedir. O riski almak için, yüreklerimizi nihayetinde Tanrı'nın koruduğunu hatırlamamız gerekiyor (bkz. Flp. 4:7). Yüreklerimizin O'nda güvende olmasıyla ve kilise ailemizin rehberliğiyle birlikte, birisiyle çıkmayı kendimiz hakkında, Mesih'teki bir kardeşimiz hakkında ve Tanrı'nın isteği hakkında daha çok şey öğrenme fırsatı olarak kucaklayabiliriz (bkz. Rom. 12:2). Çıkma süreci evliliğe götürsün veya götürmesin, muhakeme sergilemek bizi İsa'nın bizi eve çağıracağı günde "saf ve kusursuz" tutacaktır.

Düşünün: Birisiyle çıkmaya genellikle nasıl bakıyorsunuz? Bir çıkma ilişkisinin hedefi sizce nedir?

Düşünün: Birisiyle çıkmak (veya çıkmamak) sizin kendinize olan bakışınızı ve Tanrı'yla olan ilişkinizi nasıl etkiledi?

Harekete Geçin: Bunun hakkında konuşun! Güvendiğiniz bir arkadaşınızla, bir hizmet önderiyle veya küçük grubunuzla konuşun. Birisiyle çıkmak konusunda aklınızda nelerin olduğunu paylaşın ve çevrenizin nasıl sizinle birlikte yürüyebileceği hakkında konuşun.

24. GÜN

Cinsel Sadakat

Fuhuştan kaçının. İnsanın işlediği bütün öbür günahlar bedenin dışındadır; ama fuhuş yapan, kendi bedenine karşı günah işler. Bedeninizin, Tanrı'dan aldığınız ve içinizdeki Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin. (1.Ko. 6:18-20)

KİLİSEDE büyüyenlerimizin çoğu cinsel ilişki ilgili şu ilk şeyi öğrenmiştir: Bunu evliliğe saklamamız gerekiyor. Ve doğrudan ifade edilmemiş olsa da, burada üstü örtülü bir varsayım vardı ve bu da hepimizin yirmili yaşların başında evleneceği varsayımıydı. O günler gelene kadar cinsel arzularımızla ne yapacağımız konusunda pek konuşma yoktu ve bekâr kalma ihtimaline ilişkin kesinlikle hiçbir tartışma yoktu.[1] Şimdi sormamız gerekiyor: Bekârlıkta cinsel sadakat[2] nasıldır?

Kutsal Kitap şunu açıkça ortaya koymaktadır: Tanrı cinsel ilişkiyi iyi bir şey olarak, evlilikteki yakın birliğin fiziksel bir dışavurumu ve yeni bir yaşamın meydana getirilme aracı olarak yaratmıştır (bkz. Yar. 1:28, 2:23-25). Ama cinsel ilişki çok güçlü biçimde yıkıcı da olabilir ve evliliğin cinsel birliği onurlandırılmalı ve korunmalıdır (bkz. Çık. 20:14).

Cinsel ahlaksızlık, Pavlus'un yazdığı dönemde özellikle Korint kültüründe yaygındı. Pavlus, Korint'teki kiliseye fuhuştan (cinsel ahlaksızlıktan) kaçınmalarını söyledi. Pavlus'un cinsel ilişkiyi evlilik içerisinde savunmasından dolayı (bkz. 1.Ko. 7:1-5), cinsel ahlaksızlıktan kaçınmalarını söylemesinin sebebinin dar görüşlülük veya huysuzluk olmadığını biliyoruz. Bu çağrıda bulundu çünkü bedenlerimiz kendimizin değildir; Mesih'in bedeninin üyeleriyiz (bkz. 1.Ko. 6:15), Mesih'e aitiz çünkü O'nun kanıyla satın alındık ve bedenlerimizde Tanrı'nın Ruhu ikamet etmektedir. Bu nedenle, Pavlus'un vardığı nokta, bizim bedenlerimizin iyi kâhyaları olarak Tanrı'yı yüceltmemizdir ve bunun anlamı da cinsel ahlaksızlık yerine cinsel sadakatin ardınca gitmemizdir (bkz. 1.Ko. 6:13).

Dünya bir sürü ayartı sunuyor: pornografi, mastürbasyon, "rastgele" cinsel ilişki, çıkma sürecinde cinsel ilişki ve benzeri. Ama Tanrı'nın cinsel ilişki için, bedenlerimiz için ve ilişkilerimiz için olan tasarısına sadık kalmak demek, cinsel ahlaksızlıktan *kaçmak*, yani tam tersi yöne koşmak ve neye mal olursa olsun ondan sakınmak demektir.

Bu uygulamaya nasıl yansır? Bu, Kutsal Yazılar aracılığıyla ve Kutsal Kitap'a dayalı bir cinsellik teolojisini açıklayan yardımcı kaynaklar aracılığıyla Tanrı'nın cinsel ilişkiye olan bakışını çalışmaktır.[3] Bu, özdenetim için dua etmek ve özdenetim sergilemektir (bkz. Gal. 5:23; 2.Ti. 1:7). Kutsal Ruh aracılığıyla, Tanrı ayartıya direnebilmemiz (bkz. 1.Ko. 10:13), doyumu erteleyebilmemiz (bkz. Rom. 13:14) ve böyle yapmanın bazen getirdiği acıya katlanabilmemiz için gereken araçları bize vermiştir. Bu, yersiz ayartılar sunabilecek olan durumlardan veya görsellerden kaçınmaktır (bkz. Mat. 5:27-30). Cinsel arzularımızın altında yatan fiziksel, duygusal, ilişkisel veya ruhsal ihtiyaçların olup olmadığını değerlendirmektir. O ihtiyaçları karşılamanın Tanrı'yı onurlandıran yolları olabilir veya karşılanmamış cinsel arzularımızı Rab'be diri bir kurban olarak sunmamız gerekebilir (buna 27. günde bakacağız). Ve bu, geçmiş cinsel günahlardan tövbe etmek, Mesih'in bağışlamasını aramak ve Mesih'te özgür olduğumuz bilmektir (bkz. Mez. 103:12; Mal. 3:7; Vah. 1:5; 3:19).

5. günde gördüğümüz gibi, bedenlerimizi yaratan Tanrı'dır ve bedenlerimiz çok iyidir (bkz. Yar. 1:27-31). Cinsel günahtan kaçmak ve cinsel sadakatin ardından gitmek, bedenlerimizi Tanrı'ya doğruluk araçları olarak sunmamızın (bkz. Rom. 6:13) ve O'nu yüceltmemizin bir yoludur.

Düşünün: Kutsal Kitap'a dayalı bir cinsel ilişki ve cinsellik görüşü konusunda size bugüne kadar –hem açıkça hem de üstü kapalı biçimde– neler öğretildi?

Düşünün: "Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız" sizin için ne anlama geliyor?

Harekete Geçin: Yukarıdaki uygulamalı fikirlerden bir sonraki adım olarak odaklanacağınız bir tanesini seçin. Dua ederek, günlük tutarak, bir arkadaşınızla konuşarak veya güvendiğiniz bir hizmet önderinden rehberlik alarak zaman ayırın.

25. GÜN

Sevinç Disiplini

Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın. (Rom. 12:15)

ROMALILAR 12. bölümde, Pavlus Müjde'yi Hristiyan toplumunun gündelik yaşamlarına ve etkileşimlerine uygulamaya başlar. 15. ayette bu toplumun üyelerine birbirleriyle empati kurmayı, keder ve sevinç duygularını paylaşmayı nasihat eder. Pavlus'un 9-21. ayetler arasında Hristiyanları çağırdığı tüm şeyler –sevgi, sabır, istekli hizmet, cömertlik, alçakgönüllülük– zorlayıcı veya maliyetli olabilir. Dolayısıyla Pavlus'un bize başkalarıyla sevinmemizi de buyurması bana garip geliyordu. Bu herkesin akıl edebileceği bir şey değil midir? Ancak zaman içerisinde ve özellikle de bekârlığımın devamlılık göstermesiyle, "sevinenlerle sevinme"nin ne kadar zor olabileceğini hayretle keşfettim.

Sosyal medyada bir başka nişanlanma haberi daha paylaşıldığında, bazen kıskançlık sevinçten daha hızlı bir şekilde gelir. Düğün davetiyeleri ve doğum bildirimleri insanın posta kutusunu doldurduğunda, sevinç yerine güceniklik ve içerlenme meydana gelir. Ve sevdiğimiz bir başka arkadaş daha büyük bir geçiş dönemi yaşadığında ve siz geride kaldığınızı hissettiğinizde, bir yandan keder gözyaşlarıyla savaşırken bir yandan da mutlulukla gülümsemek zordur.

Sevinen biriyle sevinmekte zorlandığınız oluyor mu? Bir başka kişiyle sevinme becerisi, Kutsal Ruh'un etkinliği ve bizim lütufta sadakatle büyüme çabamız aracılığıyla gelir. Sevinmek kolaylıkla meydana gelmediği zaman, ne yapabiliriz?

Dua edin. Eğer Tanrı bizden bir şey istemişse, o şeyi gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan şeyi bize verecektir (bkz. 2.Pe. 1:3-4). Sevinmek için Kutsal Ruh'un yardımını isteyin.

Katılın. Bedende birlikte seviniriz çünkü bedenin bir üyesinin sevinci, bir başka üyenin sevincidir (bkz. 1.Ko. 12:26). Bir başkasının sevincinde kendiniz için sevinç sebebi bulun. Bu belki düğünün dans sahnesinde harika bir parti yapmayı iple çekmek, bebek hediyesi olarak vermek için

çocuk kitapları seçmek veya aldığı terfiinin kutlamasını yapmak için bir arkadaşınızı en sevdiği mekânda akşam yemeğine çıkarmak olabilir.

Sevinme disiplinini uygulayın. Bir arkadaşınızın sevinç sebebini onaylamanın anlamlı yollarını arayın. Bu bir kart veya mesaj yollamak, bir hediye almak veya kutlamaya katılmak ya da yalnızca heyecanını paylaştığı sırada arkadaşınızı dinlemek anlamına gelebilir.

Derinlemesine düşünün. Yüreğinizi sınayın. Büyüyen bir içerlenme var mı? Kıskançlık veya göz dikme var mı?

Yüreğinizi dökün. Eğer derinlemesine düşünmeniz sonucunda düzeltilmesi gereken bir şey gördüyseniz, Tanrı'ya itirafta bulunun. Eğer bir başka kişinin sevinci sizin ağlama sebebinizse, mateminizi hem Tanrı'ya hem de sizinle birlikte ağlayabilecek güvenilir bir iman kardeşinize açın.

Evlenmeyi arzulayan genç bir adam vardı. Ev arkadaşı gözünün önündeydi. Evlilik için güçlü bir arzu duymayan bu yakın arkadaşı, genç bir kadınla çıkıyordu ve bu kadın, genç adamın bir eşte aradığı tüm özelliklere sahip olan biriydi. Bir yandan kendi karşılanmamış arzularının hayal kırıklığını yaşarken, bu büyüyen ilişkiye şahit olmanın acısı o kadar büyüktü ki, başka bir yere taşınmayı düşünmeye başladı. Ama Rab'bi aradı ve duayla, arkadaşıyla birlikte sevinebilecek bir yürek diledi. Ve zaman içerisinde, Kutsal Ruh ona sevinme olanağı verdi. Başkalarıyla sevinmek maliyetli olabilir ama bu, Ruh'un yüreklerimizdeki kutsallaştıran işinin belirtisidir.

Düşünün: Başkalarıyla sevinmek, sizin için doğal bir şey mi? Eğer değilse, başkaları sevinirken genelde nasıl tepki veriyorsunuz?

Düşünün: Başkalarıyla sevinmek nasıl bir fedakâr sevgi eylemi olabilir?

Harekete Geçin: Kolay ya da zor olsun, bu hafta bir başkasıyla sevinme disiplinini uygulamaya zaman ayırın. O kişiyle bir doğum gününü, bir başarısını veya bir geçiş dönemini kutlayın.

26. GÜN

Evlilikleri Onurlandırmak

Herkes evliliğe saygı göstersin.
Evlilik yatağı günahla lekelenmesin. (İbr. 13:4)

BİR KERESİNDE bir çiftin düğününe saatler kala, benden onların yüzüklerini tutmam istendi. Bu görevin ağırlığı beni gerçekten sarstı. Bunun sebebi yalnızca tuttuğum parçaların maddi değeri değil, bunların ifade ettiği önemdi. Bunlar arkadaşlarımın birbirlerine olan antlaşma bağlılıklarıydı. Gerçek şu ki, toplulukta hepimiz arkadaşlarımızın evlilik antlaşmalarına bağlı kalmalarına yardım etme sorumluluğunu paylaşıyoruz.

İbraniler kitabının yazarı imanlılara, imanda dayanma yarışında birbirlerine bağlı olduklarını hatırlatıyor. İbraniler 13 şöyle başlıyor: "Kardeş sevgisi sürekli olsun" ve yazar bunun neyi kapsadığını açıyor: konukseverlik göstermek (bkz. 2. ayet), hapiste olanlarla ve baskı görenlerle ilgilenmek (bkz. 3. ayet) ve açgözlülük etmek yerine eldekiyle yetinmeye çalışmak (bkz. 5. ayet) – ve aynı zamanda da evliliği onurlandırmak. Aralarındaki evlilikleri onurlandırmak –evli *ve* bekâr– tüm kilise topluluğunun sorumluluğudur.

Bir evlilik, büyüyüp gelişmek için topluluğunun kardeş sevgisine ihtiyaç duyar. Karı ve kocanın yalnızca onların birbirleriyle ilgili şikâyetlerini dinlemekle kalmayacak, aynı zamanda onları evlilik yeminlerine yönlendirecek arkadaşlara ihtiyaçları vardır. Bir bekâr arkadaş bunu, evliliklerindeki bir ihanetten etkilenen bir çift için yapmıştı. Bu kadın arkadaş, evli kadının sürekli yanında olmuş, onu dinlemiş, onu teşvik etmiş, ona meydan okumuş ve evliliği uğruna mücadele edebilmek için ihtiyaç duyduğu bakımı alabilmesi için ona yardımcı olmuştu. Koca da aynısını yapıyordu. O evli kadın şimdi o kadın arkadaşla ilgili şöyle söylüyor: "O bizim ilişkimizin en büyük kahramanıdır. O olmasa, şu anda evli olmazdık."

Tanrı sizi bir arkadaşınızın evliliğine destek olmada nasıl kullanabilir? Arkadaşlarımızın evlilikleri için dua edebiliriz, çift olarak birbirlerine yakın olmaları için onları teşvik edebiliriz ve sadece onlarla yaşamı paylaşmaktan keyif alabiliriz. Ayrıca onların yüklerini taşımalarına yardımcı

olan ve bireysel olarak sevinçlerini paylaşan arkadaşlar olabiliriz. Nitekim hiçbir eş, kendi eşine karşı her şey olamaz.

Kardeş sevgisi ayrıca, "evlilik yatağını lekesiz tutmak" demektir. Bu kesinlikle evlilikte bağlılığa yönelik bir çağrıdır ancak topluluğa odaklanan bir metinde, bunun anlamı tüm kilisenin cinsel doğruluğun ardınca gitmekten ve evlilik antlaşmasını onurlandırmaktan sorumlu olduğudur. Bu, sınırlar koymada ve sınırlara saygı duymada bilgelik ortaya koymak ve aynı zamanda da cinsel bocalamalar ve günah hakkında konuşulabilecek güvenli alanlar yaratmak anlamına gelir. Evli çiftlerin sağlıklı, Tanrı'yı onurlandıran bir cinsel ilişkinin ne olduğunu ayırt etmelerine yardımcı olmak anlamına gelir.

Bu konuşmaların ince ayrıntılarına dahil olmayabiliriz ancak evli kardeşlerimizi ihtiyaçları olan Mesih öğrenciliğine ve desteğe yönlendirebiliriz.[1] Cinsel bocalamalarımızı dürüstçe paylaşmak, aynı zamanda diğer kişiler için de konuşma olanağı yaratabilir. Örneğin, mastürbasyonla mücadele ettiğimi açıkça paylaşmaya başladığım zaman, birçok evli kadın da bunun onlar için devam eden bir mücadele olduğunu itiraf etti. Bu konu hakkında onlarla konuşmak, onların evliliklerini onurlandırmanın bir yolu oldu.

Topluluğumuz içerisindeki evlilikleri onurlandırmak ve ayakta tutmak bizim açımızdan fedakârlık gerektirebilir. Ama kardeş sevgisi sürdükçe, çevremizdeki büyüyüp gelişen evliliklerin bize de büyük bereket olduğunu görebiliriz.

Düşünün: Yaşamınızdaki bazı evli çiftler kimler? Nasıl onların evliliğini onurlandırma fırsatlarınız oldu?

Düşünün: Bekârlığınız sizi evli çiftlerle arkadaş olmaktan veya onlara aktif biçimde destek olmaktan nasıl geri tuttu?

Harekete Geçin: Evli bir arkadaşınıza ulaşın ve bu hafta onun evliliği için nasıl dua edebileceğinizi sorun.

27. GÜN

Diri Bir Kurban

Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. (Rom. 12:1)

BİR KERESİNDE danışmanımın karşısında oturmuş, Tanrı'nın buyruklarına itaat etmenin zorluğu konusunda matem tutuyordum (veya muhtemelen mızmızlanıyordum). Özellikle cinsel sadakat için çabalarken ve yalnızca iman kardeşleriyle çıkma adanmışlığı gösterirken kaçırdığım veya vazgeçtiğim şeyleri düşünüyordum. İtaatin acısı manasız ve haksız görünüyordu. Hatta Tanrı'nın umurunda mıydı acaba? Danışmanım şunu sordu: "Ya Tanrı'ya itaatini bir kurban olarak görsen?"

O soru üzerinde düşünmek, benim "diri bir kurban"ın gerçekte ne olduğuna ilişkin daha iyi bir anlayış geliştirmeme yardımcı oldu. Diri bir kurban, bir sunaktaki ölü bir hayvan değildir. Mesih aracılığıyla diriltilmiş olan ve yeni yaşamını ibadetle Tanrı'ya sunan bir imanlıdır. Yaşamlarımızı tümüyle Tanrı'ya sunduğumuzda, Tanrı'nın Mesih aracılığıyla bize sunduğu merhamete yanıt vermiş oluruz.

Gündelik yaşamlarımızda, zamanımızı, kaynaklarımızı, paramızı ve rahatımızı Tanrı ve diğer insanlar için kurban etme fırsatlarına sahibizdir. Dünyasal arzularımıza hayır dediğimizde (bkz. Rom. 12:2); lütuf, merhamet ve konukseverlik gösterdiğimizde (bkz. 9-13. ayetler), birbirimizin yüklerini paylaştığımızda (bkz. 15-16. ayetler); ve bağışlama sunduğumuzda (bkz. Ef. 4:32), kurban sunmuş (fedakârlıkta bulunmuş) oluruz. Tanrı'nın buyruklarına sevgiyle itaat etmemiz bizim için maliyetli ve zor olabilir ama O'nunla olan ilişkimizi onurlandırır ve güçlendirir (bkz. İbr. 13:16). Pavlus'un Romalılar 12'de söylediği gibi, tapınma (ibadet) *budur.*

Açık konuşmam gerekirse, "diri bir kurban" olma fikri hoşuma gitmiyor çünkü çok maliyetli geliyor. Doğal eğilimim zamanımı, eşyalarımı, rahatımı, haklarımı, kendimi koruyup kollamam yönündedir. Kurban sunmak, bu şeylerin ya bir kısmından ya da tamamından vazgeçmek anlamına geliyor ve kendimi bazı rahatsız edici sorularla mücadele eder

vaziyette buluyorum: Eğer bundan bugün vazgeçiyorsam, Tanrı'nın yarın için yeterincesini sağlayacağına güveniyor muyum (bkz. Lu. 11:3)? İtaatsizliğimin Tanrı'yı gücendirdiğini ve ilişkimizde bir gedik oluşturduğunu, ancak itaatkârlığımın O'nu onurlandırdığını ve ilişkimizi güçlendirdiğini kabul edecek miyim (bkz. Yu. 14:15-24)? Sahip olduğum her şeyin ve olduğum her şeyin (kendi bedenim de dahil) Tanrı'dan geldiğine ve en baştan bana ait olmadığına gerçekten inanıyor muyum (1.Ta. 29:14; Elç. 17:28; 1.Ko. 6:19-20)? Mesih'in benim bağışlanabilmem için günahlarımın bedeline karşılık kendi kanını akıtmasıyla benim için sunduğu kurbanı gerçekten benimsedim mi (bkz. İbr. 9:11-22; 12:1-4)?

İsa meşru biçimde kendisinin olan her şeyi, beni satın alabilmek için kurban etti (bkz. İbr. 10:1-18). Ben kimim de kendi fedakârlıklarımı kısıyorum? Sadık itaatkârlık maliyetli geldiğinde, Mesih'in fedakârlığına ve Tanrı'nın bol sağlayışına bakabilir ve fedakârlığımızın nihayetinde Tanrı'yla ve başkalarıyla olan ilişkimizde meyve vereceğini bilerek, o maliyete güvenle katlanmak üzere güç bulabiliriz.

Düşünün: *Kurban* kelimesi sizin için ne anlama geliyor? Bir başkası sizin için bir şey kurban (feda) ettiğinde bu sizin için ne anlam ifade etti?

Düşünün: Yukarıda sıralanan sorulara bakın. Hangisi sizin için en zoru veya en yola getiricisi? Sizce bunun sebebi ne olabilir?

Harekete Geçin: Bugün –küçük dahi olsa– zamanınızı, kaynaklarınızı veya rahatınızı bir başkası için kurban etmenin bir fırsatını arayın. Sizi bunu yapmaktan alıkoyan şeyleri fark edin ve bu konuda dua edin.

UZUN MESAFEDE DAYANMAK

Bekârlık döneminiz yıllar, on yıllar veya bir ömür sürebilir. Rab'bi bekârlığınızda onurlandırmak ve O'na verilen bu "bölünmemiş ilgi" zamanını kucaklamak, dayanma gücü gerektirir. Bu yarışı koşmak için, Tanrı'nın gücüne, O'nun Sözü'nün besleyişine, imandaki kardeşlerimizin teşvikine ve koştuğumuz hedefe dair net bir görüşe ihtiyacımız vardır. Düzenli sadakat çabamızdan vazgeçmek ayartıcı olabilir ama Kutsal Yazılar bizi yüreklendirir (bkz. Rom. 5:2-4; Kol. 1:9-13; İbr. 12:1-17). Bu son birkaç günde, ilerlemeye devam edebilmemizin nedenini ve nasılını hatırlayacağız.

28. GÜN

Bir Umut Parıltısı

"Dünyanın ışığı sizsiniz. Tepeye kurulan kent gizlenemez... Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!" (Mat. 5:14, 16)

BEKÂRLIĞIMIZDA Mesih'i takip etmenin günbegün devam eden uğraşları, sıkıcı ve hatta külfetli olabiliyor, öyle değil mi? Tam da o zamanlarda yaşayış şeklimizin nasıl önemli olduğunu unutmaya meyilliyi oluruz. Ancak bunun bilincinde olalım veya olmayalım, insanlar neye inandığımız, Tanrı'nın kim olduğu ve O'nun Oğlu'nun bizim yaşamlarımızda bir şey ifade edip etmediği hakkında bir şeyler öğrenmek üzere dikkat etmekte, "yaşayış şeklimize" bakmaktadırlar. Peki, baktıklarında ne görmekteler?

Sadık itaatkârlık ve alçakgönüllü tövbeyle, Tanrı'nın yaşamlarımızda Kral olarak yerini onurlandırır, O'na Rab olarak tapınır ve O'nun sevgi ve adalet dolu yüreğini çevremize yansıtırız. Kiliselerimizdeki sadık varlığımız ve etkin katılımımızla, erkek ve kız kardeşlerimize Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak sahip olduğumuz birincil kimliğimizi hatırlatma, ruhsal ailemizde büyüme gerçekleştirme ve Babamız'ın bu (bekârlık) döneminin iniş çıkışlarındaki ilahi takdirine tanıklık etme fırsatımız olur. Ve sadık dayanma gücüyle, eylemlerimiz, tutumlarımız ve yaşayış şeklimiz dünyaya, muhtaç olduğu İsa'yı göstermemizi ve insanları İsa'ya kazandırmamızı sağlayabilir.

Matta 5. bölümde, İsa kendi takipçilerine dünyanın ışığı olduklarını söyler. Karanlık ve kafa karışıklığıyla dolu bir dünyada, insanlar ışığı aramakta ve çoğunlukla İsa'nın sunduğu ışık yerine karanlığı tercih etmektedirler. Kültürümüz çıkmalara ve birlikte olmalara değer vermekte, evliliği bir hak olarak methetmekte ve yalnızlıktan korkmaktadır. Ve böylece sadık bir bekârlık yaşamı sürmek, Mesih'in ışığını ve kültüre şaşırtıcı derecede ters olan bir mesajı sunar. Yaşamın her alanında, dünyanın sunduğu karanlık alternatiflerden ziyade, "Rab'bin işleri için kaygılanırız" (1.Ko. 7:32). En sıkıcı anlarda dahi, takındığımız tavır ve davranış, Babamız'ı yansıtan bir ışık sunma fırsatıdır.

Bugünün ayetlerinde bahsi geçen "iyi işler" bizim için bekârlıkta nasıl görünür? Karşılıklı teşvik ve ilgi sunan ilişkiler geliştirebiliriz ve Tanrı'nın yaşamlarımıza yerleştirdiği insanları fedakârca sevebiliriz (Rut ve Naomi'nin Rut kitabındaki arkadaşlıklarına bakınız). Mesih'in bedenine güç ve teşvik olacak şekillerde hizmet edebilir, zamanımızı, kaynaklarımızı ve kendimizi özgürce feda edebiliriz (bkz. 1.Ko. 12). Tanrı'nın cinsel sadakat için olan tasarısını kucaklayabilir (bkz. 1.Ko. 6:12-20) ve dünyanın sunduğu ucuz rahatlıkların yerine kendi sunularımızda Mesih'in verdiği rahatın ardınca gidebiliriz (bkz. Yu. 14:27; 2.Ko. 1:3-7). Çıktığımız veya etkileşimde bulunduğumuz kişileri Tanrı'nın benzeyişini taşıyan paydaşlar olarak onurlandırabilir ve onlara sevecenlik ve saygıyla davranabiliriz (bkz. Rom. 12:10). Korkutucu ve endişelendirici şeylerde Tanrı'nın sağlayışına güvenebiliriz (bkz. Flp. 4:4-7).

Elbette, bu iyi işleri yaparken dahi, parıldayan bizim çabalarımız veya başarılarımız değil, "gerçek ışık" olan İsa'dır (Yu. 1:9). Yalnızca O'nunla yan yana yürüyerek, insanların gözlerini O'na çevirebilecek sadık yaşamlar sürme gücünü buluruz.

Düşünün: Sadık bekârlığın hangi yönleri sizin ve etkileşimde bulunduğunuz insanlar için mevcut kültüre en ters yönler olarak görünüyor? İsa bu alanlarda sizin sadakatiniz aracılığıyla nasıl parlayabilir?

Düşünün: Sadık bekârlık, kiliselerimize nasıl bir bereket ve örnek olabilir?

Harekete Geçin: Bekârlığınızı neden bu şekilde yaşadığınızı soran birine nasıl cevap verirdiniz? Bunu düşünmeye zaman ayırın. Eğer buna benzer soruları size hâlihazırda sormuş olan arkadaşlarınız varsa, onlarla bu konuda daha fazla sohbet edin.

29. GÜN

Kıtlık Mı, Yeterlilik Mi?

Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır. (Flp. 4:19)

"KITLIK ZİHNİYETİ" üzerine düşündüğünüzde, belki de Büyük Buhran'ı yaşamış olan ve bir şeyler her zaman yetsin diye her şeyi saklayıp kısan büyük ebeveynlerinizi düşünüyorsunuzdur. Ya da belki de 2020 yılında yaşadığımıza benzer bir başka yoklukla karşılaşırız diye, hâlâ tuvalet kağıtları stoklayan kişi sizsinizdir.

Ancak kıtlık zihniyeti, bizim yalnızca eşyalara olan yaklaşımımızı etkilemeyebilir. Kıtlık zihniyeti, istediğimiz terfii alamayacağımız veya daha da kötüsü işimizden olacağımız korkusuyla, bizi önde olmak için aşırı çalışmaya ve rekabet etmeye götürebilir. Evlilik adaylarının sayısı sınırlı olduğu zaman bizi umutsuzluğa veya doğru kriterlerden taviz vermeye veya Tanrı'nın benzeyişini taşıyan paydaşlarımızı tehdit veya rakip olarak görmeye götürebilir. Bunun bilincinde olalım veya olmayalım, bu zihniyetin kökeninde bizim Tanrı'ya dair bakışımız vardır: O'nu bize gönülsüzce en asgari sağlayışı sunan soğuk ve uzak bir pinti olarak mı görüyoruz? Yoksa O'nu çocuklarına bilgelikle sağlayış sunan cömert bir Baba olarak mı görüyoruz (bkz. Mat. 7:7-11)?

Çoğumuzun bekârlığında karşılanmamış arzuları vardır ve bunlar bizi kolaylıkla ayartıp, Tanrı'nın bizden iyi armağanları esirgediğine inanmaya götürebilir. O'nu iyiliğimizi isteyen bir Baba olarak değil, bir Pinti olarak görürüz. Ancak Kutsal Yazılar tekrar tekrar bize Tanrı'nın sağlayışından, yeterliliğinden ve hatta bolluğundan bahsetmektedir (bkz. Ef. 3:20-21). Ve bunun da üstüne, bugünkü ayette Pavlus bize Tanrı'nın zengin olduğunu hatırlatmaktadır! Bu dünya ve içindeki her şeyi O'na aittir ve neyimiz varsa, O'ndan gelen bir armağandır (bkz. Elç. 17:25; Yak. 1:17).

Pavlus bu ayetleri yazarken, kıtlığı bilen ama Tanrı'nın gücüyle ona dayanmış olan biri olarak yazdı (bkz. Flp. 4:11-13). Kendisine fedakârca bağışta bulunmuş olan bir kiliseye yazdı ve Tanrı'nın halkında kendisinin ihtiyaçlarını nasıl karşılamışlarsa, aynı şekilde Tanrı'nın da onların ihti-

yaçlarını karşılayacağının güvencesini verdi. Pavlus nasıl Tanrı'nın yeterliliğine tanıklık edip bunu ilan ettiyse, biz de kendimize Tanrı'nın gerçek doğasını ve karakterini hatırlatabilir, geriye bakıp O'nun yaşamlarımızdaki sürekli sağlayışını görebilir ve korkulu bir kıtlık zihniyetinden çıkıp Tanrı'nın yeterliliğinde huzur bulan bir zihniyete geçiş yapabiliriz.

Tanrı sizden ne yapmanızı isterse, ihtiyacınız olan şeyi de sağlar. O itaat buyurduğunda, sadık olmanıza yardımcı olur. Size vermenizi söylediğinde, yalnızca O'nun armağanlarını başkalarıyla paylaşıyor olduğunuzu bilerek, cömertçe verebilirsiniz. O bir başkasına sizde olmasını istediğiniz bir şeyi veriyorsa, O'nun sizin ihtiyaçlarınıza olan bilgelik dolu bakışı sizin sınırlı bakışınızdan farklı olsa dahi, hâlâ sizin her ihtiyacınızı karşılıyordur. Kendinizi eksiklerinize odaklanıyorken veya yeterincesine sahip olamayacağınızdan korkuyorken bulduğunuzda, Mesih'e bakın. Pavlus "her koşulda, her durumda" (Flp. 4:12) Mesih'in onu güçlendirdiğinden emin olduğu için (bkz. 13. ayet), Tanrı'nın sağlayışına güvenebildi ve Mesih bizi de güçlendirecektir. Mesih aracılığıyla Tanrı, O'na hizmet edip O'nu onurlandırabilmemiz için ihtiyacımız olan her şeyi bize cömertçe sağlamıştır ve sağlamaktadır.

Düşünün: Hangi alanlarda kendinizi kıtlık zihniyetinden veya "yeterincesi" olmayacak korkusundan hareket ederken buluyorsunuz?

Düşünün: Tanrı'yı bakışınız ve yaklaşımınızda, O'nu pinti olarak mı, yoksa cömert olarak mı değerlendiriyorsunuz? O'na bu şekilde bakmanıza neyin sebep olduğunu düşünüyorsunuz?

Harekete Geçin: Bu hafta bir şekilde cömertçe verme riskini alın. Eğer korktuğunuzu veya çekindiğinizi görürseniz, bu konuda dua edin ve Tanrı'dan size yardımcı olmasını, O'nun cömert yüreğini yansıtacağınız şekilde vermenizi sağlamasını isteyin.

30. GÜN

İsa'ya Bakın

İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyırıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım. Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve şimdi Tanrı'nın tahtının sağında oturuyor. (İbr. 12:1-2)

SADAKAT YAŞAMI bir sürat koşusundan daha çok bir maraton gibidir ve özellikle de yarışın ortaları uzun ve zorlu gelebilir. İbraniler kitabının yazarı, okuyucularında bu tür bir bitkinlik sezmiş olmalı. Takımının yola devam etmesini sağlamak için cesaret konuşması yapan bir koç gibi, yazar daha öncesinde bu yolu koşmuş olanlara ve yarışı ilk ve son kez bitirmiş Olan'a bakıyor.

İbraniler 11'de tarif edilen "tanıklar bulutu" bir aile tarihi dersi gibi, günümüz imanlılarına daha önceki iman koşucularının sadakat dolu örneklerini hatırlatmaktadır. Bu koşucular Tanrı'yı takip etmenin maliyetini bilen ancak aynı zamanda O'nun her seferinde sadık olduğunu gören adamlar ve kadınlardır. Yuvaya dönmeyi beklemişlerdir, bu özlemle yaşamışlardır ve Tanrı'ya itaatkârlıklarıyla fedakârlıklarda bulunmuş ve acılar çekmişlerdir. İbrahim ve Sara yaşamlarının büyük bir bölümünü çocuk bekleyerek geçirmişlerdir (bkz. 8-12. ayetler). Rahav hem karışık cinsel geçmişiyle hem de daha kendisinin olmayan bir Tanrı için kalkıştığı riskle anılmaktadır (bkz. 31. ayet). Yalnız değilizdir.

Bu adamlar ve kadınlar için, Mesih uzaklardaki bir umuttu. Şimdiyse etrafımızı saran bu kişilerle birlikte, İsa'ya, o umudun gerçekleştiği Kişi'ye bakabiliriz. "İmanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı" bu dünyadaki yaşamını bekâr bir adam olarak geçirmiştir. O bir elemler adamıydı, kederi biliyordu. Yalnızlığı ve reddedilmeyi biliyordu. Ayartıyla yüzleşti, kadınlarla kardeşçe ilişkiler kurdu ve cinsel olarak pak kaldı. O bizim için fedakârlık etti, acı çekti ve öldü. O zamandan bu yana, her gününü nişanlısını bek-

leyerek geçirmiştir. Bu İsa acılarımızı, zayıflıklarımızı ve bekleyişlerimizi bilir ve gerçekten, "Anlıyorum" diyebilir.

İsa yalnızca eşsiz biçimde zayıflıklarımızda bizimle yakınlık (sempati) kurabilmekle kalmaz (bkz. İbr. 4:15), aynı zamanda kendi çektiği acılar sayesinde bize eşsiz biçimde rahat sunabilir (bkz. 2.Ko. 1:3-7). O'nun sunduğu rahat, yarış her ne kadar uzun, acılı ve yorucu olsa da, bizi dayanabilmek üzere güçlendirebilir. Sadık itaatin ister bekârlığa özgü ister Hristiyan yaşamı açısından ortak olan yönleriyle mücadele ediyor olalım, İsa'ya ve bizim uğrumuza dayandıklarına bakabiliriz. İmanımız zayıf geldiğinde, bu yarışı tamamlamanın bizim kendi imanımızın gücüne değil, imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı olan İsa'ya dayandığını hatırlayabiliriz. Ve O'nunla birlikte, bitiş çizgisinde önümüze konan sevince, yani O'nun huzurunda dinlenmeye ve yuva hasretimizin nihai olarak tamamlanmasına odaklanabiliriz (bkz. Mat. 25:23; İbr. 6:10-12).

Düşünün: Hristiyan yaşamının yarışını dayanma gücüyle koşmanızı zorlaştıran bazı yükler veya günahlar nelerdir?

Düşünün: İsa'nın karakterinin ve bu dünyadaki yaşam deneyiminin hangi yönleri, siz şu anda dayanma gücü sergilemeye çalışırken sizin için anlamlı ve yardımcı oluyor?

Harekete Geçin: İbraniler kitabındaki bu ayetleri veya sizi dayanma gücü için İsa'ya bakmaya teşvik eden başka ayetleri yazın ve onları sıklıkla görebileceğiniz yerlere koyun.

31. GÜN

Hepimiz Bir Düğünü Bekliyoruz

"Haleluya! …Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrımız Egemenlik sürüyor. Sevinelim, coşalım! O'nu yüceltelim! Çünkü Kuzu'nun düğünü başlıyor." (Vah. 19:6–7)

BAZI KÜÇÜK kızlar ve erkekler genç bir yaştan itibaren düğünlerinin hayalini kurmaya başlarlar. Bir adam veya kadın kendi düğün gününü tasavvur etmekle ne kadar zaman harcadıysa harcasın, hiç kimse Mesih'le gelini olan kilisenin düğün şölenini hazırlamak için Tanrı kadar zaman harcamamıştır.

Vahiy 19. bölümde Yuhanna, Kuzu'nun evlilik yemeğine dair görümünü aktarıyor (bkz. 6-9. ayetler; ayrıca 21:2, 9). Bu düğün, Kutsal Yazılar'ın her yerinde işlenen bir vaadin yerine gelmesidir: Rab ve halkı bir gün, güvey ve gelin gibi sonsuza dek birleşecektir (bkz. Yşa. 54:5-6; Ef. 5:32). Bu bekleyiş, Vaftizci Yahya'nın sağdıç rolünü üstlenmesiyle, kurban edilecek "Tanrı Kuzusu" olan İsa'nın yolunu hazırlamasıyla daha da artmıştır (Yu. 1:29). Güvey, gelini için nihayetinde gelmiştir (bkz. Yu. 3:28-29) ve onu o kadar çok sevmiştir ki, ona sahip olmak için kanını akıtmış ve ölüme gitmiştir (bkz. Ef. 5:25). Yuhanna'nın görümünde, gelin o kurban aracılığıyla kendisi için güvence altına alınan düğün giysileriyle süslenmiştir (bkz. Vah. 7:14; 19:8; ayrıca bkz. Yşa. 61:10).

Şimdi İsa o düğün gününü bekliyor. Kâseyi Son Akşam Yemeği'nde öğrencileriyle paylaşırken, onlara şöyle dedi: "Babam'ın egemenliğinde sizinle birlikte yenisini içeceğim o güne dek, asmanın bu ürününden bir daha içmeyeceğim" (Mat. 26:29). O gün, Kuzu'nun geliniyle olan evliliği, Mesih'in kurtarış işinin tamamlanışının ve yeni gök ve yeni yeryüzünün sahneye girişinin sinyalini verecek ve böylece büyük sevinç sebebi olacak. Biz Tanrı'yla olacağız; O bizim tüm gözyaşlarımızı silecek ve ölüme ve yasa son noktayı koyacak ve her şey yenilenecek (bkz. Vah. 21:1-5). O günün gelişini siz de heyecanla bekliyor musunuz?

En mutlu evli kişiler bile size bu dünyadaki evliliğin bir varış noktası olmadığını söylerler. Evlilik, problemlerin sonu veya saadetin başlangıcı

değildir. Yalnızca kendine özgü bereketleri ve zorlukları olan, hâlâ içerisinde yalnızlığın, hayal kırıklığının ve kederin bulunduğu bir başka yaşam dönemidir. Evlilik, bekleyişin sonu değildir. Hatta, bu dünyadaki evlilikler, ölüm kocayı ve karıyı ayırdığı zaman son bulacaktır (bkz. Mat. 22:30). Nihayetinde, *hepimiz* Mesih'le gelini arasındaki o nihai, görkemli evliliği bekliyoruz.

Bir düğündeyken, koridordan yürüyen geline mi odaklanırsınız, yoksa güveyin yüzüne mi? Sonunda gelinini gördüğü zaman İsa'nın yüzünün nasıl olacağını hayal etmeyi seviyorum. Bu gelecek resmi bize umut vermekte ve iyileşmenin, düzelmenin ve gelecek yeni yaşamın vaadini vermektedir. O güne dek, bu dünyada evlilik bizim hikâyemizin bir parçası olsun veya olmasın, kendimizi İsa'nın gelinini sadakatle sevmeye ve güvey olan İsa'nın sevgisinde ve bilgisinde büyümeye adayabiliriz.

Düşünün: Efesliler 5:25-32'yi okuyun ve İsa'nın, gelinini nasıl sevdiğine dair neler yazdığına odaklanın. O gelini için ne yapmıştır? Neden?

Düşünün: Hepimizin –İsa'nın bile– Kuzu'nun düğün şölenini beklediğini bilmek size nasıl teşvik oluyor?

Harekete Geçin: Kendi düğününüzün hayalini kursanız da kurmasanız da, belki birkaç arkadaşınızı da yanınıza alarak, Kuzu'nun düğün şöleninin ve yeni yaratılışın nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışın. Bu size bekleyişininiz ortasında umut versin ve yüreğinize teşvik olsun.

Sonuç

BU RUHSAL OKUMAYI yazarken, "hedef kitlem"den biraz daha küçük olan üçüncü sınıftaki bir arkadaşım, bana para biriktirip kitabın bir kopyasını da kendisi alacağının sözünü verdi. Bu kız şöyle sordu: "Bu kitap Kutsal Kitap'ı daha iyi bilmeme yardımcı olacak mı? Kutsal Kitap'ı daha iyi bilmek istiyorum!"

Umarım, bu sonuç kısmına geldiği zaman, kendisine yardımcı olduğunu söyler. Benim bekârlık deneyimim kesinlikle Kutsal Kitap'ı daha iyi bilmeme yardımcı oldu. İsa'yı bekârlığımda takip etmek zor olsa bile, Petrus'un İsa'ya söylediği sözlerin yüreğimde derinden yankılandığını gördüm: "Rab, biz kime gidelim? Sonsuz yaşamın sözleri sendedir" (Yu. 6:68). Gerçekten de, yaşamım İsa'ya ve Kutsal Kitap'ın sayfalarında sunulan ve Kutsal Ruh'un fısıltılarında tekrarlanan yaşam sözlerine bağlı oldu (bkz. Yu. 14:26; Rom. 8:16).

Tanrı'nın Sözü sürekli bana O'nun yüreğini ve karakterini gösterir, bana O'nun çocuğu olarak kim olduğumu öğretir, bana matem tutacak izni ve dili verir, beni Mesih'in bedeniyle ilişkiye davet eder ve beni hem sevinçte hem de acılarda İsa'da kalmaya çağırır. Kutsal Yazılar aracılığıyla tekrar tekrar umudumun içinde bulunduğum koşullarda, bir kocada veya çocuklarda, sıkı bir arkadaş çevresinde, başarılarımda veya kazanımlarımda olmadığını, Mesih'in sarsılmaz sevgisinde olduğunu hatırlıyorum (bkz. Mez. 146; Ağı. 3:21-24; İbr. 6:19).

Kutsal Kitap ayrıca benim putperestliğimi açığa çıkarır, günahım konusunda beni ikna eder ve beni tövbeye çağırır. Kutsal Yazılar aracılığıyla, kurban olup günahımın bedelini ödeyen, bağışlama sunan ve günahın Tanrı'yla aramda açtığı gediği tamir eden Kişi'yi tanıyabilirim (bkz. 2.Ko. 5:16-21). Kutsal Kitap'ı bilmek benim bu dünyanın sunabileceğinden çok daha öte olan lütfu, rahatı ve güvenliği bilmeme olanak sağladı.

Kutsal Yazıları bilmek beni bu yaşamda sıkıntıyı, kederi ve acıyı beklemeye ve bunlara dayanmaya hazırladı ama aynı zamanda bana çektiğim acıların boşa gitmeyeceğinin güvencesini verdi (bkz. Yoe. 2:25-27; 2.Ko. 1:3-7). Kutsal Yazılar'ın hikâyeleri ve İsa'nın sunduğu örnek bana sadık, fedakâr sevginin ne olduğunu gösterir. Kutsal Kitap'ın birçok "birbiriniz" buyruğu, bana topluluğun hem esas olduğunu hem de gayret gerektirdiği-

ni ve yaratılış sebebimizin bir kısmının da topluluk olduğunu söyler (bkz. Yu. 13:34-35; Rom. 12:10; 15:7, 14; Ef. 4:2, 32). Hristiyan yaşamını tek başınıza sadakatle yaşamak iyi değildir, hatta daha ileri giderek söyleyebilirim ki, *mümkün* değildir (bkz. İbr. 10:19-25). Tanrı'nın Sözü'nü öğrenmek ve O'na itaatle yaşamak dahi yalnızca bireysel bir çaba değildir, birlikte yaptığımız bir şeydir.

Kutsal Yazılar'ı okuyarak ve hatırlayarak, başkalarıyla birlikte çalışarak ve her pazar toplu tapınma ve vaaz aracılığıyla ondan zevkle beslenerek, Kutsal Ruh'un en ihtiyacımız olan zamanda Tanrı Sözü'nü aklımıza getirişiyle de birlikte, güç buluruz ve ayakta tutuluruz. Bu bizim ruhsal gündelik ekmeğimizdir. Böyle dayanırız, böyle olgunlukta büyürüz ve böyle İsa'yı adım adım takip etmeye devam ederiz. Köklerimizi Tanrı'nın sevgisine derinden salmamızla (bkz. Ef. 3:14-19), yaşamlarımız meyve verir ve başkalarına bereket olur (bkz. Yu. 15:1-10).

Bu otuz bir günlük okumaların sonuna gelirken, duam 32. günde, 33. günde ve sonrasındaki günlerde sizin Tanrı Sözü'nü daha da derinden araştırmanız, topluluğunuza sırtınızı daha çok vermeniz ve Mesih'e daha sıkı tutunmanızdır. Bazı günler bunu yapmak gerçekten zor olacaktır. Bazı günler yalnızlık, güceniklik veya korku sizi boğar gibi olacaktır. Bazı günler topluluğunuz sizi yüzüstü bırakmış gibi hissedeceksinizdir. Bazı günler Tanrı sizi yüzüstü bırakmış gibi gelebilir. Ama devam edin. Yaşam sözlerini sunan Kişi'nin ardından gitmeye devam edin.

O zor günlerde, duam, sizin matem mezmurlarında avuntu bulmanız, duygularınızı, şüphelerinizi ve şikâyetlerinizi dile getirecek kelimeleri bulmanız ve Tanrı'nın tümünün icabına bakabilecek kadar büyük ve sevgi dolu olduğunu hatırlayarak güç bulmanızdır. Zor günleri, en karanlık günü dahi iyi bilen İsa'ya yaklaşasınız diye dua ediyorum. Topluluğunuzda kendinizi açıp zayıf olma, canınızın yandığını veya ihtiyaç içerisinde olduğunuzu insanlara bildirme riskini alma cesaretini bulasınız diye dua ediyorum. Ve en zayıf, en açıkta, en yalnız hissettiğiniz anda, Tanrı'nın sizi kanatları altına güvenle almış olduğunu ve Mesih'i giyindiğinizi hatırlayasınız diye dua ediyorum (bkz. Mez. 91:1-4; Gal. 3:27).

Eğer bekârları seven ve onlara hizmet eden bir pastör, hizmet önderi, danışman veya arkadaşsanız, Tanrı Sözü sizi de beslesin, donatsın ve teselli etsin diye dua ediyorum. Umarım, bu ruhsal okumada okuduklarınız siz yalnızca bekârlara olan hizmetiniz açısından değil, bireysel olarak da

teşvik etmiştir. Tanrı'nın size bekârlara yönelik şefkat ve duyarlılık ve zorlu günlerin ne kadar zor olabileceğini bilmeniz için de hassasiyet ve içgörü vermesi için dua ediyorum (ve masanızda bir sandalye, iyi bir meşrubat ve dinleyen bir kulak sunmaya hazır olmanızı da tavsiye edebilir miyim?). Aynı zamanda, eğer evliyseniz, yaşamınızdaki bekâr kardeşlerin size bir teşvik kaynağı olmaları ve bekârlıktaki sadakat gayretleriyle sizi İsa'ya yönlendirmeleri için dua ediyorum.

Bu yolda birlikteyiz. Sona varacağımız ve Tanrı'nın bizim için şimdiden hazırlamakta olduğu büyük düğün şöleninde koltuklarımızı alacağımız günü iple çekiyorum. O gün gerçekten de harika bir gün olacak.

Teşekkür

MERHUM Dr. Jim Farrell, Benjamin Smith ve Christy Risher gibi kişilere, bende bir yazar gördükleri için teşekkür ediyorum.

YouthWorks'teki arkadaşlarıma, yirmili yaşlardaki istekli bir kişiye devasa sorumluluklar verecek kadar güvendikleri için teşekkür ediyorum. Orada aldığım sorumluluklar benim kim olduğu, nasıl hizmet ettiğimi, bekârlığımı nasıl yaşadığımı ve ruhsal okumaları nasıl yazdığımı şekillendirdi. Potts, Mara, Sam, Ben, Kari, Kate ve Nachelle'e büyük teşekkürler.

Abby ve Julie'ye teşekkür ediyorum. Onların manevi desteği olmaksızın bu kitap asla gerçekleşemezdi.

Yol boyunca içgörülerini ve geri bildirimlerini paylaşan ve iyi sorular soran Jessica, Linda, David, Stephanie, Rick, Sue, Jen, Jason ve diğerlerine teşekkür ediyorum.

Deepak, Amanda ve P&R'daki editörlük ekibine teşekkür ediyorum. Onlar olmasaydı, bu kitap bu kadar iyi, zengin ve Müjde'yle dolu olmazdı.

Destekleri, ilgileri ve beni önce Birmingham ve şimdi de St. Louis'le paylaştıkları için aileme teşekkür ediyorum.

Covenant Theological Seminary'deki hocalarıma, bana Tanrı'yı ve halkını sevmek ve onlara hizmet etmek için O'nun Sözü'nü sevmeyi ve O'nun Sözü'ne kâhyalık etmeyi öğrettikleri ve gösterdikleri için teşekkür ediyorum.

Bekârlık yıllarımı şekillendiren o soruyu soran ilk kişi olan Rev. Andrew Vander Maas'a teşekkür ediyorum. Bekâr insanları seven ve onları da arasına katan bir kilise kültürünün yaratımındaki etkin için teşekkürler.

Kardeşlerin en gerçeği Rev. Daniel Song'a bana inandığı, bana Müjde'yi vaaz ettiği ve farelerin icabına baktığı için teşekkürler.

Crossroads ve Restoration'ın beni seven, bana değer veren, bana yer açan ve benim yazmama olanak tanıyan ihtiyarlarına teşekkürler. Sadık çobanlar olduğunuz için teşekkürler. Mike Going, buradan size sesleniyorum, nitekim isminiz yazılsın diye ısrar ettiniz.

Beni sahiplenen ve masalarında her zaman bana boş bir sandalye ayıran ailelere, onları sevdiğimi söylemek isterim. Yalnız olmadığımın sürekli bir hatırlatıcısı olduğunuz için size teşekkür ederim.

Bu süreçte benimle dua eden arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. Burada yazılamayacak kadar çok isim var ama sizleri unutmadım.

Son olarak da, Restoration Community Kilisesi'ndeki aileme, bana ve birbirinize kilise olduğunuz için teşekkürler. Size hizmet etmek bir sevinç ve sizin tarafınızdan sevilmek büyük bir armağan.

Ve İsa, ben seninim ve bu kitap da öyle. İmmanuel olduğun için teşekkür ederim.

Notlar

5. Gün: Bedeniniz Önemlidir

1. İsa, Matta 21:18'de acıkır; Luka 8:23'te uykuya ihtiyaç duyar; Markos 5:30-31'de kendisine dokunulur; Luka 22:44'te duygusal sıkıntıdan ötürü fiziksel olarak acı çeker; tüm Müjde kitaplarındaki çarmıh anlatılarında acılara katlanır ve kendisinin "her alanda" bizim gibi denendiği açıklanır (İbr. 4:15).
2. Eğer Mesih'le bir olmamızın önemi hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, Rankin Wilbourne'ün yazdığı *Union with Christ: The Way to Know and Enjoy God* (Colorado Springs: David C. Cook, 2016) kitabını şiddetle tavsiye ederim.

7. Gün: Bedene Ait Olmak

1. Diğer kilise tasvirleri örneğin aile/ev halkı (bkz. Gal. 6:10; Ef. 2:19), bina (bkz. Ef. 2:19-22; 1.Pe. 2:5) ve Mesih'in gelinidir (bkz. Ef. 5:31-32; Vah. 21:9). Sonuncusuna daha sonra 31. günde bakacağız.

8. Gün: Arkadaşlıklarla İlgilenmek

1. Wesley Hill'in kitabı *Spiritual Friendship: Finding Love in the Church as a Celibate Gay Christian* (Grand Rapids: Brazos Press, 2015) hem günümüz kültüründe geldiğimiz noktayı hem de kilisede arkadaşlığın tarihini inceliyor.

12. Gün: Matem Daveti

1. Merhum Dr. David Calhoun'a burada çok şey borçluyum. Covenant Theological Seminary'de 2010 yılının bahar döneminde hastalık ve acı çekmeyle ilgili dersi beni kederlenmeye ilişkin çok sağlam bir anlayışa yönlendirdi. Önerdiği Michael Card'ın kitabı *A Sacred Sorrow: Reaching Out to God in the Lost Language of Lament* (Colorado Springs: NavPress, 2005) kederlenmeye ilişkin değerlendirmemi derinleştirmeme yardımcı oldu.

13. Gün: Kaybedilenin Yasını Tutmak

1. Kelly Haer, "RelateStrong: Singleness," 2. bölüm, *Vital Tools for Relevant Church Leaders: Restoring Relationships and Building Community During Difficult Conversations* içinde (Malibu, CA: Boone Center for the Family, 2019), https://family.pepperdine.edu/relatestrong-leadership-series/ebook-download.htm.

16. Gün: Boş Rahim ve Boş Kollar

1. Barry Danylak'ın *Redeeming Singleness: How the Storyline of Scripture Affirms the Single Life* (Wheaton, IL: Crossway, 2010) kitabındaki 3. bölüm ("Prophetic Paradox"), hadım, kısır kadın ve ruhsal soy konularını derinlemesine ele almaktadır.

19. Gün: Korku ve Kaygı

1. Eğer bu durumdaysanız, pastörünüzün veya hizmet önderinizin yanı sıra doktorunuzla veya bir ruh sağlığı uzmanıyla konuşmanızı tavsiye ederim.

20. Gün: Kendinize Acıma Duygumuza Vaaz Etmek

1. *Merriam-Webster*, s.v. "self-pity (*n.*)," https://www.merriam-webster.com/dictionary/self-pity (26 Eylül, 2020).

23. Gün: Romantik İlişkide Muhakeme

1. Hem Kutsal Yazılar hem de genel yaşam bilgeliği, yeniden doğmuş bir Hristiyan'ın Hristiyan olmayan birisiyle evlenmesinin günah olduğunu öne sürmektedir. 1. Korintliler 7:12-16 ayetleri, evlilik sonrası iman edenlere hitap etmektedir ve Pavlus onların evliliklerinde zorluk veya uyuşmazlığın olabileceğini tahmin etmektedir. Bir başka kişiyi imana getirmek üzere evlenmeyi savunmamaktadır. Pavlus daha sonra aynı bölümde Hristiyan dulların "Rab'be ait" birisiyle evlenmeleri gerektiğini söyler. Dolayısıyla Pavlus, bir Hristiyan'ın bir Hristiyan'la evlenmesi gerektiğini söyler. Kathy Keller, Hristiyanların Hristiyan olmayanlarla evlenmelerinin uygun olup olmadığı konusunu faydalı ve kısa bir makalede ele almaktadır (Don't

Take It from Me: Reasons You Should Not Marry an Unbeliever," The Gospel Coalition, 22 Ocak, 2012, https://www.thegospelcoalition.org/article/dont-take-it-from-me-reasons-you-should-not-marry-an-unbeliever). Eğer bir eş bulmak, birisiyle çıkmaya başlamanın temel hedeflerinden biriyse (ki ben öyle olduğunu savunmaktayım), Hristiyan biriyle çıkmak en iyisi olur.

2. Süleyman'ın Özdeyişleri 4:23, "Her şeyden önce de yüreğini koru" demektedir. Ancak bu bağlamda, ayet kendimizi ilişkisel incinmelere karşı korumaktan değil, kendimizi günaha karşı korumaktan bahsetmektedir.

24. Gün: Cinsel Sadakat

1. Bu özellikle 1980'ler ve 1990'larda kilisede büyümüş olanlarımız için geçerlidir. Birçok gençlik grubunun ve üniversite hizmetinin, öğrencileri Kutsal Kitap'a dayalı cinsellik konusunda çok daha bütüncül bir bakış açısıyla yetiştirmeye başlamalarından teşvik alıyorum. Beth Felker Jones'un *Faithful: A Theology of Sex* (Grand Rapids: Zondervan, 2015) kitabı bu çabaya oldukça yardımcı olan bir katkıdır.
2. Cinsel sadakat tabiriyle, kişinin Kutsal Kitap'ın cinsellik ahlakına bağlı kalma çabasını kastediyorum. Cinsel sadakat, evlilik dışında cinsellikten kaçınmayı da içerir ancak bununla sınırlı değildir.
3. Son sayfalardaki önerilen kaynaklarda bu konuya değinen bazı kitaplar mevcuttur. Jones'un *Faithful* kitabı harika bir başlangıç noktasıdır.

26. Gün: Evlilikleri Onurlandırmak

1. Eğer bir arkadaş evliliğinde cinsel sorunlarla mücadele ediyorsa, bu kişiyi bir danışmanın, hizmet önderinin veya tıp uzmanının (sorunların doğasına göre) yönlendirişini almaya teşvik edin. www.harvestusa.org adresi üzerinden Harvest USA hizmetleri aracılığıyla veya bulunduğunuz yerdeki benzer hizmetler aracılığıyla ilave kaynaklara ulaşabilirsiniz.

Bu Yolculuk İçin Önerilen Kaynaklar

Allberry, Sam. *7 Myths about Singleness*. Wheaton, IL: Crossway, 2019. [Bu kitap bekârlığın uygulamadaki birçok yönünü ele alıyor ve bekârları onlara sunulan fırsatları görmeye davet ediyor. Ayrıca bekârlarla ilgilenme ve onları teşvik etme konusunu düşünmek isteyen kiliseler için de harika bir başlangıç noktası oluşturuyor.]

Danylak, Barry. *Redeeming Singleness: How the Storyline of Scripture Affirms the Single Life*. Wheaton, IL: Crossway, 2010. [Bu listedeki en akademik kitap ancak benim gördüğüm en iyi yaklaşımlardan biri. Kitap, Kutsal Kitap'ın tüm olay örgüsünden yola çıkarak sağlam bir bekârlık teolojisi geliştiriyor.]

Harrison, Glynn. *A Better Story: God, Sex, and Human Flourishing*. London: Inter-Varsity Press, 2016. [Bu kitap daha çok bizim kültürümüzün cinsellik bakışına nasıl Kutsal Kitap'a dayalı bir karşılık verebileceğimizi derinlemesine ele alıyor.]

Hill, Wesley. *Spiritual Friendship: Finding Love in the Church as a Celibate Gay Christian*. Grand Rapids: Brazos Press, 2015. [Hill –evli ve bekâr– hepimizin taşıdığı arkadaşlık ihtiyacını irdeliyor ve kiliselerimizin bekâr yetişkinlere karşı nasıl kapsayıcı olabileceğini düşünmemize yardımcı oluyor. Tartışmalı bazı konular olsa da, Hill'in parmak bastığı noktalar bekârlık ve kilise hakkındaki konuşmalara değerli katkılar yapıyor. Kitapla ilgili benim yaptığım incelemeyi de şuradan okuyabilirsiniz: "Spiritual Friendship by Wesley Hill," Allkirk Network, 10 Ağustos, 2015, https://allkirk.net/2015/08/10/review-spiritual-friendship-by-wesley-hill/.]

Jones, Beth Felker. *Faithful: A Theology of Sex*. Grand Rapids: Zondervan, 2015. [Hem lise hem de üniversite öğrencileri için anlaşılabilir bir düzeyde yazılmış kısa ama zengin bir cinsel ilişki teolojisi. Bekârlara karşı önemli ölçüde kapsayıcı olan bir kitap ve Kutsal Kitap'a dayalı hem sağlam hem de ikna edici bir cinsellik bakışı sunuyor.]

Winner, Lauren F. *Real Sex: The Naked Truth about Chastity*. Grand Rapids: Brazos Press, 2005. [Bu kitap şu anda biraz eskimiş olsa bile, yerel kilise bağlamında sadık bekârlığın nasıl yaşanabileceğine dair sağlam bir resim sunma açısından hâlâ faydalı olmaya devam ediyor.]

The Biblical Counseling Coalition (Kutsal Kitap Danışmanlığı Koalisyonu), Kutsal Kitap danışmanlığını küresel düzeyde geliştirme ve yayma konusunda tutkuludur. Biz bunu yayıncılıkla, kurduğumuz bağlantılarla ve iş birliğiyle gerçekleştiriyoruz.

Yayıncılık, Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetlerinin ve kaynaklarının tanıtımını yaparak dünyada acı çeken insanlara umut ve şifa götürmektedir. Kutsal Kitap danışmanlığının tanıtımını *15:14* adlı podcastimiz, web sitemiz (biblicalcounselingcoalition.org), ortak hizmetler, konferans katılımları ve kişisel ilişkiler aracılığıyla yapıyoruz.

Bağlantılar Kurmak. Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetleri arasında bağlantılar kurmak, BCC'nin merkezinde yer alan bir unsurdur. BCC, Kutsal Kitap danışmanlığı akımında küresel bir Kutsal Kitap danışmanları ağı oluşturma ihtiyacını ve burada yatan gücü gören önderler tarafından kurulmuştur. Müjde'yi merkez alan ilişkiler kurarak bireyleri ve hizmetleri birbirine tanıtıyoruz.

İş birliği, bizim bağlantı kurma çabalarımızın doğal bir ürünüdür. Kutsal Kitap danışmanlarının ve hizmetlerinin birlikte çalışarak daha başarılı olacağına içtenlikle inanıyoruz. BCC İnanç Bildirgesi, Kutsal Kitap danışmanlığının açık ve kapsamlı bir tanımıdır; otuzdan fazla önde gelen Kutsal Kitap danışmanının iş birliğiyle yaratılmıştır. BCC aynı zamanda pastörlere, kilise önderlerine, danışmanlık yapanlara ve öğrencilere teolojik anlamda bilgelik ve uygulama anlamında uzmanlık sağlayan, üç bölümden oluşan ve birçok yazarın katkıda bulunduğu bir eser yayınlamıştır. Her yıl kitaplar, makaleler, videolar, sesli kaynaklar ve Kutsal Kitap danışmanları için yardımcı olacak diğer ürünlerin üretimi için olanak sağlayabilmekteyiz. Birlikte çalışmak, Kutsal Kitap danışmanlığı alanında sağlam kaynaklar üretmemizi ve en iyi uygulamayı geliştirmemizi sağlıyor. Böylece kilisemizdeki ruhsal bakım hizmetimizi geliştiriyoruz.

BCC hakkında daha çok bilgi edinmek için biblicalcounselingcoalition.org adresini ziyaret edin.

"Yaşam veren, ikna eden, ilham veren ve umutla dolu olan bu ruhsal okuma, bekârlara bir armağan ve hazinedir [ve] Mesih'i daha çok tanımayı arzu eden herkes tarafından tekrar tekrar okunması gereken bir kitaptır."

—**SUZANNE R. BATES**, *Danışmanlık Programı Öğretim Üyesi, Covenant Theological Seminary*

BEKÂRLIK BİR SORUN DEĞİLDİR veya bir bekleme dönemi de değildir. Bekârlık birçoğumuz içinde bulunduğu ve kendine özgü bereketleri, zorlukları ve fırsatları olan bir yerdir. Aynı yolun yolcusu bir yazar olarak Jenilyn Swett, Kutsal Yazılar'a dönüyor ve bekârlığımızın süresi ne kadar uzun veya kısa olursa olsun, Mesih'teki kimliğimizin sağlam bir bekârlık teolojisiyle birlikte bize bekâr yaşama dair nasıl bir bakış sunduğunu gösteriyor. Günlük okumalarla bir bekâr olarak Tanrı'ya sadakatle yaşamanın uygulamalı, duygusal ve ruhsal boyutlarını ele alıyor. Her şeyden öte, Tanrı'nın çocuklarıyız ve ihtiyaç duyduğumuz tüm zenginlikleri O'nda buluyoruz.

Yaşam İçin 31 Günlük Ruhsal Okumalar serisinde, Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap öğretmenleri, belirli durumlara ve mücadelelere cevap olan Kutsal Yazı metinleri aracılığıyla, Tanrı'nın Sözü'nü her gün pratik şekillerde hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmaktadır.

"[Bu kitap] beni güzel anlamda hazırlıksız yakaladı. Bekârlığımda yol arkadaşım olan birisi tarafından Kutsal Kitap gerçekleriyle ve nezaketle teşvik edilmeyi bekliyordum. Oysa bu ruhsal okuma, daha da derinlere işliyor."

—**ELLEN MARY DYKAS**, *Kadın Hizmeti Koordinatörü, Harvest USA*

"Yalnızca bekâr Hristiyanlara değil, kilisede onları sevmek, desteklemek ve onlarla birlikte büyümek isteyen herkese kesinlikle bereket olacak güçlü bir ruhsal okuma."

—**DUKE KWON**, *Baş Pastör, Grace Meridian Hill, Washington, DC*

"Jenilyn bekâr, evli, tekrardan bekâr ve tekrardan evli olanlar için ilişkilerimizin daha derindeki amaçları üzerine düşünebilecekleri bir ortam sağlamış. Onun sesini ve bakış açısını empati dolu, dürüst, yardımcı ve özgürleştirici bulacaksınız."

—**TIM S. LANE**, *Başkan, Pastörel Bakım Enstitüsü*

JENILYN SWETT, St. Louis, Missouri'deki Restoration Community Kilisesi'nde yetişkin hizmetleri müdürüdür.

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

ISBN 978-605-70441-9-8